

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa

Truyện Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa của tác giả Cầu Mộng diễn tả tính cách của nữ chính rất lạnh lợi và đủ chiêu gây hài hước.

Duyên phận đã sắp đặt hai người ở chung nhà. Mỗi lần đầu khẩu cô đều bị trúng kế của anh và bị anh ăn sạch lần này đến lần khác...

Những cô nàng lạnh lợi luôn là tâm điểm chú ý của những anh chàng tổng giám đốc chẳng? Mời các bạn theo dõi truyện sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Ánh mặt trời tình nghịch len lỏi theo khe hở của rèm cửa sổ, làm cho căn phòng vốn dĩ tối đen như mực được bừng sáng chút ít.

Bốn bức tường nhẵn nhụi, đồ trang trí nghèo nàn cho thấy phong cách của chủ nhân không tao nhã lắm.

Men theo ánh sáng mỏng manh, có thể nhận ra ổ chăn bông trong góc hơi gồ lên, hẳn là chính là chủ nhân đang ngủ say của phòng này.

Trong phòng không có giường, chủ nhân này giống như người Nhật Bản chung tình với chiếu tatami, mà xung quanh ổ chăn kia rải rác đồ ăn vặt đã ăn được một nửa, chương trình trên máy tính còn đang chạy, cùng với mấy cuốn sách lật dở, khắp nơi đều cho thấy chủ nhân là người không theo khuôn phép nào cả. (chiếu lót sàn trong phòng của người Nhật gọi là tatami – ý muốn nói bạn này nằm ngủ trên sàn nhà á)

“Tôi không muốn tôi không muốn lớn lên, sau khi lớn lên thế giới sẽ không còn hoa, tôi không muốn tôi không muốn lớn lên...”

Theo tiếng nhạc, vật trong ổ chăn dần dần có phản ứng.

Một bàn tay tìm kiếm lộ ra, tiếp theo là một cái đầu, kiểu tóc rối loạn rất có cá tính làm cho cô thoát nhìn giống nhân vật khôi hài trong phim hoạt hình.

Đôi mắt mơ màng khi sờ đến chiếc điện thoại bị vứt bỏ trong góc thì lập tức trở nên lạnh lợi, giọng tiếp điện thoại đầy sức sống, giống như lúc cô vẫn tỉnh táo ngồi trong phòng.

“Mục Thanh Y, cho hỏi ai vậy?”

“Tôi, ba của cô đây.” Đối phương bực tức nói ra danh tính.

“A, chuyện gì?” Lão Mục lên tiếng thì quá nửa không phải chuyện lành rồi, cô bắt đầu suy nghĩ có cần giả như tín hiệu không tốt hoặc hết pin hay không.

“Về nhà một chuyến.”

“Con lúc nào chẳng ở nhà.” Cô nói rất hợp lý.

Đối phương rõ ràng hít sâu một chút, “Về nhà chính, không phải nói đến ổ heo của con!”

“Ổ heo là nơi ở của heo con dễ thương, cha của heo con là lão đầu heo hung ác.” Giọng cô nhẹ nhàng suy diễn từng chút một.

Giọng nói bên kia điện thoại trở nên ồm ồm, tạm dừng một lúc, quát lớn: “Trong vòng hai giờ cút trở về cho ba.”

Bầu môi, Mục Thanh Y gãi gãi đầu tóc rối bời, nhẹ nhàng nói một câu, “Ba giờ không được sao?”

“Lại cò kè mặc cả, lập tức bay về trong một giờ.” Tối hậu thư hạ xuống.

“Được rồi.” Cô mất mặt mếu máo. Nên đi tìm nhà, nếu không trước mặt ông già này mãi mãi không đủ khí thế, sợ rằng ông ấy sẽ uy hiếp bằng việc lấy lại nhà ở.

Thân là con gái riêng, mẹ ruột lại mất sớm, khiến cho thân phận của cô ở nhà họ Mục là vấn đề nhạy cảm, tuy rằng bản thân cô kiên quyết chuyển ra sống một mình, nhưng mà nhà ở cũng là của ông già kia, trước sau cô đều giống bị người ta bóp nghẹt cổ họng, sống chẳng dễ chịu gì.

Một giờ sau, Mục Thanh Y ra khỏi nhà, lại một giờ sau, bóng dáng cô xuất hiện ở ngôi nhà bề thế của nhà họ Mạc.

Hai giờ, vô cùng đúng thời gian, không nhiều một giây, không ít một giây, từ lúc chấm dứt trò chuyện đến khi cô đứng trước mặt cha, vừa đủ hai tiếng.

Mà Mục Xương Hà lại bởi vì cô quá mức “đứng giờ” nên giận đen cả mặt. Thanh Y càng lớn, hồi hận trong lòng ông như Hoàng Hà tràn ra, Trường Giang vỡ đê không thể ngăn cản, dòng núi lấp biển mà đến. Năm đó không nên vì mềm lòng mang cô về nhà, rõ ràng cô là oan gia kiếp trước, chủ nợ kiếp này của ông, lần nào cũng khiến ông giận sôi lên, cả người phát run.

“Gọi con đến có chuyện gì?” Mục Thanh Y tự động chọn vị trí có bày trà bánh ngồi xuống, hơn nữa rất tự nhiên co chân lên, cầm bánh ngọt ăn ngon lành.

Vì trái tim của mình mà suy nghĩ, Mục Xương Hà lựa chọn làm như không thấy, nói thẳng ra mục đích của mình, “Cả nhà chúng ta di dân, ở đây có ba trăm vạn con cầm lấy, còn chỗ con ở ba đã gọi người rao bán rồi, phải mau chóng chuyển đi đó.”

Động tác nhắm mắt của Mục Thanh Y hơi dừng lại một chút, “Biết rồi.” Cuối cùng cũng quyết định ném gánh nặng như cô xuống, như vậy cũng tốt.

Nhìn mặt cô chẳng hề để ý, Mục Xương Hà hiếm khi có chút không đành lòng, “Con cũng biết tính tình mẹ cả của con...”

“Con biết mà, chi phiếu con sẽ nhận, trở về chuẩn bị chuyển nhà.” Cô phui phui vài mẩu bánh vụn trên tay, hớn hờ cầm chi phiếu chuẩn bị chuẩn đi.

“Thanh Y —” ông chần chờ, “Một mình ở Đài Loan mọi việc phải cẩn thận.”

Cả người cô hơi sững lại, sau đó cũng không quay đầu tiếp tục đi ra ngoài, “Con sẽ sống thật tốt.” Từ nay về sau, cô chỉ còn một mình thôi.

Mưa không ngừng buông những sợi tơ mảnh mảnh, tựa như nước mắt ly biệt người yêu, từng giọt đều là sầu thương.

Mục Thanh Y cố chịu đựng đứng ở ven đường, nhìn mưa không ngừng rơi xuống, trong lòng không hiểu sao cảm thấy lạnh lẽo.

Trời mưa ban đêm, người đi trên đường rất ít, cho dù có, thì bước chân cũng vội vã, không giống người rảnh rỗi như cô có thể nhìn một vùng nước đến nửa ngày —

Một chiếc xe chạy nhanh qua bắn tung tóe nước bùn lên cắt đứt suy nghĩ của cô, cũng khiến cô tránh không kịp biến thành nhếch nhác không thể tưởng, mới vừa muốn dựng thẳng ngón giữa với chiếc xe Benz không có đạo đức kia (*hành động khiếm nhã, giờ ngón tay như vậy có nghĩa là ‘đậu xanh rau má’), thì phát hiện xe vội vàng ngừng lại ở phía trước cách đó không xa.

Quên đi, người cao quý tự biết, cô nằng nặc trong bụng, cũng biết điều xoay người, tính về khách sạn thay quần áo ngủ cho khỏe. Thời tiết này là lúc tốt nhất để ngủ, cô thật sự không nên nhất thời nổi hứng chạy đến ngắm mưa.

“Cô ơi, cô không sao chứ.”

Phía sau truyền đến giọng nói bình tĩnh lạnh lùng của đàn ông. Mục Thanh Y cũng không tự ki tới mức nghĩ người ta gọi mình, tiếp tục cúi đầu bước tiếp. Cảnh mưa đẹp vậy, ở cô đại đúng là một ngày tốt có thể phát sinh chuyện tình cảm nha...

Đột nhiên, một cánh tay mạnh mẽ giữ chặt cô, cô kinh ngạc xoay đầu, “Thưa anh, có việc gì à?”

“Xe của tôi làm dơ quần áo của cô, rất xin lỗi.” Chưa kịp ai tỉnh thần lại lơ mơ như cô, anh gọi nửa ngày, một chút phản ứng cũng không có, khiến anh không thể không ra tay kéo người.

“A! Không sao hết.” Mục Thanh Y vừa nói vừa nhìn người đàn ông trước mắt. Một người rất đẹp trai, rất tao nhã, rất giống loại nhân sĩ thượng lưu khắp người tràn ngập về “Tôi là tình anh”. (người ưu tú)

Xem tỉ mỉ cẩn thận ba món tây trang (vest, áo sơ mi, quần tây) từ trên xuống dưới người anh, nếu không phải giày da đang ướt nước mưa, chỉ sợ lúc này nhất định sáng chói người nhìn, giống như ngọn đèn loé ra tia sáng huỳnh quang.

Ánh mắt chậm rãi nhìn vào đôi mắt nghiêm túc lạnh lùng và sâu tựa biển kia, cô đưa ra kết luận đầu tiên với anh — người này là một tên khó chơi, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, nghiêm khắc kiểm chế bản thân, tương tự cũng có yêu cầu nghiêm khắc đối với người bên cạnh.

Bình thường, loại đàn ông này và loại người lười nhác, qua loa cho xong chuyện như cô vốn không hợp nhau, nói ngắn gọn là miễn bàn. Cho nên dù là gặp gỡ bất ngờ lúc này hay trong tương lai có khả năng xảy ra vô số chuyện, cô nên chủ động cắt đứt mọi khởi đầu, không phải loại người như mình, tránh được thì tránh!

“Để bày tỏ sự áy náy, tôi trả tiền giặt đồ.” Người đàn ông hào phóng rút ra tờ một ngàn đồng.

Có tiền không lấy là đồ ngốc, cho nên Mục Thanh Y vui vẻ đưa tay nhận tiền, ngoài miệng không quên khách sáo hai câu, “Thật ngại quá, nếu anh nghĩ mình bị chịu thiệt, có thể chạy qua bên cạnh tôi một lần nữa, làm cho bộ quần áo đem giặt này càng xứng đáng.”

Ánh mắt người đàn ông loé lên sự ngạc nhiên, khóe môi bất giác nhếch lên, “Cô thật là vui tính.”

“Tôi nghiêm túc đề nghị mà, không nói đùa đâu.” Cô cố gắng nghiêm mặt, gia tăng sức thuyết phục, đáng tiếc là thất bại.

Cô gái trước mặt cầm dù hoa, mặc áo sơ mi rộng thùng thình, quần bò bó sát người, tóc đuôi ngựa rất có ý tứ, bộ dạng cô thật ra rất xinh đẹp, hơn nữa khi cô nói chuyện thì hai bên má sẽ xuất hiện hai cái lúm đồng tiền như ẩn như hiện, chỉ cần đôi mày liễu khẽ nhướng lên, ánh mắt sẽ lấp lánh tràn đầy

màu sắc, linh hoạt sinh động hẳn, khiến người ta có ý nghĩ muốn chìm đắm vào đó.

Người đàn ông này rất thích nhìn chằm chằm người lạ nha, anh thích, nhưng cô không thích, hơn nữa cô còn là người bị anh nhìn.

“Nhìn anh có vẻ đang rất vội, tôi không làm mất thời gian của anh nữa.” Chiều theo bộ dạng xe chạy nhanh vừa rồi, anh ta hẳn là bận rộn nhiều việc, một người bận rộn nhiều việc còn để ý đến việc nhỏ không đáng kể, chỉ có thể nói anh ta rất tỉ mỉ, vô cùng chính chu.

Ai! Không ổn, nếu còn tiếp tục đứng đây, anh đẹp trai sẽ có ấn tượng.

Cô có vẻ nôn nóng thoát khỏi anh, Long Dật Thần khẽ nhướn mày, sau đó làm ra chuyện bản thân cũng cảm thấy giật mình, “Tôi tên là Long Dật Thần, xin hỏi cô xưng hô như thế nào?”

Đây chẳng lẽ là bắt chuyện như lời đồn? Đáng tiếc cô vừa được hai mươi hai tuổi còn chưa bị ai bắt chuyện, cho nên chỉ có thể gọi là lời đồn thôi.

Mục Thanh Y sững sốt mở to mắt. Oa! Vừa mới đến Đài Bắc, hành lý ở khách sạn còn chưa soạn ra, đi ngắm mưa đã bị bắt chuyện, hay là gần đây cô có số đào hoa?

“Ngại quá, tôi muốn nhanh chóng trở về thay quần áo bị ướt, nếu không sẽ bị cảm lạnh mất.” Vừa nói xong, cô xoay người bỏ chạy.

Đây chắc là chạy trời chết đứng không?! Nhìn bóng dáng xoay người chạy như điên của cô, anh không khỏi nghĩ như thế. Chẳng lẽ anh là thú dữ hay lũ lụt sao? Cô gái này thật sự là...

“Thế nào, tớ nói cô gái này thú vị mà.”

Long Dật Thần quay đầu, nhìn bạn tốt mang dáng vẻ công tử nhà giàu, vô lại dựa vào cửa xe, muốn cười nhưng không cười nhìn anh.

Đưa tay kéo lỏng caravat, anh giương lên một nụ cười xấu xa, nụ cười này so với hình tượng đứng đắn nghiêm túc cẩn trọng lúc nãy kém xa vạn dặm.

“Trong ba cô gái hôm nay, phản ứng của cô ấy thú vị nhất.” Cũng không bình thường nhất.

“Đánh cuộc bị thua, đưa tiền đây.” Đường Kiếm Phi vươn tay đòi lấy tiền cược.

“Còn có thể không đưa cậu sao, lên xe rồi nói.”

“Cũng phải nghĩ xem tớ có chịu hay không chứ.” Anh lăm bắm theo lên xe.

Xe Benz trong mưa nhanh chóng rời đi.

Thật mất mặt!

Cố gắng đánh cái gối, trong lòng Mục Thanh Y tàn nhẫn đánh bản thân mình.

Tốt xấu cô cũng là tác giả dệt chuyện tình yêu, chưa ăn thịt heo cũng đã gặp heo đi đường, sao lại có thể bị một người đàn ông bắt chuyện mà sợ tới mức chạy trời chết đứng?

Thật sự là rất mất mặt mà! Nếu đồn ra ngoài, cô cũng không muốn sống nữa.

Đều tại người đàn ông kia, vô duyên vô cớ bắt chuyện làm gì, muốn bắt chuyện cũng không cho người ta chuẩn bị tâm lý trước, cô là lính mới mà, thành linh bị người bắt chuyện tự nhiên sẽ trở nên luống cuống... Tóm lại hôm nay vô cùng mất mặt, a, thật muốn học Thái Sơn điên cuồng hét lên.

“Tôi không muốn không muốn lớn lên, sau khi lớn lên...”

Mỗi lần vì muốn nghe bài hát này, cô đều cố ý nghe điện thoại chậm nửa nhịp, lần này cũng không ngoại lệ, thật muốn làm cho nó vang tiếp.

“Mục Thanh Y, cho hỏi ai vậy ạ?” Có điều, nên nghe vẫn phải nghe.

“Quả Quả yêu dấu của em.”

“Chị Quả Quả.” Cô tươi cười rạng rỡ, đem buồn bực lúc này quên đến chín tầng mây.

“Không gọi Quắc Quắc nữa sao, con bé xấu xa này.” Mỗi lần đều lấy nickname của cô ra đùa, không có lương tâm mà. (quắc quắc: con dế)

“Đâu có đâu có, oan cho em quá.”

“Bớt nói nhảm đi, bản thảo đâu?”

“Chị Quả Quả, tiếng chuông của chị giống như hung linh đêm khuya vậy (hung linh = tiếng chuông báo điềm không may).” Giọng nói lập tức trở nên yếu đuối tội nghiệp.

“Chị còn biết coi bói đó.” (em chém, ai biết chỉ em với)

“Người ta hôm nay vừa mới lên đây nha, ngay cả phòng trọ còn chưa thuê được, chị thúc giục như vậy tàn nhẫn quá à.” Không buồn nôn chết chị, em không phải là Mục Thanh Y.

“Đã sớm nói em đến nhà ngủ chung với chị, còn dè dặt vớ vẩn làm quái gì?” Người bên kia điện thoại cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Người ta, người ta vẫn còn ngây thơ nha.”

“Ngây thơ của em là tương đối, theo thước đo trình độ của chị, em đã ở cấp độ Hắc Sơn lão yêu rồi.”

“Chị Quả Quả là Nhiếp Tiểu Thiện?” Cô vui vẻ chăm chỉ gọi.

“Vậy Ninh Thái Thần của chị ở đâu?”

“A, đã hơn nửa đêm, chị Quả Quả à, chị kiểm chế chút, đừng gọi dè xòm tới.”

“Nếu thực sự gọi một gã dè xòm đến, trời mới biết ai chịu thiệt hơn?” Bên kia điện thoại rất “Hào phóng” đưa ra câu trả lời như vậy.

Chị Quả Quả đúng là kẻ mạnh nha! Về mặt Mục Thanh Y run rẩy, mắt tròn trắng.

“Thanh Y, nếu không giao bản thảo chị tìm hoa đán đến dè bẹp em nha.” (hoa đán = diễn viên nam đóng vai nữ trong tuồng cổ)

“Không phải đã gửi đến hòm thư của chị rồi sao?” Hung linh đêm khuya này, quá nhiều tâm trạng hối hận âm ỉ của cô. Đáng ghét, gã kia tốt nhất đừng dè cô gặp lại, nếu không nhất định sẽ cho anh ta đẹp mặt.

“Không nói sớm, lãng phí tiền điện thoại, cúp máy đây.”

Cần gì thực tế vậy chứ! Mục Thanh Y nhìn điện thoại trên tay nhún vai bĩu môi, sau đó tắt máy ném qua một bên, lăn lên giường đi gấp chu công bồi dưỡng cảm tình (ngủ áh).

Xem nhà thật là một công việc vất vả a, vất vả đến nỗi hứng thú mua nhà của Mục Thanh Y từ từ bốc hơi, bắt đầu suy nghĩ muốn ở mãi trong phòng trọ cho rồi.

Mua hàng phải xem ba nhà mới có thể kết luận, nhưng vấn đề là xem và so sánh quá nhiều, ngược lại cô sẽ cảm thấy hoa mắt, bắt đầu có hội chứng vọng tưởng mình bị hại, cô cảm thấy mỗi căn nhà đều như một chậu máu há to miệng chờ ăn tiền của cô.

“Ồi!” Thật là vất vả.

“Ồi!” Áp lực muốn dè bẹp người ta.

“Ồi!” Rốt cuộc vì sao cô vẫn ngồi đây than ngán thờ dài chứ?

Qua lớp kính cửa sổ nhìn dòng người ngược xuôi trên phố, mọi người đều có vẻ nhàn nhã như vậy... Cô thừa nhận trạng của mình bây giờ có hơi ghen tỵ.

Uống một ngụm lớn nước đá, định làm cho mình hạ hỏa.

Ồ? Hai mắt chợt nhắm lại. Người đàn ông mới ra khỏi chiếc xe bên kia đường, khuôn mặt trông rất quen nha — phải đến bắt chuyện với người đó một chút, hiếm thấy người không trí nhớ như cô lại nhớ rõ ai đó.

Đặt ly nước xuống, cô vọt tới quầy quầy ra một tờ tiền mệnh giá lớn rồi vội chạy ra ngoài.

Cơ hội đến, bỏ qua thì chính là kẻ ngốc, mà Mục Thanh Y không cho phép mình là một kẻ ngốc.

“Anh yêu —”

Một giọng ngọt đến phát ngáy làm người ta phải nổi da gà truyền tới, khiến mọi người trên đường đều phải chú ý.

Long Dật Thần cũng tròn mắt há hốc mồm mà nhìn bóng người chạy như bay về phía mình, nhanh đến nỗi cả thời gian phản ứng anh cũng không có, người nọ ngay lập tức nhào vào lòng anh, xương sườn anh bị đụng mạnh đến nỗi phát đau.

“Úc”

Đây không phải là yêu thương nhưng nhớ gì hết, nhất định là rấp tâm mưu sát mà.

“Anh yêu, hôm qua nói muốn gặp người ta mà lại lỡ hẹn, hại người ta cả đêm không ngủ được, anh phải đền cho người ta đó.”

Có ai làm ơn tới nó cho anh biết cô gái điên rồ này từ cái bệnh viện tâm thần nào chạy ra không? Long Dật Thần lạnh lùng, dùng sức với hy vọng có thể thoát ra khỏi tay cô, nhưng lại phát hiện cô gái này có đôi tay khỏe kinh người.

“A...”

Lúc này mọi người nghe thấy tiếng thét chói tai vang tận trời xanh.

Mọi người vội vàng bịt tai lại.

“Anh là ai?”

Cô ôm người ta nửa ngày trời mà không quen biết? Hôm nay là ngày cá tháng tư à?

Long Dật Thần nhướn đôi mày rậm. Cô gái này quả là to gan!

Cũng nhanh như khi xuất hiện, mọi người trên đường chỉ biết tro mắt nhìn cô gái muốn làm đả đảo kia, kêu một chiếc taxi chuồn mất.

Lên xe rồi, Mục Thanh Y ngồi ở ghế sau ôm bụng cười một tràng, khiến cho lái xe nghi ngờ có phải mình đã đón nhầm một bệnh nhân tâm thần hay không.

“Cô ơi, cô có khỏe không?”

Không phải cô có bệnh chứ? Vừa lên xe đã cười như vậy.

“Khỏe, không thể nào... khỏe hơn được.”

Về mặt người đàn ông kia thật thú vị, xem ra sau này mỗi ngày mỗi tháng cô đều sẽ có tâm trạng thoải mái rồi.

Lái xe bắt đầu suy nghĩ có nên hay không đưa cô ta trực tiếp tới bệnh viện nhỉ?

“Ông anh lái xe, cảm phiền cho dừng xe ở ngã rẽ phía trước”

“Được”

Cô ta chủ động xuống xe đứng là không còn gì tốt hơn.

Xuống xe Mục Thanh Y đến ngay tiệm kem mua một suất kem đặc biệt lớn, vui vẻ vừa ăn vừa khe khẽ hát, bước chân nhẹ nhàng đi dạo.

Hay là trước tiên tới chỗ chị Quả Quả làm phiền một thời gian, nếu ở khách sạn thì túi tiền sẽ chịu không nổi. Thế là cô thò tay vào túi tìm di động —

Cái gọi là vui quá hóa buồn, chắc là để nói tình hình của cô hiện tại! Mục Thanh Y chán nản nhìn bàn tay trống không, sờ lần khắp cái túi, cô buộc phải thừa nhận một sự thật — tìm không thấy di động.

Than ôi! Chiếc di động đã theo cô trong năm năm sáu tháng, chiếc di động sắp thành bạn lâu năm, không thể tìm được chiếc thứ hai, cứ như vậy im hơi lặng tiếng làm mất à.

Thật xui xẻo!

Chóp chóp hàng lông mi dài thật dài, bắt đầu động não, lục lọi những việc đã xảy ra trong trí nhớ, sau đó dừng lại ở lúc trò đùa ác ý kia của cô đang diễn ra — tiêu rồi! Có cái gì rơi xuống hồ sơ của cuộc tìm kiếm, thứ này hoàn toàn có thể bị đồng nghiệp của bọn trộm cắp lấy được, bởi vì thứ này rất dễ có thể đem tới rắc rối cho cô.

Chết chắc rồi!

Cắm đầu chạy sang buồng điện thoại bên kia đường, nhanh chóng bấm liền một dãy số, đồng thời trong lòng không ngừng cầu nguyện, các vị thần linh trên trời phù hộ một chút cho người ngẫu nhiên hướng Phật tin Chúa như cô đi.

- Quách Quả Lan, cho hỏi ai vậy?

- Chị Quả Quả, em đây, Thanh Y!

- Thanh Y à.

Quách Quả Lan lập tức chột dạ lên tiếng, tiếc là cô không nhận ra, liên tục tuôn ra cả một chuỗi dài.

- Chị Quả Quả, em mới làm mất di động, nếu có người đàn ông lạ nào gọi điện thoại đến hỏi thăm người mất của là ai, chị nhất định phải giữ im lặng đó.

- Quá muộn rồi.

Quách Quả Lan rốt cục cũng có thể nói chen vào trong lúc cô đang dùng để thở.

- Cái gì?

Chiếc điện thoại trên tay Mục Thanh Y chút nữa là rớt xuống, giọng nói cũng không ngăn được vẻ hoảng hốt.

- Nửa giờ trước, có một người đàn ông đã dụ dỗ kèm uy hiếp, từ chỗ của chị đã hỏi thăm tất cả mọi chuyện của em.

Nói thẳng nói thật sẽ nhận được sự khoan dung, còn hơn để Thanh Y sau khi phát điên lên làm ra những chuyện không thể tưởng tượng.

- Cái gì?!

Cô không tin nổi.

- Tất cả mọi chuyện?

Chị Quả Quả à, chị cũng quá thành thật rồi..

- Không thể làm gì khác, người đàn ông kia tạo cảm giác áp bức rất mạnh mẽ, chị nhát gan lắm.

Truyện tiêu lâm này không buồn cười chút nào! Khóe miệng Mục Thanh Y trễ xuống, thật sự là rất muốn khóc.

- Chị Quả Quả, nếu em có điều gì bất trắc, hàng năm đừng quên cúng cho em một mâm hoa quả, nếu không hằng đêm nhất định em sẽ tới tìm chị đó.

- Nghiêm trọng như vậy sao?

Được rồi, cứ theo giọng điệu của người vừa rồi, tình cảnh có lẽ không vui vẻ gì cho lắm.

- Lo trước khỏi họa.

Cô có thói quen tưởng tượng ra tình huống xấu nhất, xui xẻo nhất, sau này khi đối mặt với sự thật sẽ không gục ngã.

Có đôi khi, cô thật không hiểu tư duy logic của con bé Thanh Y kia là như thế nào nữa.

- Em về khách sạn trước.

Ai! Sớm biết trước đã không nhất thời xúc động như vậy, tự nhận quả báo mà, cho nên nói xúc động trăm phần trăm sẽ gặp chuyện xấu.

Ngẩng đầu lên nhìn công trình kiến trúc hai mươi tám tầng này, Mục Thanh Y hơi nheo mắt lại, rất nghi ngờ bản thân hình như đã đến nhầm nơi.

-Chị Quả Quả.

Cô quay đầu với vẻ mặt đông cứng lại.

- Em tin rằng hôm nay không phải ngày cá tháng tư!

- Đương nhiên không phải.

Quách Quả Lan quả quyết trả lời.

- Vậy chị nghĩ ở đây có người muốn mấy đồng tiền thuê ít ỏi của em sao? Hay là trong đó thực sự có người cho phép không gian riêng của mình bị người lạ quấy nhiễu?

Toàn bộ Đài Loan ai chả biết nơi này là “Cao ốc Tôn Tước” chứ, tùy tiện lôi một người bên trong ra thì cũng là “cả người đều nạm vàng khảm ngọc”, khỏi phải nói còn có cả đại gia đứng thứ năm trên bảng liệt kê tài sản: người nhà họ Long.

Quách Quả Lan nhún vai, hai tay hơi chia ra.

- Tốt nhất em nên đi hỏi chủ nhà.

Về mặt Mục Thanh Y đầy sự nghi ngờ.

-Chị chắc chắn người đó muốn cho thuê nhà hả?

- Chắc chắn.

Không cần so sánh cũng chắc chắn rồi.

Chị Quả Quả nói chắc chắn như vậy, cô bắt đầu dao động.

- Người đó có phải là đầu óc không được bình thường không?

- Không phải.

Cô nghĩ, không ai dám nói ông chủ của “Tập đoàn tài chính Vương Quyền” là “đầu óc không bình thường” hết.

- Thật khó có thể tưởng tượng nổi, có người lại cho một người như em thuê nơi này nha.

Hơn nữa tiền thuê nhà lại rẻ đến mức khó tin, cảm giác cứ như chuyện cổ tích không có thật vậy.

- Cánh rừng lớn thì loài chim nào chả có, có gì đâu mà ngạc nhiên.

Quách Quả Lan cố gắng tạo vẻ mặt tự nhiên. Tuy là trong lòng không tránh khỏi chút lo lắng, nhưng vì nhận thấy phản ứng của Mục Thanh Y bình thường luôn thông minh tháo vát ngoài dự đoán của người ta, cô cảm giác lúc này không biết là ai đang lừa ai à.

- Thế giới rộng lớn, không gì không có.

Mục Thanh Y tỏ vẻ đồng tình.

- Chúng ta đi lên đi.

Các cô đứng nhìn tòa nhà cũng đã nửa ngày, phơi nắng này giờ nên thấy hơi chóng mặt rồi.

- Được.

Chuyện gì tới thì sẽ tới, bản thân có thể sống trong “Cao ốc Tôn Tước” là chuyện có thể khiến cho người ta phấn chấn, cho dù cuối cùng biết được đây chỉ là trò đùa, thì chuyến đi này cũng không tệ.

Thế nhưng vừa vào cửa chính, Mục Thanh Y vui không nổi nữa.

- Cái gì?

- Anh Long chỉ cho phép cô Mục đi lên một mình.

Về mặt nhân viên bảo vệ rất nghiêm túc lặp lại lời vừa nói.

- Thanh Y, vậy em lên đó một mình được rồi.

Có thể vào tới bên trong cửa lớn đã may mắn hơn người bình thường nhiều lắm rồi, Quách Quả Lan rất thần nhiên.

Mục Thanh Y có chút do dự. Có trời mới biết trên đó có thứ gì đang đợi cô?

- Cô Mục, xin mời đi bên này.

Có cơ hội đi lên nhìn ngắm, nếu không đi, sau này nhất định sẽ hối hận. Suy nghĩ một chút, rốt cuộc hai chân cô vẫn hướng về phía thang máy.

- Cô Mục, mời đặt tay vào chỗ này.

Cô nghe theo, đặt tay lên màn hình tinh thể lỏng cạnh thang máy.

Thang máy xác định dấu vân tay, sau đó mở cửa.

Mục Thanh Y sững sốt. Nhận dạng dấu vân tay à, nhưng vân tay của cô tại sao lại có ở đây? Cô quay đầu tìm Quách Quả Lan, muốn nhờ chị ấy giải thích.

Mà chết thật, nhân viên bảo vệ nghĩ cô muốn chạy trốn, liền đẩy mạnh cô vào thang máy — rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây?

Tên kia là cố tình, rất nhanh, cô nắm tay giờ chân, đập vài cái lên bức vách thang máy trước mặt, lưu lại dấu ấn “Bỏ tiểu thư đã từng đến đây”.

Lúc này, bàn chân vẫn giữ nguyên tư thế đập cửa, hai mắt cô tròn trũng khi nhìn thấy vẻ mặt bốn cột của người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước cửa — Người đầu tiên tới bắt chuyện!

Đến đây đến đây, cô khổ sở chờ đợi một tuần rồi ba ngày nghĩ rằng anh sẽ không tìm tới cửa, không ngờ lại chọn lúc này xuất hiện, hơn nữa lại còn là cô tự dẫn xác tới trước cửa nhà anh theo cái kiểu “tự chui đầu vào rọ”.

- Nếu đá hỏng, tôi chắc chắn cô sẽ đền không nổi.

Anh khoanh tay trước ngực, khước miệng khẽ nhếch, nhìn cô.

Mục Thanh Y vội hạ chân phải đang giơ cao xuống, định xóa chứng cứ.

- Trong thang máy có khe đặt camera siêu nhỏ, mọi hành động của cô đều đã được ghi lại. – khước miệng của anh lại cong lên chút nữa.

Làm gì mà cứ như khủng bố thế này hả?! Mục Thanh Y lia hai mắt kiểm tra khắp nơi, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, sau đó thất vọng thờ dài. Vốn dĩ cô tìm không thấy camera mà!

- Rốt cuộc anh muốn thế nào hả?

Là phúc thì không phải là họa, còn đã là họa thì tránh cũng không khỏi, cô quyết định để mặc cho số phận.

- Thì cho cô thuê phòng trọ đó!

Anh vẫn như cũ, vẻ mặt châm biếm cười mà như không phải cười.

- Thật hay giả vậy?

Cô nhin không được trọn mắt.

- Nếu như là giả, bây giờ cô vốn không thể đứng đây.

- Thừa anh, anh vui lòng soi lại gương xem, anh giống như thiếu tiền mới cho thuê nhà sao?

Rõ ràng là muốn trả thù cô, hà tất phải vờ vĩnh như vậy, rõ là đạo đức giả.

- Vừa lúc tôi thiếu phần tiền thuê nhà của cô đó.

Anh lấy bất biến ứng vạn biến (đứng yên để ứng phó với mọi việc xảy ra), vẫn là gương mặt mang cái vẻ rất nhàn nhã nhưng lại có chút bồn cợt.

- Buồn cười, thừa anh, anh muốn chơi nhưng tôi thì không muốn cùng điên với anh, tạm biệt.

Long Dật Thần nhún vai, không hề có ý muốn ngăn cản cô đi khỏi.

Năm phút sau, người đầy mồ hôi, Mục Thanh Y vẫn không thể nào tìm được nút mở thang máy.

- Shit! Ai thiết kế cái thang máy này vậy?!

Cô nhin không được lại đá vào cửa thang máy.

- Cô muốn bán thân cho tôi sao?

Giọng nói thông dong đáng đánh đòn mà! Cô nổi giận trừng mắt nhìn anh.

- Nói quái quỷ gì vậy?

- Nếu cô vẫn tiếp tục đá như vậy, cô có bán thân cũng không đủ tiền bồi thường đó.

Anh đứng một bên vừa lắc đầu vừa khuyên răn.

- Ai kêu cái thang máy quái quỷ này có cái nút mà tìm khắp nơi cũng không thấy...

Cô tròn mắt há hốc mồm nhìn anh nhẹ nhàng đưa tay chạm vào bên cửa thang máy, màn hình lạnh lẽo trượt ra, xuất hiện bàn phím hình chữ nhật.

- Là cô không tìm được, chứ không phải do cái thang máy quái quỷ.

Anh tốt bụng giải thích.

Người đàn ông này rõ ràng cố ý muốn xem cô làm trò hề mà, thật sự là khiến người khác phải giận sôi!

- Không bấm à?

Anh nhướng mày.

- Hừ!

Cô dùng tiếng hừ mũi trả lời anh, ánh mắt khinh thường nhìn anh chần trước cửa thang máy với cái chân rỗ dài kia, thật sự muốn dùng dao chém anh ta một nhát quá.

- Nếu không muốn đi, thì ngại gì không vào xem qua bản hợp đồng cho thuê nhà, tiện thể ký tên luôn cũng tốt.

Anh ta đang nói bằng tiếng nước nào vậy? Hơn nữa... Ai cho phép anh ta kéo tay cô như vậy?

Mục Thanh Y há hốc mồm nhìn bản hợp đồng đang đặt trước mặt mình. Thực sự là có hợp đồng sao?

Cấp tốc xem lướt qua một lượt, cô vô cùng bất phục ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt.

- Loại hợp đồng làm tổn hại đến lợi ích của bản thân như thế này, anh làm cách nào mà nghĩ ra được vậy?

- Cô có ký hay không?

- Hợp đồng có lợi như thế này, không ký chính là kẻ ngốc.

Cô dùng một chút, khoe miệng trễ xuống.

- Nhưng ký thì nhất định cũng là đàn độn.

Anh tròn mắt nhìn cô.

- Nếu anh nhất định cho tôi thuê, thì chúng ta hãy nghĩ ra một bản hợp đồng bình thường đi.

Cô nghiêm trang nhìn anh.

- Cô chắc chứ?

Cô nhún vai.

- Nhìn không ra sơ hở không có nghĩ là không có sơ hở, nếu như phải ký một bản hợp đồng tiềm tàng nguy hiểm, chỉ bằng ký một hợp đồng mà bản thân đã chắc chắn là an toàn.

Người đàn ông này có thể ở lại Tôn Tước thì đủ để chứng minh anh ta không phải một người ngu ngốc, mà đã giao tiếp với một người khôn khéo thì cẩn thận vẫn an toàn hơn.

Long Dật Thần nhìn cô, khoe miệng tươi cười từ từ mở rộng. Anh thích phụ nữ biết suy nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Vào ở trong cao ốc Tôn Tước là chuyện có thể diễn cỡ nào nha.

Nhưng, cô phải vào ở thì có chút khó coi, một cái va li siêu lớn, một máy bút kí hình máy vi tính chính là tài sản duy nhất của cô.

Lại cúi đầu nhìn áo sơ mi trắng, quần bò, cộng thêm một đôi giày thể thao trên người mình, so với toà cao ốc cao cấp hoa lệ, tiền nhiều khủng khiếp này, có vẻ rất khập khiễng mà.

“Chào buổi sáng, cô Mục.”

Vẫn là nhân viên bảo vệ có vẻ mặt nghiêm túc ngày hôm qua.

“Chào buổi sáng.”

“Cần tôi giúp cô đem lên không?”

“Không cần, tự tôi làm được rồi.”

Dựa theo trình tự ngày hôm qua học được, cô mở thang máy ra rồi đi vào, sau đó giá trị những con số đang lóe sáng tăng dần.

Thang máy tới lầu 27 tự động mở cửa, cô xách theo hành lý bước ra.

Thang máy này có thể trực tiếp tiến vào phòng trong, những thang máy khác là ở hành lang, dành cho khách hoặc nhân viên bảo vệ sử dụng, nói cách khác, thang máy này là của riêng những gia đình ở đây, mỗi người có thân phận phân biệt đều cực kì nghiêm mật, mà cô may mắn trở thành một người trong số đó.

Điều Mục Thanh Y không biết là, đây là thang máy chuyên dụng của cao ốc, không phải hộ gia đình nào cũng có thể sử dụng.

“Đến rồi ư?”

Hừ người ta!

Cô giật mình nắm chặt móc hành lý. Người đàn ông này là âm hồn, đột nhiên lên tiếng sẽ hù chết người, cô nghi ngờ anh ta chính là cố ý muốn dọa cô.

Hôm nay anh mặc bất quá là quần áo nhẹ nhàng ở nhà, thế nhưng cũng có thể làm cho anh mặc ra phong độ của thân sĩ (người nho nhã), quả thực không có thiên lý mà.

Một người đàn ông bộ dạng đẹp đã rất quá đáng, càng quá đáng là người này còn rất phong độ, hơn nữa đầu óc thông minh, có tài có quyền, quả thực chính là cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt của dân thường như cô.

“Tôi nghĩ cô đến vào hôm qua kia.”

“Thật đáng tiếc tôi không làm việc theo suy nghĩ của anh.” Cô xách theo toàn bộ gia sản của mình trực tiếp đi qua trước mặt anh.

“Hy vọng chúng ta ở chung vui vẻ.”

Cô bỗng nhiên xoay người, “Xin chú ý cách dùng từ của anh.” Cái gì gọi là ở chung vui vẻ?

“Ồ, từ hôm nay trở đi hai người chúng ta ở cùng nhà cùng tầng, đương nhiên tính là ở chung rồi.”

“Đây là lầu trong lầu, tôi ở lầu dưới còn anh ở lầu trên, nói chính xác hơn, nhà tôi ở lầu 27, còn anh là lầu 28, OK?”

“OK.” Long Dật Thần giơ ly cà phê trong tay lên, tỏ vẻ hiểu được.

Cô hài lòng xoay người đẩy cửa vào phòng.

“Đúng rồi, ngày đó sao cô lại nhảy vào trong ngực tôi?”

Mục Thanh Y đang soạn quần áo bị giọng của anh hù dọa, lỡ tay làm rơi toàn bộ quần áo xuống đất.

“Xem ra, vấn đề này dọa đến cô.” Anh có vẻ hiểu ra.

Cô quay đầu thì nhìn thấy anh đang bung tách cà phê tựa vào cạnh cửa, bộ dáng như xem kịch vui nhìn vào phòng của cô.

“Này, thưa anh, anh có biết lịch sự hay không, khi người ta chưa mời anh vào, làm ơn đừng tự ý đứng trước cửa phòng con gái độc thân.”

“Cô để cửa mở, tôi nghĩ rằng cô cũng không phản đối tôi lại đây xem.”

Cô lập tức đến trước mặt anh, đóng sầm cửa lại.

Ngoài cửa Long Dật Thần buồn cười lắc đầu. Cô gái này rất thú vị, anh nghĩ ngày tháng sau này nhất định sẽ không buồn chán.

Lúc này, cửa đột nhiên không hề báo hiệu mở ra, Mục Thanh Y thò ra nửa cái đầu, “Còn có, làm ơn nhớ ở đây có một cô gái, sau này đừng ăn mặc quá mát mẻ xuất hiện dưới lầu, OK?”

Anh thậm chí chưa kịp tỏ vẻ đồng ý, cửa đã đóng lại rồi, khiến anh chỉ có thể không biết nên khóc hay cười nhìn ánh cửa đóng chặt.

Xúc động luôn là khuyết điểm của cô, điểm này trong lòng Mục Thanh Y vô cùng rõ ràng. Nhưng mỗi lần xảy ra chuyện, xúc động là điều tất nhiên, tựa như lần trước rõ ràng người ta bắt chuyện cũng không phải chuyện gì xấu, nhưng bởi vì mình quá thất bại, cho nên cô không cam tâm, cho nên khi gặp nhau lần nữa, nhất thời không kịp suy nghĩ, xúc động muốn bắt chuyện lại.

Sau mỗi một lần xúc động cô đều tự kiểm điểm lại, cũng có thể biết phân tích rõ ràng đúc kết những bài học kinh nghiệm, chẳng qua là khi chuyện tiếp theo xảy đến, cô vẫn sẽ xúc động như cũ —

Biết rõ anh có mưu tính mới dẫn cô tới cửa, nhưng cô nhất thời giận quá, hơn nữa lại không thể kháng cự sự cám dỗ được vào cao ốc sang trọng ở, cuối cùng xúc động đánh bại lý trí, vẫn liều lĩnh ký hợp đồng.

Cho dù ký lại một hiệp ước thuê nhà bình thường khác, cô vẫn cảm thấy mình trúng kế, mà loại cảm giác này rất xấu, cho nên người chưa từng mất ngủ như cô, vào đêm đầu tiên ở trong toà nhà này, trợn to hai mắt nhìn lên trần nhà — cho dù màu sắc của trần nhà hài hòa, đèn trang trí tinh xảo, cô vẫn không hề buồn ngủ.

A, mất ngủ đáng sợ mà!

Sau khi đếm cừu, đếm bông, đếm voi hàng loạt như vậy nhưng vẫn thất bại, cô quyết định không cố chịu đựng nữa, không muốn so đo với cái giường này nữa, cầm lấy chăn đứng lên chuyển quân xuống sàn nhà.

Quần chăn vui vẻ lăn vài vòng trên sàn nhà, cuối cùng cô phát hiện một sự thật tàn nhẫn — nguyên nhân mất ngủ dĩ nhiên là cô chưa quen với giường ở đây!

5 phút sau, Mục Thanh Y đã thành công đi theo ông bạn già - bác Chu công, thiết lập quan hệ tốt đẹp.

Nhìn người đang ngủ say đầu mông lẩn lộn trong màn hình, Long Dật Thần nhin không được lác đầu.

Đáng ngủ của cô gái này cực xấu, áo ngủ cũng bảo thủ, gói kín như bánh chưng, nếu có người nhìn xem cô, nhất định là thất vọng cực độ.

Đưa tay cầm ly rượu vang, ngửi hương vị ngọt dịu, anh tựa lưng vào ghế dựa, sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Thỉnh thoảng anh và bạn tốt Kiếm Phi làm chút chuyện để bớt buồn chán, tỷ như ngày mưa làm quen con gái trên đường, đêm khuya đến night club ném thử hương vị tình một đêm.

Đã nhiều năm rồi, trong những cô gái từng gặp chỉ có Mục Thanh Y phản ứng không hợp lý, nhưng cũng đủ khiến cho anh hứng thú, đáng tiếc cuối cùng cô lại chạy trời chết.

Không thể tưởng tượng khi gặp nhau lần nữa, cô lại cho anh một bất ngờ, không thể phủ nhận lúc ấy mình đúng là cực kì tức giận, tưởng đó là kỹ xảo của cô gái ham mê hư vinh đang câu kẻ ngốc, cuối cùng mới biết được là hứng thú nhất thời của cô — đây là cô biên tập nhỏ gọi là Quách Quả Lan nói, cô ta nói Mục Thanh Y này tính tình kì lạ, làm việc dựa vào hứng thú, hoàn toàn không nghĩ đến thành công hay không, kết quả thế nào cũng mặc.

Tính cách có chút không biết sống chết, dùng từ hoang đường để hình dung hành vi của cô có vẻ rất thích hợp.

Nếu cô gái này có thể khiến cho anh hứng thú, vì thế anh quyết định xem phần hứng thú này có thể kéo dài bao lâu, mà giữ cô bên cạnh để quan sát, không thể nghi ngờ chính là phương pháp trực tiếp và hiệu quả nhất.

Một hơi uống cạn rượu vang trong ly, nhìn người ngủ, anh nâng ly khẽ nói, “Ồ chung vui về.”

Trong mơ Mục Thanh Y nhìn thấy Chu Công cười đến cực kỳ giống một đóa hoa đào, nhin không được xi và, “Hoa đào thôi.”

Thật hối hận!

Nhìn bữa sáng mình vất vả làm trở thành vật trong bụng người khác, Mục Thanh Y nghiêng răng trèo trẹo.

Hợp đồng lúc đó hẳn nên ghi chú rõ, đồ ăn mà khách trọ làm chủ không được động vào, cô không nên cho rằng, ai ở trong toà nhà sang trọng cũng là người lịch sự nho nhã.

Trên thực tế, biểu hiện vào buổi sáng ngày đầu tiên của chủ cho thuê nhà của cô, quả thực không khác gì ăn cướp.

“Tạm được.”

Đây là điểm làm người ta bức mình nhất, anh ăn xong bữa sáng của cô không cảm ơn thì thôi đi, còn dám dùng từ chê trách như vậy để đánh giá tài nấu ăn của cô!

“Tôi không mời anh ăn.” Càng không nhờ anh đánh giá tài nấu ăn.

“Cô đâu có nói là không được ăn.”

Cô vốn đâu có cơ hội nói được hay không, chỉ vừa xoay người đi lấy ly sữa, quay đầu về thì cái bánh mì trứng nóng hằm hập đã bị một đôi tay tội ác bung đi, khiến cô chỉ có thể nhìn bánh mì trứng than thở.

Thấy cô có vẻ tức giận trừng mắt nhìn mình, tâm trạng Long Dật Thần rất vui, anh nhướn mày, “Tôi nhớ trong tủ lạnh còn có sandwich.”

“Sao anh lại không ăn?”

“Có bánh mì trứng vì sao phải ăn sandwich?”

Đáp án hay! Sao cô lại phải ăn thứ người khác không ăn?

“Cám ơn.”

Mục Thanh Y không tin nổi nhìn anh không biết xấu hổ cầm ly sữa trên tay cô.

“Đó là sữa của tôi...” Sữa bò nhưng cũng đừng uống kiểu trâu bò vậy chứ, nhanh đến mức cô không kịp cướp về.

“Làm thêm một ly sữa nóng là được.”

Nói hay quá ha, sao anh không tự làm đi? Cô dùng ánh mắt thể hiện sự bất mãn

“Tôi đang vội.”

Khiến cho Mục Thanh Y chán nản là, cô không thể dùng “Đang vội” để làm có được.

“Cô làm lại một phần cho mình thì được rồi.”

Cô chán ghét vẻ mặt “dù sao cô cũng có rất nhiều thời gian” của anh, cô chính là không giống người bình thường triều cửu văn ngũ (9h đi làm, 5h về nhà), nhưng không có nghĩa là cô có dư thời gian.

“Đúng rồi, cơm chiều nhớ làm thêm một phần nha.”

Mục Thanh Y ngạc nhiên nhìn Long Dật Thần nhẹ nhàng biến mất trong thang máy. Làm thêm một phần? Chờ lúc cô có phản ứng, không kiếm được quất lớn với thang máy, “Đúng là quái gở, tôi có phải osin đâu —”

Đợi chút! Cô giống như phát hiện một tin tức quan trọng ngừng lại. Khó trách anh muốn cho cô ở trọ gần như miễn phí, thì ra là muốn biến cô thành đầy tớ miễn phí mà.

Chậm chậm quay đầu lại, chớp chớp hàng mi dài, sau đó không không chế được tuôn ra tiếng thét đinh tai nhức óc.

Ở một căn nhà rộng hai trăm mét vuông, còn có lầu trên nữa, nếu mỗi ngày phụ trách quét tước khu vực rộng lớn như vậy, cô trực tiếp tự tử có vẻ hạnh phúc hơn.

Cô giống bị ong mật chích mũi nhảy tung tung trở về phòng, đem những thứ ngày hôm qua lấy ra nhét trở vào hành lý, trực tiếp xách về phía thang máy.

Cao ốc Tôn Tước, bye bye, cô nhất định là không tốt số được ở trong căn hộ sang trọng như vậy.

3 phút sau, bảo vệ cao ốc nhìn thấy cô giống như con lốc lướt qua đi ra ngoài, tiện đà biến mất.

“Kia không phải là cô Mục trong nhà anh Long sao?”

“Hình như là vậy.”

“Gọi điện thoại cho anh Long đi.”

“Nhanh chút.”

“Cô ấy giống như chạy nạn vậy.” Nhìn phương hướng Mục Thanh Y biến mất, bảo vệ Giáp tràn đầy cảm xúc nói.

“Đúng là rất giống.” Bảo vệ Át đồng ý.

“Nhìn không ra cô ấy có chỗ nào quyến rũ, anh Long không ngờ lại thích một cô bé như vậy, không thể hiểu nổi.”

“Tôi cũng không hiểu.”

Bà tám Bà tám Bà tám..

Khoẻ miệng Long Dật Thần vẫn lộ ý cười, tuy rằng anh không phát giác, nhưng nhân viên nữ trong “Cao ốc Long thị” lại vì một chút cười ở khoẻ miệng tổng giám đốc, chỉ số hào sắc tăng theo cấp lũy thừa khiến cho hiệu suất làm việc suy giảm mạnh.

Về mặt của một người có thể phong phú tới trình độ nào? Hôm nay anh muốn mở rộng tầm mắt.

Khi gương mặt trái xoan thanh tú của Mục Thanh Y tức giận, các loại vẻ mặt thay nhau trình diễn, biến hóa cực nhanh, toàn bộ chúng loại làm cho anh kinh ngạc không thôi.

Thật ra anh cũng không có thói quen ăn sáng, có điều, nhìn thấy bánh mì trứng thơm ngào ngạt cô đặt trên bàn, nhất thời tò mò nên ngửi một hơi, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của cô, đơn giản là cướp lấy, mà biểu hiện của cô hiển nhiên không làm anh thất vọng, vô cùng phấn khích.

Cái loại giận mà không dám nói gì, ảo não mà đau lòng, lên án cùng khinh bỉ này... Một ánh mắt, một động tác nhỏ, đều làm cho anh càng muốn đùa cô, muốn nhìn cô biểu lộ ra càng nhiều cảm xúc.

“Tâm trạng hôm nay của tổng giám đốc có vẻ tốt lắm.” Thư ký vào đưa cà phê tò mò nói.

“Cũng không tệ.”

“Rất ít thấy tổng giám đốc có tâm trạng tốt như vậy.” Người thư kí già phục vụ hơn nửa đời người ở Long thị mặt mày vui vẻ nhìn cấp trên.

“Tôi nghĩ tâm trạng tốt này sẽ kéo dài được một thời gian.”

“Ồ?” Vừa nghe có vẻ là tin tốt.

Nhưng, không khéo đi động trên bàn vang lên, mà Long Dật Thần vốn dĩ tâm trạng tốt sau khi nghe điện thoại thì sắc mặt nhanh chóng kéo mây đen dày đặt. “Đi rồi? Được, tôi biết rồi.”

“Tổng giám đốc?” Thư ký cẩn thận gọi, sợ mình sẽ bị liên lụy.

Tốt lắm, trong ba mươi năm cuộc đời của anh, lần đầu tiên gặp được cô gái chạy trốn chết liên tiếp hai lần giống như Mục Thanh Y vậy. Cô coi thường sức hút và tài lực hùng hậu của anh quá đáng, bây giờ bỏ qua hứng thú, chỉ vì vấn đề mặt mũi đàn ông, anh cũng phải bắt cô trở về.

Tốt nhất cô nên an phận, trước khi anh chủ động buông tha, đừng hòng thoát khỏi anh nữa.

Ánh mắt anh chợt lóe lên tia u ám, vận mệnh tương lai của Mục Thanh Y từ đây bụi bặm phủ mờ. (trần ai lạc định)

Bác thư kí già bắt đầu thấy tội nghiệp cho người đã chọc giận tổng giám đốc. Bình thường người có thể làm cho bộ mặt u ám ít ai biết đến của anh xuất hiện thì người đó tới số chắc rồi.

Chẳng qua, bác cảm thấy rất ngạc nhiên, không biết ai đã chọc vào tổng giám đốc quanh năm sắc mặt không rõ buồn vui của bọn họ?

- Thư kí Dương, bác ra ngoài trước đi, nếu có việc tôi sẽ gọi bác.

- Được, tổng giám đốc.

Chờ thư ký rời khỏi phòng làm việc, Long Dật Thần không chút do dự quay ngay một dãy số điện thoại. Ở Đài Bắc, Mục Thanh Y không có người thân hay bạn bè nào khác, hơn phân nửa vẫn sẽ là đi tìm cái cô “biên tập nhỏ” kia.

- Chị Quả Quả.

Sau tiếng hét vang như gặp được ánh sáng cuối đường hầm, Mục Thanh Y trong tư thế lấy trọng lực tăng tốc độ lao thẳng tới cô ôm ấp.

Quách Quả Lan nhin không được bật ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

- Thanh Y, em tính giết người hả?

- Em đã quyết định sẽ ở chung với chị Quả Quả, chị thấy có vui không?

Cô dùng vẻ mặt thật ngọt ngào hỏi.

- Bây giờ chị đang rất khó khăn.

Cô nói thật, xương sườn cô vừa bị đụng cho sắp gãy tới nơi.

- Thật không nể mặt người ta mà.

Quách Quả Lan đẩy cô ra, không muốn cho cô tiếp tục đàn áp lồng ngực mình thêm nữa.

- Không phải em vào Tôn Tước ở sao? Làm sao mà lại chạy tới đòi chen chúc với chị?

Cô ta có vẻ hưng phấn quá mức, thái độ đó làm cô cảm thấy nghi ngờ.

Đem hành lý ném xuống sàn nhà, Mục Thanh Y vui vẻ nhảy lên sofa, nhấc đĩa hoa quả trên bàn lên và bắt đầu... điên cuồng gặm.

Thấy cô cố ý lảng tránh, Quách Quả Lan biết nhất định là có vấn đề ở đây.

- Em trốn đi chủ nhà có biết không?

- Tại sao em phải nói cho anh ta biết?

- Anh ta là chủ cho thuê nhà mà.

- Đúng rồi, anh ta chỉ là chủ cho thuê nhà mà thôi, ngoài ra em không nợ anh ta tiền thuê, bỏ đi, dựa vào đâu mà lại phải nói cho anh biết?

Mục Thanh Y nói cũng có vẻ hợp lý hợp tình.

- Thì xuất phát từ phép lịch sự cũng có thể thông báo với người ta một tiếng mà.

Quách Quả Lan cố gắng dạy cho cô chút lễ nghi làm người cơ bản.

- Em mặc kệ anh ta.

Tiếp tục cố gắng gặm quả táo, táo nhà chị Quả Quả thật thơm giòn làm làm sao.

Thấy cô không thèm coi ai ra gì, tới nhà mình mà chỉ ngồi gặm táo, Quách Quả Lan lắc đầu cười.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô ấn phím nghe, sau đó vẻ mặt trở nên phức tạp, nhìn về phía kẻ đang ra sức tiêu diệt đám hoa quả.

Mục Thanh Y không hiểu cho nên nhìn lại cô. Chị Quả Quả nhận cú điện thoại làm sao mà cứ dùng ánh mắt như quỷ điều nhìn mình vậy?

- Thanh Y, điện thoại.

Hả? Cô nghi ngờ nhận máy.

- A lô.

- Mục Thanh Y.

Giọng nói có vẻ nghiêm túc, hơn nữa nghe ngờ ngờ, hơi quen tai.

- Vâng, ai vậy?

- Long Dật Thần.

- Ai nhĩ?

Nghe cái tên cũng cảm thấy có chút ấn tượng.

Người bên kia đầu dây quả thực đang bóp chặt điện thoại, giờ phút này anh muốn túm lấy cổ cô mà gào lên. Cô ở nhà anh một ngày, vậy mà ngay cả tên anh cũng không nhớ là sao?

- Chủ cho thuê nhà của cô!

Giọng nói có vẻ cực kỳ phần nộ.

Mục Thanh Y đưa tay xoa nhẹ sau gáy. Kỳ lạ, sao tự nhiên có chút lạnh nha.

- Có chỉ?

- Cô quyết định không thuê nhà?

- Ủ, tôi chỉ là kẻ phúc bạc mệnh hèn, nghĩ tới nghĩ lui thấy không thích hợp sống ở một nơi lộng lẫy xa hoa như vậy, cho nên tôi quyết định sẽ đi tìm nhà lần nữa.

- Tốt lắm.

Ồ! Cô nghe không sai chứ, anh nói tốt lắm nha.

- Vậy cảm ơn.

Người ta không ngại, cô đương nhiên lại càng không để ý.

- Tôi nhớ rõ có người đã từng nói, chỉ cần chủ nhà không ngại, cô ấy sẽ ở lại trong một quãng thời gian “vĩnh viễn sánh cùng thiên địa” mà. (dài lâu như trời đất)

Sau gáy càng lạnh, ngay cả đám lông tơ cũng nhịn không được, đồng loạt dựng đứng lên hưởng ứng sự kiện lớn này.

- Làm ơn đi, tôi nói giỡn thôi không được hả.

- Cho nên lời cô vừa nói, tôi cũng coi như là giỡn thôi.

Ngang như cua? Hai mắt Mục Thanh Y phút chốc trợn to hết cỡ, chút nữa thì rớt luôn ra ngoài. Người này thật ra muốn gì đây? Nói xong một câu rồi đập máy luôn à, cả cơ hội chống án cũng không cho cô.

Lóe sáng, lại lóe sáng, Quách Quả Lan cảm thấy tâm hồn cô đã muốn xuất khiếu tới cảnh giới cao nhất rồi.

- Chị Quả Quả...

Giọng nói tựa như sắp khóc.

- Ủ.

Con bé kia đang bị sốc, an ủi một chút vậy.

- Em không muốn làm osin.

- Há?

Hoàn toàn theo không kịp suy nghĩ của cô.

- Nhà anh ta rộng lắm, một mình quét dọn mệt chết luôn.

Tiếp tục lên án.

- Anh Long bảo em làm osin?

Không thể nào đâu.

Dừng một chút, cô nhấn mạnh.

- Khả năng này rất lớn.

- Em nghĩ nhiều quá rồi.

Khả năng tưởng tượng của con bé này vô cùng phong phú.

- Mới nghĩ đã thấy khủng bố rồi. Nếu thành sự thật nhất định em sẽ chán đời đi tự sát.

Đối với cách nói này, Quách Quả Lan kiên trì giữ lại ý kiến. Trên cơ bản, cá nhân cô cho rằng dù người trên thế giới này có chết sạch, Mục Thanh Y cũng vẫn sẽ giống như một con gián kiên cường mà sống.

- Vậy bây giờ em dự định như thế nào?

- Chỉ cần không phải làm osin, em sẽ trở về.

Dù sao có thể ở căn hộ đáng mơ ước như vậy, ngắm lại cũng là điều khiến cho người ta thêm thưởng chứ bộ.

- Vậy tại sao em lại chạy tới đây?

Quách Quả Lan chống nạnh trừng mắt.

Đưa tay gãi đầu, vẻ mặt cô hiện lên sự hoang mang.

- Chắc là do nhất thời xúc động đó.

Nghe vậy, Quách Quả Lan bắt lực vỗ trán.

Vài tiếng đồng hồ sau, Mục Thanh Y, cả người lẫn hành lý đều bị cô ném ra khỏi cửa chính nhà mình.

- Chị Quả Quả vô tình quá, cứ như vậy mà ném người ta ra khỏi cửa, làm người ta đau lòng quá đi à.

Lưng đeo hành lý, tay ôm máy tính, vừa đi cô vừa ‘ghi nợ’.

- Cô Mục.

Cô tiếp tục đi, trên đời họ Mục cũng nhiều dữ, cô hình như không quen người lái chiếc BMW.

- Cô Mục Thanh Y.

Lúc này, cô không thể không dừng bước, nghiêng đầu nhìn người mở cửa chiếc xe BMW.

- Tôi không biết anh nha.

- Tôi là lái xe của anh Long.

- Anh Long —

Chỉ có chủ nhà mới của cô họ Long mà thôi! Mục Thanh Y vì cuối cùng cũng nhớ ra họ của gã chủ cho thuê nhà bất giác tủm tỉm cười.

- Có việc gì sao?

- Tổng giám đốc bảo tôi chở cô về.

- À.

- Mời cô lên xe đi.

5 phút sau khi ngồi trên xe, Mục Thanh Y bắt đầu nghi ngờ, bản thân hình như đang ngồi trên một chiếc xe bất cóc.

- Hướng này đi đâu vậy?

- Công ty.

- Công ty! - Cô nhin không được cao giọng thốt lên.

- Đúng vậy, tổng giám đốc đã dặn như thế.

- Tôi tới công ty của anh ta làm gì?

Cô không định đổi sang công việc mới, lại càng không muốn làm cấp dưới của anh ta. Trục giác mách bảo đi tới đó sẽ gặp tai họa.

- Tôi cũng không biết, cô có thể tự mình hỏi tổng giám đốc.

Cô đương nhiên sẽ hỏi, chỉ có điều, điều kiện đầu tiên để làm việc đó là phải gặp anh ta đã.

- Tại sao tôi lại không được mang đồ đạc lên?

Khi cô xuống xe, một vấn đề nhỏ đã xảy ra.

- Tổng giám đốc có dặn, hành lý, tôi sẽ giúp cô mang về Tôn Tước.

Khuôn mặt mỉm cười của người lái xe làm cô muốn sử dụng bạo lực, căn bản là cô chả làm chuyện gì khiến cho người ta phải bật cười như vậy cả.

- Vậy làm phiền anh.

Giọng nói này chắc chắn là được phát ra qua kẽ răng nghiến chặt.

Lái xe vẫn tiếp tục mỉm cười như cũ, thậm chí nụ cười còn có xu thế mở rộng nữa.

Mạnh tay đóng sầm cửa xe, cô sợ chậm chút nữa mình sẽ xông tới đè bẹp anh ta.

Anh gọi cô lên lầu thì cô phải lên sao? Mục Thanh Y cô cũng rất có nguyên tắc mà. Cho nên xuống xe, sau khi nhìn chiếc BMW chở toàn bộ tài sản của cô rời đi, cô ngồi bệch xuống bậc thềm trước cửa cao ốc Long Thị, ngắm dòng người xuôi ngược trên đường.

Rất nhanh, tiếng chuông của chiếc di động trong túi vang lên, dù không cam lòng nhưng cô vẫn ấn nút nghe máy.

- Cô ở đâu rồi hả?

Không hề dư thừa bất cứ từ vô nghĩa nào, trực tiếp vào thẳng chủ đề.

- Anh là ai nhỉ?

Cô thực không biết sống chết hỏi lại.

- MỤC. THANH. Y!!!

- À, quý ông “cho thuê nhà”, có gì không?

- Cô đang ở đâu rồi?

- Dưới lầu công ty của anh.

Anh nghỉ ngơi.

- Dưới lầu?

- Chính xác hơn thì ở bậc thềm trước cửa công ty của anh, chỗ này ngắm cảnh tốt lắm đó.

Sau vài giây im lặng, điện thoại truyền tới giọng đang cố nén cười của Long Dật Thần.

- Ngắm cảnh tốt lắm?

- Ừ.

- Vậy cô cứ từ từ thưởng thức đi nha.

- Đương nhiên.

Sau khi dập máy, Mục Thanh Y tiếp tục chống má ngắm người qua lại trên đường, suy nghĩ dần bay đi thật xa.

Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào tâm hồn cũng có thể lang thang, đây chính là khuyết điểm lớn nhất của cô, nhưng đây cũng là năng khiếu giỏi nhất của cô.

Đột nhiên, có người chụp vai cô, phản ứng bản năng là giơ tay, quay mình, cúi đầu, vung, động tác như hành văn liền mạch lưu loát, không có một chút ngưng trệ, có lẽ là phải trải qua vô số lần thực chiến, tích lũy kinh nghiệm mới có thể thành thục như vậy.

-Mục Thanh Y...

Cô há hốc mồm nhìn kẻ bị mình ném xuống mấy bậc thang, chậm rãi đưa tay gỡ đầu, không biết bây giờ làm bộ như không nhìn thấy gì, hay là xoay người bỏ chạy sẽ tốt hơn đây?

- Sao không lại đây đỡ tôi dậy hả?

Cô gái này ngốc luôn rồi ư?

Việc này..... Có vẻ không cần thiết lắm, bên trong cao ốc này không phải có một đồng người đang chạy ra xum xoe nịnh bợ hay sao?

- Mục Thanh Y —

A a a, sắc mặt người đàn ông kia đen như mực luôn rồi, bây giờ cô không nên tới đó.

- Cô dám chạy một lần nữa thử xem!

Cô gái đáng chết kia ngày nào cũng tính toán chạy trốn, nếu anh còn để cô ta trốn nữa, tên anh - ba chữ Long Dật Thần này sẽ viết ngược.

Đáng sợ!

Nhân viên Long Thị không ai không giật mình. Tổng giám đốc của bọn họ luôn cư xử nghiêm túc, bình thản, bây giờ đang nổi nóng, rõ là trời muốn đổ mưa máu mà.

- Đi thi đi, làm gì phải nổi nóng chứ, ai kêu anh không nói câu nào lại động chân động tay, tôi phản kháng là chuyện bình thường mà.

Mục Thanh Y vừa đi vừa càu nhàu.

Cô ta lại còn kiêu có nữa? Anh gọi cô vài tiếng, cô ngay cả một chút phản ứng cũng không có, anh đuổi tay ra vỗ nhẹ thì cô lại lập tức đánh anh — càng nghĩ càng cảm thấy là cô cố ý.

E rằng chỉ có cô gái kia là chậm hiểu mà thôi, không cảm thấy là cảm xúc của tổng giám đốc sắp “nổ tung” đó sao? Nhân viên Long Thị đều cố ý tránh qua một bên.

- Anh yêu —

Cô kéo dài giọng, sau đó đột nhiên hạ giọng, nhỏ đến nỗi chỉ có hai người bọn họ nghe được.

- Quý ông cho thuê nhà, ngài đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân “nhất thời lỡ bước” nha. (mã thất tiền đề = con ngựa lỡ bước, kẻ đi sai đường á)

Mọi người đều “u u mê mê” tại chỗ.

“Anh yêu” hai chữ nặng nề đó khua leng beng trong đầu bọn họ, làm rung động mọi người, kể cả đương sự (Long ca á), không ai không bị đầu choáng mắt hoa.

Chấn động quá a! Có người trước mặt mọi người tỏ tình với tổng giám đốc.

Long Dật Thần về mặt phức tạp nhìn người đang cúi đầu nhận lỗi. Cô là loại người làm việc gì cũng vì nhất thời hứng thú, thật sự có chút khiến người ta không chịu được mà.

- Nhất thời lỡ bước?

Anh nhướng mày.

- Ừm.

Chỉ cần có thể bỏ qua, thì cái gì cũng không sao hết, dù sao cô cũng không phải nhân vật lớn gì gì đó, cần chi sợ mất mặt.

- Vậy buổi tối mát xa giúp tôi được không?

Phản eo chút nữa bị gãy đôi, cô ta ra tay cũng thật dã man.

- Được.

Dù sao việc đó cô cũng hay làm.

Buổi tối? Mát xa? Mọi người lại lâm vào tình trạng đầu choáng mắt hoa nghiêm trọng.

Tổng giám đốc của bọn họ - người không có scandal tình ái, giữ thân trong sạch, có thể nói là người đàn ông tốt của thời đại này, hình tượng “hoàn mỹ không sứt mẻ” giờ phút này đang sụp đổ âm ỉm.

- Thật sao?

Cô ta đồng ý sao lại vui vẻ đồng ý quá vậy? Thật khiến anh không hiểu nổi.

- Đương nhiên là thật, việc mát xa lưu thông máu này tôi rất lành nghề đó.

Rất lành nghề? Câu trả lời này làm cho anh có dự cảm xấu.

- Đúng vậy.

Mục Thanh Y còn nghiêm túc gật đầu

- Trước kia tôi thường làm người ta bị thương, lâu dần cũng biết những bước đơn giản trong bó xương và xoa bóp.

Cô nói hết sức nhẹ nhàng bằng quơ, nhưng người nghe lại cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Cái gì mà thường làm người ta bị thương, nên lâu dần cũng biết cách chữa trị? Rốt cuộc có bao nhiêu người ‘cống hiến’ vì ‘nghĩa cử’ quen tay hay việc của cô rồi?

- Đỡ tôi lên đi.

Bỏ qua đi, anh quyết định sẽ hỏi riêng việc này, nhân viên Long Thị ở đây đều đã lộ vẻ sợ hãi, vẫn là không nên tiếp tục tăng thêm gánh nặng tâm lý cho bọn họ nữa.

- Ừm.

Bình thường sau khi làm sai cô thường rất biết nghe lời, dứt khoát thi hành nguyên tắc “Người bị hại là số một”.

Cô đứng bên trái của anh, tay phải của cô đỡ thắt lưng của anh, tay trái của anh đặt lên vai trái của cô, đây tư thế dìu người chuẩn mực, thế nhưng khi cô kề sát một bên, anh cảm giác như có điện giật, nửa người đều thấy tê tê.

Nhất định là do lâu lắm không gần gũi với phụ nữ, mới có thể khiến anh bất bình thường như vậy.

- Anh không cần phải cứng đờ người vậy đâu, sẽ gây bất lợi cho việc lưu thông máu đó.

Mục Thanh Y tốt bụng nhắc nhở:

Về mặt Long Dật Thần u ám trông mắt nhìn cô.

Phía sau hai người là một đám nhân viên Long Thị với đủ loại vẻ mặt khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Âm nhạc diết tai xao động trong không khí, mùi rượu cay nồng tràn ngập night club.

Đùng đưa ly rượu trong tay, Đường Kiếm Phi nhìn bạn tốt chế nhạo, “Nghe nói cậu có thêm một bạn gái ở chung “. Hiếm thấy nha, nhiều năm rồi, trừ bỏ hành vi phóng đảng tình cò, trên cơ bản cậu ta cũng xem như người đàn ông giữ thân trong sạch.

“Quan tâm chuyện của tớ như vậy làm gì?” Long Dật Thần liếc mắt nhìn anh.

« Bạn bè quan tâm lẫn nhau thôi.”

“Tin cậu mới lạ đó.”

“Được rồi, người phụ nữ có thể được sự cho phép của cậu vào ở trong tôn tước (toà nhà sang trọng của anh ý đấy, mắc công dịch ra quá nên ghi thể cho gọn luôn nhé), rốt cuộc là thần thánh phương nào?” Mấy ngày nay anh sắp tò mò chết, nhưng vẫn không cơ hội hỏi.

“Cậu đã gặp rồi.”

“Tớ đã gặp?” Anh càng giật mình.

“Chính là ngày mưa lần trước, cô gái thứ ba cậu chọn á.”

Lần trước, người thứ ba? Đường Kiếm Phi cố gắng nhớ lại, nhưng thất bại bỏ cuộc. Anh luôn luôn chỉ thấy hứng thú với người đẹp, người không đủ đẳng cấp thì như đi thuyền qua sông, không lưu chút ấn tượng nào.

“Người phụ nữ kia nhớ lại nên bám theo cậu?”

“Không phải.”

“Không phải?” Anh vốn đã say năm phần lập tức tỉnh táo lại, “Xảy ra chuyện gì?”

“Nhớ rõ tin tức tớ áp chế cách đây ít lâu không?”

“Là cô ta?” Đòi người quả nhiên nơi nào cũng có ngạc nhiên ha! Hai mắt Đường Kiếm Phi lóe sáng.

Một hơi uống cạn ly bia trong tay, Long Dật Thần bực dọc gỡ gỡ tóc, “Cô ấy không bám lấy tớ, là tớ tự tìm cô ấy.”

Thấy vẻ mặt buồn bực của bạn thân, anh biết chuyện này đùa vui à nha.

“Khó có được cơ hội Long thiếu gia coi trọng cô ta, cô ta còn không phần khởi bám lấy mỏ vàng lớn lấp lánh như cậu sao?” Chỉ cần biết gia thế của Long Dật Thần, chỉ sợ không có cô gái nào không như sài lang hồ báo bỏ nhào tới đây.

“Nếu cô ấy là loại người như vậy thì đơn giản rồi.”

“Nha ~” Kéo dài âm cuối, anh chờ nghe câu tiếp.

“Cậu nghĩ tớ thích chạy đến nơi này mua say lắm sao?” Quăng cho ‘bạn tốt’ một ánh mắt xem thường.

Lúc này đầu tóc Long Dật Thần rối loạn, áo cũng mở rộng quá nửa, thiếu đi sự khôn khéo già dặn và vẻ thận trọng nghiêm túc của ban ngày, thêm mấy phần phóng túng bất kham và gọi cảm, làm cho khách nữ trong quán không ngừng liếc mắt đưa tình, đáng tiếc anh lại coi như không thấy.

“Rượu ngon người đẹp, cần gì cũng có, chỗ này có gì không tốt?” Anh dễ thương thật.

Lười cùng Đường Kiếm Phi thảo luận vấn đề này, anh tiếp tục uống rượu của mình.

“Rót cuộc vì sao cậu lại chạy tới đây để uống rượu giải sầu?”

“Còn không phải bởi vì cô nàng kia.” Tay anh nắm lại mạnh mẽ đấm lên quầy bar mấy cái, một lần nữa cảm lấy một chai bia rót mạnh (rót dô miệng anh ý ấy).

“Cô ấy rót cuộc làm chuyện gì?” Anh tò mò sắp chết, cầu xin cậu ấy tốt bụng giúp đỡ một chút, không nên buồn một mình, tốt xấu để cho bạn bè chia sẻ tâm sự một chút.

“Tớ nhất định là lâu lắm không có phụ nữ rồi.” Long Dật Thần thì thảo tự nói.

“Vậy thì rất đơn giản, chỉ cần cậu ngoắc tay, ở đây có rất nhiều cô sẽ lập tức bỏ đến.”

“Tớ không có hứng thú với các cô ấy.”

Đường Kiếm Phi hiểu biết gật đầu, “Cậu đối với người trong nhà có hứng thú.” Mà cô gái kia rất có thể không có hứng thú với Long thiếu gia, cho nên cậu ta – Long thiếu gia mới có thể phá lệ đến night club để mua say.

“Cậu cảm miệng cho tớ.” Thực sự không nên tìm người này đến uống rượu, luôn luôn làm ồn bên tai anh.

“Bằng phong thái của Long thiếu gia như cậu, chẳng lẽ còn không giữ được một cô gái?” Bây giờ anh lại thấy hứng thú với cô gái kia, thật muốn biết cô gái đó có ba đầu sáu tay gì mà làm cho nội tâm người bạn tốt luôn biết bình tĩnh kiềm chế của anh lại loạn đến như vậy.

“Ít chăm chọc một chút.”

“Cô ấy rót cuộc là loại phụ nữ như thế nào?”

“Một kẻ quái thai.”

Đường Kiếm Phi ngây người. Phụ nữ có xinh đẹp, đáng yêu, quyến rũ, dịu dàng... Hình như không có loại hình quái thai.

“Vậy đừng uống nữa, đưa tớ đi gặp người quái dị này chút.” Anh muốn xem quái thai, anh nhất định phải đi xem.

“Kiếm Phi —” có làm hay không, anh tìm cậu ta đến uống rượu với mình, thế nhưng người này lại muốn kéo anh về nhà?

Đó cũng coi là một cô gái sao?

Mái tóc dài tùy tiện dùng đai cái kẹp giữ trên đỉnh đầu, trên người mặc quần áo ở nhà bằng vải bông đã nhàu nát, nếu là màu đen sẽ rất giống cây mơ khô.

Hơn nữa — có cô gái nào giống cô ta không để ý hình tượng ngồi xếp bằng ở trên sofa, lại cầm một cái thau nhỏ vừa ăn vừa xem tivi? Còn cười đến không có chút thực nữ nào như vậy.

Đường Kiếm Phi đột nhiên vô cùng thấu hiểu nỗi lòng của bạn tốt, bất luận người đàn ông nào trong nhà có thêm một pho tượng “Phật” như vậy cũng sẽ cảm thấy không dễ chịu gì.

“A, anh về rồi, hôm nay tôi làm cơm trộn, nhưng mà chỉ có một phần.” Nói xong cô còn không quên giơ thau cơm trong tay lên để chứng minh.

Long Dật Thần không trả lời, có điều sắc mặt cũng không tốt. Cô là có ý, mỗi lần ở phòng khách cô sẽ trở nên rất lười thôi, nhưng khi cô ở trong phòng một mình thì sẽ không như vậy, cho dù như thế nào anh vẫn có phản ứng với cô, đúng là không phải buồn bực bình thường mà.

“Quý ông cho thuê nhà, anh cảm phiền không cần cả ngày ủ rũ được không, như vậy sẽ rất ảnh hưởng đến tâm trạng khách trọ như tôi á.” Không biết đã làm gì kích lòng anh, mấy ngày nay thường xuyên cho cô xem gương mặt bị người ta thiếu nọ.

“Thưa quý cô, chẳng lẽ cô không hiểu được hành vi của mình cũng ảnh hưởng tâm trạng chủ cho thuê nhà sao?” Có người nhin không được lên tiếng bênh vực kẻ yếu.

“Hành vi gì của tôi?” Mục Thanh Y cảm thấy rất kì lạ. Người đi theo chủ thuê nhà trở về này, vừa thấy cũng biết là công tử nhà giàu ăn chơi trác táng điển hình, mà đời này cô ghét nhất loại người như thế.

“Một cô gái bình thường, cũng sẽ không làm ra chuyện tổn hại đến khí chất hình tượng giống như cô.” Người có khuyết điểm cũng không sao, ít nhất phải biết che lấp, giống bạn gái anh không trang điểm sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh.

“Chẳng lẽ những cô gái khác một ngày hai mươi bốn giờ đều gọn gàng xinh đẹp sao? Chẳng lẽ các cô ấy ngủ sẽ không chảy nước miếng, cảm lạnh không hắt xì hay là đi toilet không đánh rắm?”

Bị cô dùng đòn trách móc một trận, hai người đàn ông chỉ có thể ngắc nhiên nhìn cô.

Rất lâu sau, Đường Kiếm Phi mới vắt và tìm lại giọng nói của mình, “Cô à, cô đang ăn cơm đó.” Nói lời không vệ sinh như vậy, cô còn nuốt trôi sao... Anh sai rồi, bởi vì cô đã quay mặt đi vừa xem ti vi vừa bỏ cơm vào miệng.

“Thần, tớ hiểu nỗi khổ của cậu.” Cuối cùng ngàn lời vạn lời đều cô đọng thành một câu này.

Long Dật Thần không để ý đến anh, tự đi về phía Mục Thanh Y.

Sau đó, Đường Kiếm Phi trở mắt nhìn bạn tốt của mình - cái người xưa nay mắc chứng thích sạch sẽ, không chút do dự cướp cái muỗng trong tay Mục Thanh Y, múc cơm trộn trong cái thau nhỏ đưa vào miệng mình — nếu bây giờ có người nói với anh, mặt trời thật ra là mọc lên từ hướng tây, anh nhất định cũng sẽ gờ hai tay hai chân đồng ý.

“Long Dật Thần, tôi không ăn nước miếng người khác.”

“Cũng tốt.”

“Vậy mà anh còn cướp cơm của tôi nữa?” Cô tròn trĩnh, dùng ánh mắt giết người nhìn chòng chọc vào đôi tay vô liêm sỉ kia.

“Cô không ăn thì để tôi ăn.”

Ngang ngược?

“Tôi không ngại chia sẻ với cô đâu.” Anh rất rộng rãi đưa muỗng qua.

Mục Thanh Y rất có khí thế không đưa tay tay ra lấy, chỉ ôm cái bụng đói meo của mình, chạy vào nhà bếp.

“Thần, cậu đói tính rồi hả?” Đường Kiếm Phi dùng ánh mắt như xem người ngoài hành tinh nhìn bạn mình.

“Không.”

“Bệnh thích sạch sẽ của cậu đâu?” Bởi vì cái bệnh thích sạch sẽ quái gở kia, làm cho cậu ta ngay cả cùng phụ nữ lên giường cũng soi mói gần như hà khắc.

“Tớ bắt đầu quen rồi.”

Về mặt Đường Kiếm Phi xuất hiện dấu chấm hỏi.

“Từ sau khi cô ấy biết tớ có bệnh sạch sẽ, vì không cho tớ ăn cơm của cô ấy, mỗi lần cô ấy đều xới hết cơm vào một lần, ăn không xong lại để đó tiếp tục ăn.”

“Câu gọi điện đặt cơm bên ngoài là được rồi.” Hơn nữa tuyệt đối là trình độ đầu bếp cao cấp, nghĩ thế nào cũng ngon hơn gấp trăm lần so với cô gái lười thối này làm.

“Vậy thì cô ấy sẽ rất đắc ý.” Trước giờ chỉ có anh thắng người ta, còn chưa có người nào có thể thắng anh đâu.

Đường Kiếm Phi bỗng dưng ghen ngào.

Anh biết đây là không đúng, nhưng anh không chế không được chính mình.

Trên màn hình máy tính đang biểu hiện nhất cử nhất động của khách trọ kì quái của anh.

Trở về phòng, Mục Thanh Y lười biếng nằm lăn ra giường ấn điều khiển từ xa, hai chân không yên lên xuống loạng choạng, tay cũng thỉnh thoảng vụng trộm bỏ đồ ăn vặt vào miệng.

Xem đến chỗ cao hứng, cô còn có thể đứng lên trên giường nhảy vài cái, sau đó lại ngã xuống giường lớn tiếp tục xem, hai chân cũng tiếp tục cao thấp lay động..

Hình như mỗi ngày cô đều rất vui vẻ, ăn no không phải ngủ thì sẽ ăn vặt, xem tivi xem truyện tranh, xem báo, nếu không nữa thì chính là lên mạng chat, giống như sẽ không làm bất kì việc đứng đắn nào.

Có khi nhìn thấy dáng vẻ vội vã của anh, còn có thể trêu chọc một câu, “Cuộc sống thối mà, vui vẻ là quan trọng nhất, bắt bản thân làm việc mệt như con chó thì còn niềm vui thú gì nữa...”

Trước kia công việc chính là niềm vui của anh, mỗi lần bàn được một hợp đồng buôn bán, mỗi lần hoàn thành một hạng mục, anh sẽ có cảm giác thành công, sẽ rất vui sướng, mà bây giờ chỉ cần nhìn đến cô, anh sẽ rất thỏa mãn, từng chút từng chút biến hóa làm cho anh kinh ngạc, cũng làm cho anh bất đắc dĩ.

Cô ta đang làm cái gì?

Lúc này người phụ nữ kia lại bắt đầu cầm khăn giấy ngồi khóc.

Long Dật Thần theo bản năng đứng dậy từ trước bàn, đi rồi hai bước, không khỏi thầm mắng bản thân thiếu kiên nhẫn, con gái xem phim nhiều tập khóc lóc chảy nước mắt là chuyện bình thường.

Một lần nữa ngồi trở lại trước bàn, ánh mắt rớt cuộc không có cách nào rời khỏi màn hình giám thị, tùy ý số liệu trên máy tính bên cạnh liên tục thay đổi, anh cũng bỏ mặc.

Cô ta đã khóc rất lâu, lâu đến rõ ràng không bình thường, bởi vì cô ta đã sớm tắt đi tivi, tiếp tục ngồi giữa giường lớn chuyên tâm khóc, bốn phía trên giường rất nhanh liền đầy hoa giấy màu trắng, mà chỗ tạo ra rác cũng không có dấu hiệu ngừng lại.

Mười phút sau, anh nhất quyết rời khỏi phòng mình, đi đến căn phòng dưới lầu của cô.

“Anh, anh vào bằng cách nào?” Nghe tiếng động Mục Thanh Y ngẩng đầu, giật mình nhìn người không mời mà tự vào.

“Thật ra cô đang khóc cái gì chứ?” Khóc đến anh cảm thấy bức bối.

“Ai cần anh lo.”

“Tôi có lo đâu.” Nhưng, lại không thể không lo, nước mắt của cô làm cho lòng anh rối như mớ bòng bong.

“Còn có, tôi khóc là việc của tôi, anh ở trên lầu làm sao mà biết?” Mau chóng lau khô nước mắt, cô trừng đôi mắt hồng hồng như thỏ nhìn anh chất vấn.

Long Dật Thần lần đầu bị hỏi mà không biết trả lời thế nào, có chút xấu hổ không mở mắt.

“Quý ông cho thuê nhà à, trong lòng anh có mờ ám nha.” Có vấn đề.

“Cô tiếp tục khóc đi.” Anh liền xoay người đi ra ngoài.

“Không nói rõ ràng sao có thể đi, anh đứng lại đó cho tôi.” Mục Thanh Y không đồng ý, trực tiếp nhảy từ trên giường xuống đuổi theo.

“Chắc chắn muốn tiếp tục đuổi theo?” Anh dừng lại.

“Uh?” Cô chớp chớp mắt.

Anh chia chia vị trí cô đứng.

Mục Thanh Y lúc này mới phát hiện mình đã đuổi theo lên lầu, đi thêm ba bậc thang nữa là đến địa bàn của anh.

“Theo sau thì làm sao?” Tuy nói cô ở dưới lầu, nhưng không có quy định cô không thể lên lầu ngắm cảnh một chút đi.

“Vậy thì tôi không thể không giải thích rõ.”

“Như thế nào, anh nghĩ tôi là trộm sao?”

“Lúc này, một cô gái độc thân muốn cùng một người đàn ông vào phòng anh ta, cô nói cô ấy muốn làm cái gì?”

“Có rất nhiều việc á.”

“Nhiều?”

“Đúng rồi, có thể uống trà, có thể nói chuyện phiếm, có thể đánh nhau, có thể cãi nhau, còn có thể yêu tình đánh nhau.”

“Yêu tình đánh nhau?” Long Dật Thần cảm thấy rất hứng thú với từ này.

“Ngốc, chỉ là làm tình thôi...”

Không khí xấu hổ phút chốc lan ra, hai người mặt đối mặt đứng ở cầu thang, nhìn nhau không nói gì.

“Ha ha...” Mục Thanh Y theo thói quen đưa tay gãi đầu, “Chuyện này, đã khuya rồi, tôi phải đi về ngủ.” Nói xong, quay đầu muốn chạy xuống lầu.

“Chờ một chút.” Anh duỗi tay ra, dễ dàng giữ cô lại.

“Đã khuya đã khuya...” Trai đơn gái chiếc cùng ở dưới một mái nhà, những chuyện nhạy cảm thật sự không nên nói ra, cái miệng thối của cô thật đáng đánh mả.

“Tôi biết.” Bấy giờ ngược lại anh rất nhân nhả chơi câu giờ với cô, xem bộ dáng chân tay luống cuống đáng yêu của cô khiến anh rất vui vẻ.

“Biết thì trở về ngủ đi, ngày mai gặp.” Buông tay buông tay coi, có ai đêm hôm khuya khoắc liều mạng nắm chặt tay con gái không buông, cô muốn hét phi lễ.

“Tôi nghĩ cô nói rất đúng, có thể uống trà nói chuyện phiếm, vậy theo tôi lên ngồi một lát cũng tốt.”

- Long Dật Thần, anh đừng quá đáng nha.

- Tôi quá đáng?

Anh nhượng mảy, ung dung chờ cô giải thích nguyên nhân.

- Rõ ràng là chính anh chạy đến phòng tôi trước, nếu không tại sao tôi lại phải đuổi theo anh lên lầu làm gì! Cho dù tôi có đuổi theo lên lầu, thì cũng không có lý gì phải theo anh vào phòng chứ? Tôi làm sao mà biết anh sẽ không đột nhiên biến thành “người sói”, đến lúc đó chẳng phải tôi muốn cầu cứu cũng không có cửa sao?

- Còn gì nữa?

Mục Thanh Y nhin không được cất tiếng thét chói tai.

- Tôi đều đã nói trắng ra như vậy, thế mà anh vẫn có mặt mũi hỏi “còn gì nữa” sao?

- Cũng đúng.

Anh gật đầu hiểu ý.

- Tôi biến thành người sói, cô tự nhiên cũng sẽ thất thân, thân cũng mất, thực sự là không còn gì nữa rồi.

- Ai nói?! Nếu là cưỡng bức như người ta nói, tiếp sau đương nhiên chính là bị cảnh sát thẩm vấn; nếu là cả hai hợp nhau, tình một đêm, mọi người cùng vui vẻ hợp rồi vui vẻ tan; còn nếu như là trường hợp người bị hại đồng ý âm thầm hòa giải, như vậy cũng phải có khoản kha khá để bịt miệng”

Cô hoàn toàn là dựa vào mấy cuốn tiểu thuyết rồi suy diễn.

Long Dật Thần “tâm bình khí hòa” kiên nhẫn ngồi nghe cô nói xong đoạn diễn thuyết xuất sắc. Quả nhiên không hổ là viết tiểu thuyết, ngàn ấy phiên bản xem cũng quá đủ rồi.

- Đã nói xong?

- Trước mắt tôi chỉ có thể nghĩ ra được vậy thôi.

- Vậy đi thôi.

- Đi đâu?

- Uống trà nói chuyện phiếm.

Nghe giọng văn đậm phong khinh (bình thản) của anh, cô rất bức tức, vì thế cứng rắn nói:

- Tôi phải về đi ngủ.

- Lấy đá đắp một chút lên con mắt thỏ của cô đi, nếu không ngày mai cô sẽ đau đến nỗi không mở mắt ra được cho coi.

Bỏ đi, coi bộ dạng cô bây giờ bùng bùng sức sống, có lẽ vừa rồi cũng không phải quá đau lòng, cùng lắm chỉ là “con gái trời sinh đã đa sầu đa cảm”, một chút cảm xúc vụn vặt thôi.

Hả? Kẻ này đang lo lắng cho cô sao? Vậy cô cũng không thể nhờ vả anh được, không cần cái bộ mặt đáng ghét coi trọng, như vậy căn bản không đạt được hiệu quả.

- Hay là cô muốn thức trắng đêm nói chuyện với tôi?

Anh nghiêng mình tới sát cô, khẽ hỏi bằng một giọng hết sức mờ ám.

Xem đi, xem đi, bộ mặt người sói sắp lộ ra tới nơi rồi! Mục Thanh Y lập tức dùng hết sức đẩy anh ra, rồi vội vàng chạy xuống lầu, trước khi bước vào cửa phòng còn không quên hướng lên phía lầu anh ở giong ngón tay giữa.

Long Dật Thần lắc đầu cười, trên mặt không hề che giấu vẻ cung chịu. Một cô gái cá tính đáng yêu như vậy, nếu anh nói buông tay thì sẽ thật ngu ngốc, đòi người đương nhiên cũng sẽ bỏ lỡ rất nhiều sắc màu rực rỡ.

- Cái gì? Cô ta còn đang ở nhà cậu?

Đường Kiếm Phi không thể tin nổi trợn mắt nhìn ông bạn chí cốt, anh không nghĩ rằng vừa thuận miệng hỏi một câu, lại nhận được câu trả lời chấn động tới vậy.

- Vì sao cô ấy phải đi?

- Loại con gái như vậy cậu cũng có thể chịu đựng được sao?

Nếu là anh, một phút cũng không thể chịu được, một cô gái lòi thối chẳng biết để ý đến bản thân, không có hình tượng khí chất gì ráo, gu thẩm mỹ của Thần tại sao lại sa sút đến nỗi này?

- Có cái gì mà không thể chịu được?

- Cô ta vốn dĩ không thể xem là phụ nữ được.

- Tôi tin rằng những thứ mà phụ nữ nên có thì cô ấy cũng không thiếu.

Long Dật Thần vừa xem hồ sơ vừa cười nói.

- Đã thử rồi?

Anh tựa như không nghe thấy, chỉ tập trung phê duyệt hồ sơ.

Biết rồi nha, còn chưa tới tay, vậy cô gái này có cái gì mà khiến cậu ấy nâng niu như bảo bối trên tay chứ? Đường Kiếm Phi không hiểu.

- Vũ hội đêm nay, muốn tớ giúp cậu tìm bạn nhảy không?

- Không cần.

- Cậu chọn rồi?

- Cậu nghĩ tại sao căn hộ lớn của tớ lại cho người ta ở không vậy hả?

Đường Kiếm Phi thiếu chút nữa thì ngã khỏi ghế sofa.

- Cô gái kia?

- Nhà của tớ hình như chưa từng có người khách trọ thứ hai.

- Cô ta được sao?

- Có thể thử xem sao.

- Thử xem sao?

Đường Kiếm Phi nhin không được đề cao âm lượng.

- Buổi tiệc đêm nay không phải là một buổi tiệc nhỏ, cậu không sợ cô ta sẽ gây rắc rối cho cậu sao?

- Cô ấy không làm vậy đâu.

- Có vẻ cậu rất tự tin.

- Tớ luôn như vậy mà.

- Trời ạ! Tớ thật không hiểu nổi!

Đường Kiếm Phi chán nản thở dài.

Thật ra bản thân Long Dật Thần cũng không rõ ràng lắm, cho nên với vấn đề này của bạn tốt anh vẫn như cũ “già điếc”.

Cô hình như rất thích cái sofa ở phòng khách kia, chỉ cần cô không ở trong phòng, phần lớn thời gian sẽ có mặt tại đó.

Long Dật Thần phát hiện bản thân đã bắt đầu có thói quen vừa vào cửa liền nhìn về phía sofa, mà hôm nay ngoài dự đoán không nhìn thấy hình bóng quen thuộc kia loang quanh gần đó.

- Thanh Y, Mục Thanh Y

Sau khi tìm hết một lượt các phòng, anh xác định cô không có ở nhà.

Di động gọi mười lần đường dây vẫn bận, Long Dật Thần đột nhiên ý thức được sự tình có chút không hợp lý, thế là vội vàng gọi một số mới.

- Thanh Y không có tới đây.

- Đã làm phiền rồi.

Cô ta ở Đài Bắc hình như chỉ có Quách Quả Lan là bạn bè, không ở đó, điện thoại lại không gọi được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Di động bỗng chốc vang lên, anh vội ấn phím nghe.

- Long Dật Thần, anh ở đâu?

- Cô ở đâu?

- Tôi ở khách sạn FK

Anh ngạc nhiên xác nhận lần nữa.

- Ở đâu kia?

- Khách sạn FK.

- Cô làm cái quái gì ở chỗ đó?

Long Dật Thần lần đầu tiên trong đời không khống chế được chửi ầm lên. Đó vốn không phải nơi con gái đang hoàng hay lui tới!

- Anh có thời gian quát nạt tôi, chi bằng đến đây giúp tôi đi.

Bây giờ không phải lúc so kè ai to tiếng hơn, cô không thể gào lên với anh, dù sao thì cô cũng có việc cần nhờ người ta.

- Tôi sẽ đến ngay.

Nếu có thể bay, anh nhất định không chút do dự chọn bay tới đó, anh sợ bản thân tới trễ một giây thì sẽ xảy ra chuyện khiến cho anh tiếc nuối cả đời.

Khách sạn FK...

Mười mấy người đàn ông áo đen to cao vạm vỡ đứng vây thành vòng cung trong phòng, bị bao vây là hai cô gái đứng trong góc — một người thì “như chim sợ cành cong” ánh mắt có phần dờ dẫn, người còn lại thì giống như cô sư tử nhỏ đang nổi giận, gờ bộ móng vuốt sắc bén chuẩn bị cào người ta.

Thực may mắn “cô sư tử nhỏ” kia chính là người anh đang lo lắng, nếu không anh không biết khi nhìn thấy vẻ mặt dờ dẫn của Mục Thanh Y như vậy, bản thân sẽ làm ra chuyện gì.

- Quả nhiên là anh Long.

Một gã đàn ông trung niên khuôn mặt tươi cười bước đến.

- Hừ.

Mục Thanh Y cười nịnh nọt.

- Quý ông cho thuê nhà, lại gây thêm phiền phức cho anh rồi.

- Chuyện gì đây?

- Là họa do tiền mang đến.

- Tiền?

- Phải á.

- Cô ta là ai?

Mục Thanh Y không trả lời anh mà đưa tay vỗ vỗ lên mặt cô gái kia, dùng một giọng hết sức dịu dàng nói:

- Chị hai, không có việc gì, không có việc gì đâu, Thanh Y đã nói sẽ không có chuyện gì mà.

Ánh mắt đờ đẫn dần dần lấy lại được vẻ bình thường, cô ta bắt đầu rung rung nước mắt, mơ màng nhắc lại:

- Không có chuyện gì.

- Đúng rồi, không có việc gì, có thể về nhà rồi.

- Bọn họ nợ bao nhiêu tiền?

Long Dật Thần chuyển sang nhìn gã đàn ông trung niên có vẻ hiền lành.

- Không phải chúng tôi nợ, là anh cả của chúng tôi nợ. – Mục Thanh Y lên tiếng biện minh.

- Ba nghìn vạn. (30 triệu)

- Tôi đang hỏi giá của cô gái này. - Long Dật Thần vẻ mặt lạnh nhạt nói.

- Anh cả của tôi đem tất cả nợ nần đổ hết lên người chị hai.

Tên đó căn bản chính là loại người cần bã, ngay cả em ruột cũng có thể hãm hại thế này.

Long Dật Thần lấy chi phiếu ra, ký ngay tại chỗ rồi đưa qua.

- Giấy nợ.

Gã đàn ông trung niên vô cùng vui vẻ đưa giấy nợ ra.

- Thanh Y, Thanh Y...

Mục Thanh Bình đã hoàn toàn tỉnh táo lại, ôm chặt lấy em gái, lên tiếng khóc lớn.

Thật là, trước kia nhìn thấy cô cũng đau thân thiết như vậy a! Xem ra chị hai đang vô cùng cảm kích, Mục Thanh Y vòng tay khẽ vỗ lưng cô an ủi.

- Chúng tôi có thể đi rồi chứ?

- Anh Long, xin mời cứ tự nhiên, sớm biết em gái của cô đây có mối quan hệ thân thiết với anh, thì chúng tôi đã không cư xử thô lỗ như vậy.

Sao có thể nói như hai người bọn họ giống một cặp gian phu dâm phụ được chứ, rõ ràng chỉ là quan hệ trong sáng giữa chủ cho thuê và khách trọ bình thường mà — có điều là, bây giờ dường như có chút không giống rồi, chi phiếu kia thật nặng!

- Sau này tránh xa cô ấy một chút.

Giọng nói tuy rất nhẹ nhưng mang đầy vẻ cảnh cáo.

Gã đàn ông trung niên gật đầu cười.

- Người của anh Long chúng tôi đâu dám làm vậy.

- Vậy thì tốt.

- Bọn họ phải bồi thường tiền thuốc men làm tôi bị thương.

Mọi người đồng loạt nhìn vào vẻ mặt hùng hồn của Mục Thanh Y.

Khóe mắt gã đàn ông trung niên khẽ giật giật.

- Cô Mục, lúc này cô cũng làm bị thương anh em của chúng tôi.

- Đó là bọn họ xứng đáng bị vậy, hơn nữa nhiều người như thế đánh một mình tôi mà vẫn bị thương, nói ra còn không sợ người khác chê cười.

- Bị thương?

Đôi mắt Long Dật Thần xuất hiện một tia tàn ác.

Gã đàn ông trung niên lập tức tươi cười.

- Hiểu lầm, trong lúc tranh chấp có chút va chạm thôi.

Trong lòng bàn tay mồ hôi tủa ra như mưa, người nhà họ Long không thể đắc tội, mà Long Dật Thần hình như rất để ý tới con bé này.

- Cô ấy nói muốn có tiền thuốc men.

Long Dật Thần khẽ nhếch khóe miệng.

- Chúng tôi sẽ chi, sẽ chi mà.

- Chi bao nhiêu?

- Tôi rất thích tờ chi phiếu trên tay ông.

Mục Thanh Y thiết tha nhìn tờ chi phiếu trên tay gã đàn ông trung niên kia.

Khuôn mặt gã đàn ông nhất thời tối sầm lại.

Chi phiếu đương nhiên không thể lấy được, cho nên Mục Thanh Y rất bực tức.

Ba nghìn vạn đó, có đem cô bán cũng không được từng ấy tiền.

Khoanh chân ngồi trên sô pha, hai tay chống má, vẻ mặt trầm ngâm như đang suy xét sự phát triển của nhân loại trong tương lai — đây là cảnh tượng mà Long Dật Thần nhìn thấy.

Từ khi tạm biệt Mục Thanh Bình, trở về Tôn Tước, cô liền im lặng một cách dị thường.

- Suy nghĩ gì vậy?

- Ba nghìn vạn.

Lúc ấy thế nào lại ầm ầm báo cho anh đầu tiên chứ? Vốn đã nghĩ sẽ không liên dính dáng nhiều tới anh, bây giờ giống như ngày càng trở nên dây dưa không rõ ràng, cô đúng là đầu heo mà.

Anh cố ý trêu cô.

- Nhắc nhở rất đúng, cô định trả như thế nào đây?

- Bán tôi cho anh thì thế nào?

- Cô nghĩ sao?

- Mua bán lỗ vốn như vậy nếu là tôi thì tôi cũng không làm, thương nhân khôn khéo như anh sao có thể làm.

Anh cảm thấy không lỗ vốn, thậm chí còn thấy bản thân có lời, thế nhưng những điều này anh khôn ngoan không nói ra.

- Có muốn tôi giúp cô bồi thuốc không?

- Không cần phiền anh đâu, tự tôi làm là được rồi.

Giờn cái gì chứ, nếu để anh giúp, cô sẽ bị nhìn hết.

- Cô chắc chứ?

- Chắc chắn.

- Buổi tối có thể theo giúp tôi tham dự một buổi tiệc làm ăn không?

Mục Thanh Y bất mãn nhìn anh, rầu rĩ trả lời

- Anh nói bây giờ tôi có thể từ chối sao?

Bất người tay ngắn (bị người ta nắm được nhược điểm), bây giờ cô đối mặt với anh cả người đều cảm thấy không được tự nhiên.

Rõ ràng là không liên quan tới chuyện của cô, thế nào lại ừ ừ cạc cạc đem bản thân vướng vào chuyện bồi thường này?

- Cô có thể xem như ba nghìn vạn kia không tồn tại.

- Được, buổi tối tôi tính ở nhà dưỡng thương.

Long Dật Thần bật cười. Cô đúng là quá thật thà thẳng thắn rồi!

- Giải thích một chút đi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Mục Thanh Y thở dài, rầu rĩ nhìn TV nhớ lại:

- Ba tôi nói cả nhà bọn họ sẽ di dân, ai dè buổi chiều tôi ra ngoài đi dạo, lại nhìn thấy chị hai đang bị xã hội đen đuổi theo đòi nợ.

- Sau đó tôi mới biết, anh cả thiếu nợ cờ bạc, chẳng những đem công ty ra chơi hết, lại còn dám tiếp tục vay một đồng tiền từ lũ cho vay nặng lãi, hết cách, rốt cuộc về lừa ba tôi bảo là lo liệu di cư, đem bán tất cả của cải, đất đai của tổ tiên, xong lấy tiền đó đi trả nợ.

- Có điều, thiếu quá nhiều, bù không xong, “vô kế khả thi” (không còn cách nào) liền nhẫn tâm, lừa con dâu và giấy chứng minh của chị hai chuyển nợ qua.

- Đây đều là chuyện sau khi cô ở Đài Bắc?

- Không phải, ông già đuổi tôi đi nhân lúc cả nhà chuẩn bị di dân, kết quả là bị con mình lừa hết tiền mang đi trả nợ.

Nghĩ tới lại thấy cô vẫn còn kiếm được, ông già hình như vẫn còn nghĩ tới tình thân, lúc đó âm thầm cho cô ba trăm ngàn làm của hồi môn.

- Đuổi cô đi?

Long Dật Thần nhún mày.

- Tôi quên nói.

Cô đưa tay chụp ót.

- Tôi là con riêng của ông ấy, cho nên trong nhà có vẻ không được hoan nghênh cho lắm.

Chút ít như vậy cũng đã biết bối cảnh trưởng thành của cô u ám thế nào, vậy mà thoát nhìn cả người cô đều toát lên vẻ tươi sáng, luôn tràn ngập ánh mặt trời cùng tinh thần phấn chấn.

- Tôi vẫn nghĩ bọn họ đang ở nước ngoài sống cuộc sống tươi đẹp, không nghĩ rằng lại đến nỗi này.

Nếu lúc ấy không phải vì tức giận, ngay ngày hôm sau liền lên Đài Bắc, thì có lẽ không phải cho tới tận hôm nay cô mới biết được trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy.

Không biết nên nói gì, rõ ràng là một câu chuyện bi thảm, nhưng từ miệng cô nói ra thì màu sắc lại thay đổi hẳn, chung quy vẫn khiến người ta nhìn không được muốn bật cười.

Mục Thanh Y thật sự là một cô gái hài hước bẩm sinh mà!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tay nghề của nhà tạo hình thật điêu luyện, Mục Thanh Y từ trong phòng thử đồ đi ra khiến cho Long Dật Thần rung động trong nháy mắt. Lễ phục được cắt may bó sát vừa người để lộ bờ vai nhỏ, còn được phối với một sợi dây chuyền kim cương lấp lánh như sao, làm cho cô thoát nhìn cực kỳ gợi cảm.

Tóc dài búi lên cao, lộ ra cái cổ trắng nõn mảnh khảnh, cũng làm cho đôi hoa tai đá quý kia chói lọi lóa mắt hơn.

“Oa, đồ tôi một chút...” Cô khốn khổ ngã vào lòng Long Dật Thần trong tiếng kêu gào thê thảm “Má ơi, giày cao gót như vậy muốn lấy mạng của tôi sao.” Cô kêu la oai oái.

“Không cao lắm đâu.” Anh cúi đầu kiểm tra gót giày của cô. So với những đôi sáu bảy phân, thì đôi bốn phân này xem như bình thường rồi.

“Không cao lắm thì tôi cũng đã thử như vậy, cao hơn nữa chắc tôi sẽ tàn phế rồi.”

Long Dật Thần cười trêu chọc cô. “Vậy cô phải chịu khó đêm nay dựa vào tôi”

“Lấy tay của anh ra.” Mục Thanh Y nhìn không được lý sự vô ích. Trời hại mà, làm sao có thể chọn một lễ phục dạ hội lộ vai như vậy? Mà hai tay tên khốn này còn quang minh chính đại đặt lên eo cô nữa!

Anh nhún nhún vai, nghe lời lấy hai tay ra.

“Mặc quần áo này không dễ chịu chút nào.” Cũng làm cho cô lo lắng đề phòng, quần áo này sẽ không tụt xuống chứ?! Ở bên trong cô không có mặc cái gì hết nha, loại lễ phục quái quỷ này là người nào thiết kế ra đây?

“Rất đẹp.”

“Đẹp cái con khi.” Luôn cảm thấy đôi vai lạnh lạnh.

“Ăn mặc thực nữ như vậy nên chú ý cách dùng từ thì tốt hơn.”

“Tôi đã nói không muốn đi, ngộ nhờ bị mất mặt thì anh cũng đừng trách tôi.” Trong lòng cô thực không yên, không biết rốt cuộc chuyện gì đang chờ cô?

“Đi thôi.”

Cô phải cam chịu thôi, ba nghìn vạn chết tiệt kia!

“Muốn tôi đỡ cô không?”

Mục Thanh Y rất muốn dùng ánh mắt giết chết anh.

Xem ra là cần, anh rất lịch sự đưa tay qua.

Cô lập tức thô bạo tóm lấy cánh tay của anh, bộ dạng đó với vẻ như chim non nép vào ngực người ta đúng là không có chút tương đồng nào.

“Nếu trên vai cũng có vết bầm thì tốt rồi.” Cô lăm bầm.

“Hả?”

“Ít nhất sẽ không phải mặc loại lễ phục dạ hội lộ vai này.”

“Cô à, chưa từng có người phụ nữ nào vào lúc ăn mặc xinh đẹp, còn lãi nhãi oán giận như cô vậy, nể mặt một chút được không?”

Đúng ha, có thể tựa vào anh Long là giấc mộng của bao nhiêu cô gái, “Vậy anh còn nắm tôi không buông làm gì?” Bọn họ là người của hai thế giới, ở cùng một chỗ thật chẳng ra cái gì cả, trong lòng cô không hiểu sao có chút bất khoan.

“Điều này cũng đúng.” Long Dật Thần vui vẻ gật đầu, “Nhưng, ở Đài Bắc phụ nữ giống như vậy tôi có thể tìm được cũng chỉ có cô mà thôi.”

Cái gì gọi là ở Đài Bắc?

Mục Thanh Y lập tức dùng vẻ mặt nhìn dè xòm theo dõi anh, “Thì ra, hậu cung hoa lệ của cậu chủ như anh còn chưa bao quát cả Đài Bắc à, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng.”

“Giọng điệu làm gì chưa như vậy, bây giờ không phải cô đã bị bao quát vào luôn rồi sao?” Hậu cung hoa lệ? Anh thật sự không nhận nổi lời khen tặng này, nhưng Kiếm Phi thì dư tiêu chuẩn luôn rồi.

Không chút do dự dùng sức bấu xuống, không bấu anh đến hoa tím nở rộ, cô sẽ không tên Mục Thanh Y!

Long Dật Thần xuất hiện khiến cho hiện trường xôn xao không nhỏ, không ít nhân vật chính thương (thương gia quản lý công ty) nổi tiếng đều lại đây chào hỏi thuận tiện lôi kéo quan hệ.

Khi mỗi người nhìn thấy bạn gái bên người anh, cũng không ghen mà cùng lộ ra ánh mặt cực kỳ kinh ngạc hâm mộ.

Nên nói như thế nào, cô giống một tinh linh rơi xuống thế giới, tản ra khí chất tao nhã tinh khiết, nụ cười ngại ngùng e ấp, như hoa cúc nhỏ ngượng ngùng (tinh linh = yêu tinh)

Mục Thanh Y rất khó chịu, cô không quen trở thành tiêu điểm cho mọi người chú ý, cảm giác cả người đều sắp bị người ta nhìn đến bốc cháy, nụ cười bên môi cũng dần dần trở nên cứng ngắt.

Lặng lẽ giặt nhẹ tay áo anh, gần sát bên tai anh nhỏ giọng nói: “Tôi đi toilet.” Bọn họ vừa khen tặng lẫn nhau vừa bàn bạc một vài vụ làm ăn, cô nghe đến nhức đầu luôn.

Long Dật Thần cười liếc mắt nhìn cô, đồng thời nghiêng người nói nhỏ: “Điều nhảy mở màn đầu tiên là chúng ta nhảy, đi nhanh về nhanh.”

Điều nhảy mở màn? Mục Thanh Y cảm thấy chân mình bắt đầu như nhũn ra. Kỹ thuật khiêu vũ của cô tuyệt đối là trình độ nhà trẻ, sẽ mất mặt chết luôn

cho coi!

“Làm sao vậy?” Thấy sắc mặt cô đột nhiên cứng đơ.

“Tôi muốn chạy trốn.”

Nghe vậy, anh nhướn mày.

“Tôi không biết khiêu vũ đâu.” Cô nắm chặt cánh tay anh gắng giọng nói, sốt ruột đến mức hai má đỏ hồng.

Sau một lúc ngơ ngác anh lập tức khôi phục bình thường, khoe môi nở rộ một cái lúm đồng tiền quyến rũ, “Không sao hết, có tôi ở đây.”

Có anh thì có ích lợi gì chứ?! Là nhảy đôi, cũng không phải nhảy đơn, cô muốn đập bẹp anh quá.

“Hay là cô nhảy xong rồi mới đi toilet?” Cô ta thực sự muốn chạy trốn?

“Tôi sẽ bị anh hại chết.” Đêm nay chi sợ là lần mất mặt nhất trong đời này, xã hội thượng lưu quả nhiên không phải nơi cho người như cô chen vào.

Ông chủ tập đoàn tài chính Hoàng Quan về như đang có chuyện vui, “Khó hiểu phong tình” là cụm từ người ngoài đánh giá anh, có điều hôm nay xem ra lời đồn đãi không có thật.

Thoạt nhìn anh ta như đang tán tỉnh bạn gái, ý xuân ở khoe mắt và đuôi lông mày là giấu cũng giấu không được, cùng bạn gái thân mật khe khẽ nói nhỏ, không biết nói gì ái muội làm cho bạn gái mặt đỏ tai hồng.

Khi âm nhạc vang lên, hoàng tử và công chúa trong mắt mọi người chậm rãi đi vào sàn nhảy, trong tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng khiêu vũ.

Mục Thanh Y vừa căng thẳng vừa ảo não, cảm giác mình như con rối trong tay Long Dật Thần bị anh dắt tới kéo lui, hoàn toàn không tự chủ được.

“Thả lỏng nào.”

Cô rất muốn a, nhưng trước mắt bao người không căng thẳng cũng khó.

“Đi theo bước chân của tôi.”

Lại đập trúng anh, phỏng chừng ngày mai chân anh sẽ bị sưng.

Vài phút âm nhạc ngắn ngủi, lại khiến cô cảm thấy giống đã trải qua sự dày vò thiên trường địa cửu, khi âm nhạc chấm dứt thì trái tim đang treo lơ lửng của cô mới lượn về được.

Phù, đây đúng là không phải hình phạt dành cho con người mà.

“Anh Long, có thể mời bạn gái anh nhảy một điệu không?”

Mục Thanh Y suýt nữa bị yêu cầu này hù chết.

“Ngại quá, tổng giám đốc Trình, hôm nay cô ấy có chút không khỏe, bị tôi bắt buộc đến vũ hội đã rất miễn cưỡng rồi, tôi không hy vọng làm cô ấy mệt.”

“Thật là tiếc, bước nhảy của cô Mục thoạt nhìn rất đẹp.”

“Tổng giám đốc Trình quá khen rồi.”

Mục Thanh Y ở bên cạnh và mồ hôi lạnh. Bước nhảy của cô rất đẹp? Nói giỡn hả, cô căn bản không biết bản thân đã khiêu vũ hết bản này như thế nào, chỉ biết là chân anh chân sắp bị cô giẫm gãy.

Cảm ơn làn váy lễ phục hôm nay đủ dài, nếu không đừng nói thoạt nhìn rất đẹp, rõ ràng là mưu sát thị giác mà.

Khéo léo từ chối những người yêu nhảy đến gần, Long Dật Thần ôm cô đến khu nghỉ ngơi ngồi xuống.

“Đau lắm sao?” Thấy hành động liên tiếp nhủu mày của cô, nghĩ có lẽ là giày cao gót khiến cô không thoải mái.

“Anh cũng rất đau mà.” Cô tràn đầy áy náy nhìn về phía chân anh. “Là tôi tự tìm.” Anh trêu chọc chính mình.

Cô hoàn toàn đồng ý, đúng là anh tự tìm.

“Uống chút gì đi.”

“Cảm ơn.”

“Cô ở một mình được chứ?” Anh còn phải đi chào hỏi vài người, đã có chút lo lắng cô, đêm nay cô quá nổi bật rồi.

Mục Thanh Y cười nói: “Yên tâm, tôi cam đoan ngồi ở đây chờ anh quay lại.” Chân đau sắp chết, cô không còn hơi sức chạy lung tung nữa đâu.

“Vậy là tốt rồi.”

Chậm rãi uống thứ nước ngọt ngọt chua chua trong ly, cô bắt đầu nhàn tình đánh giá vũ hội.

Lần đầu tiên đến loại phòng khiêu vũ lớn trong khách sạn thế này, quả nhiên đủ xa hoa, có phong cách, hơn nữa người hôm nay đến đây hình như tất cả đều là người quản lý có máu mặt trong thương trường, đáng xưng tụng như buổi họp mặt của quan lại.

Trai thanh gái lịch, thân sĩ thực nữ, đương nhiên cũng không thiếu những lưu manh cao cấp làm người ta ngán ngẩm, tục xưng là công tử đào hoa, còn là ăn chơi trác táng.

Vốn cô là hoàn toàn xem những người đó không tồn tại, chẳng qua có người không biết sống chết dán lại đây cố tình làm quen.

“Hi, cô gái xinh đẹp, cho phép tôi ngồi bên cạnh em được chứ?”

“Tôi cho phép anh ngồi đối diện với tôi.” Cô cũng rất lễ phép giữ nguyên nụ cười.

Đường Kiếm Phi lại đây thăm dò nội tình, bị người ta uyển chuyển từ chối.

“Quen biết với Thần lâu chưa? Trước kia chưa từng gặp em.” Phụ nữ xinh đẹp tao nhã giống như vậy mới thích hợp đứng ở bên cạnh Thần, ‘pho tượng’ trong nhà cậu ấy thật sự làm cho người ta không dám khen tặng.

“Không lâu.” Tiếp tục mỉm cười.

“Tôi nói rồi mà, cô gái xinh đẹp như vậy nếu tôi gặp qua làm sao có thể không có ấn tượng.”

Người kia không phải mắc chứng dễ quên chứ? Rõ ràng bọn họ đã gặp rồi. Có điều Mục Thanh Y cũng không nói gì hòng.

“Đúng vậy nha, tuổi trẻ đầy hứa hẹn lại tài giỏi giống như anh Đường đây, nếu đã gặp tôi cũng không thể nào không nhớ rõ.” Công tử đào hoa đáng chết.

Đường Kiếm Phi có chút vui sướng ngất ngây. Cho dù như thế nào, được người đẹp ca ngợi đều là chuyện vui vẻ.

“Rảnh quá ha.” Một bàn tay to dùng sức xoa bóp đầu vai anh một chút.

Quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Long Dật Thần, Đường Kiếm Phi hoảng sợ, “Thần.”

“Thanh Y, không có việc gì chứ?”

“Tôi tốt lắm a.” Anh trở về thực không đúng lúc, cô vốn muốn sửa chữa Đường Kiếm Phi một chút.

“Thanh Y?” Giọng của Đường Kiếm Phi nhện không được run run. Tên này có vẻ giống như — không phải là cô gái ở trong nhà Thần chứ!

“Không phải cậu không nhận ra cô ấy chứ?” Long Dật Thần buồn cười nhướn mày.

“Anh ta không có.” Mục Thanh Y công bố đáp án.

Đường Kiếm Phi kinh ngạc há hốc mồm.

Thì ra, thế giới này thật sự chỉ có người phụ nữ lười, không có người phụ nữ xấu nha!

“Tiến, lui, bước qua bên, xoay thất lưng...”

Giọng nam lạnh lùng nghiêm túc theo nhịp điệu vũ khúc vang lên, chủ nhân của giọng nói cũng tự thể nghiệm tùy nhạc mà nhảy.

“Xoay thất lưng.”

“Xoay không được.” Mục Thanh Y đơn giản là bãi công, trèo lên sô pha thờ dõc.

“Thanh Y.”

“Cô ấy chết rồi.” Không ngại nguyên rủa chính mình, chỉ mong được sống sót. Cho dù điệu nhảy kia cô giẫm sủng chân anh, anh cũng không thể trả thù cô như vậy nha.

Suốt một tuần lại thêm ba ngày nữa, chỉ cần anh ở nhà, thì cô sẽ khó thoát khỏi vận xui bị bắt tập nhảy, hại cô bây giờ nằm mơ đều thấy mình đang xoay

tròn không ngừng.

Mặt Long Dật Thần không chút thay đổi ung dung đến trước mặt cô, đưa tay. “Người chết sẽ không nói chuyện.”

“Quý ông à, tha cho tôi được không? Tôi sai lầm rồi, tôi không nên đập súng đòi chân cao quý của anh, tôi nhận sai xin lỗi cũng không được sao?” Cô là người chẳng những lười khiêu vũ, mà còn không có thiên phú, có ép cũng không được.

“Không thể.” Anh trực tiếp túm cô dậy từ trên sô pha, “Có cô gái nào lại không biết khiêu vũ.”

“Không khiêu vũ có chết đâu.” Cô không tin mỗi người đều là vũ lâm cao thủ.

“Đừng viện cớ, thuật phòng thân còn khó hơn cái này, không phải cô cũng luyện được tài nghệ rất tốt sao?” Vì hai chân của mình, dù thế nào cũng phải làm cho cô học, anh không muốn về sau thường xuyên bị cô giẫm sưng chân.

“Đó là tôi dùng để phòng thân, ý nghĩa khác nhau mà.” Hơn nữa, năm đó không cố gắng sẽ bị chủ quán đáng ghét kia đánh đến thảm thương, để không bị đánh, thậm chí vì trả thù lão già chết tiết kia, cô mới tức giận phấn đấu, cần rằng chịu đựng, hơn nữa cuối cùng còn đánh bại lão già không ai bì nổi kia.

Nhớ lại thắng lợi trong tích tắc năm đó, Mục Thanh Y không kiềm được cười điên cuồng.

“Cười ngốc nghếch cái gì vậy? Đứng thẳng, ưỡn ngực, thu bụng...” Cô giống như mọi lúc mọi nơi linh hồn đều có thể bay mất, bị người ta sàm sỡ cũng không biết, anh cũng không biết phải dùng sắc mặt như thế nào đối diện với cô.

Anh ta phiền quá đi, làm việc cả ngày không mệt mỏi, còn liều mạng bắt cô tập khiêu vũ nữa.

“Xoay người, lui, chuyển...”

Mục Thanh Y xoay tròn như ý nguyện trở lại sô pha nằm úp sấp.

Long Dật Thần bắt đầu chán nản. Nhiều ngày dạy cô khiêu vũ đã sắp mài mòn tính nhẫn nại của anh rồi, cô không thích hợp làm học trò nhất, quả thực bướng bỉnh đến nỗi anh muốn đập bẹp mà.

“Không muốn tập nhảy, được, chúng ta đổi sang thử rượu.”

“Thử rượu?” Mục Thanh Y dựa vào sô pha nheo nửa mắt, rất nghi ngờ động cơ của anh.

Say rượu loạn tính, đây là chân lý đã được công nhận. Trai đơn gái chiếc sống chung một nhà, anh đề nghị học thử rượu? Ai chẳng biết uống chung vài loại rượu sẽ dễ say? Cho dù bộ dạng cô không đủ để mê hoặc muôn dân, cũng phải đề phòng có người dúi bụng ăn quăng.

- Ra vào các trường hợp xã giao có rượu, khiêu vũ, cách nói năng, lễ nghi đều phải chú ý, đó là lý do mà chúng tôi ai ai cũng đều giống nhau như vậy.

- Tại sao tôi lại phải vậy?

Cô không chút động lòng.

- Bởi vì cô phải gia nhập cái vòng luẩn quẩn này.

- Nực cười, ai nói tôi phải vào cái vòng luẩn quẩn này?

Cuộc sống bình dân của cô thực sự rất thoải mái, không cần chen lấn giúp vui trong giới thượng lưu gì đó.

- Tôi nói cô phải.

Anh vẫn khẳng khái.

Nhìn thấy vẻ mặt cố chấp, vừa lạnh lùng vừa nghiêm túc của anh, Mục Thanh Y lần đầu ý thức được người đàn ông này thật ra rất nguy hiểm. Thế là cô ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha, nghiêm túc nhìn anh, nói

- Long Dật Thần, tôi nghĩ chúng ta phải nói rõ ràng một chút.

- Nói đi.

- Bởi vì ba nghìn vạn kia, cho nên mọi thứ không còn giống như trước nữa phải không?

Cô chăm chú theo dõi vẻ mặt của anh, không muốn bỏ sót bất cứ biểu hiện nào.

- Tôi không thể giống như trước kia, là một khách trọ tùy hứng nữa đúng không?

Nói xong, cô cắn môi nhìn anh, chờ anh trả lời.

Long Dật Thần giật mình. Bởi vì ba nghìn vạn kia? Không, cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ vậy, chẳng qua là buổi khiêu vũ kia làm cho anh ý thức được, nếu cô ấy nhất định là người phụ nữ bên cạnh mình, vậy nhất định phải tập quen với cái vòng luẩn quẩn của anh, cho nên anh mới bỏ công sức cố giúp cô học tập.

- Nếu đúng như vậy, tôi sẽ mau chóng đem tiền hoàn trả.

Cô thà rằng gồng lưng gánh nợ, chứ không muốn đánh mất bản thân như thế này, và lại vốn dĩ cô cũng đang tìm mọi cách kiếm tiền hoàn trả, chẳng qua cô không nghĩ thời gian bỗng nhiên lại trở nên nhanh như vậy.

Anh chau mày nhìn cô.

- Tiền này không cần trả đâu.

- Anh đừng có nói ngốc.

Bởi vì dùng tiền của anh, cô miễn cưỡng làm những chuyện bản thân vốn sẽ không làm, nhượng bộ hết lần này đến lần khác, nhưng kiểu này rất áp lực, áp lực khiến cô không thể thở được.

- Tôi chỉ muốn cô làm quen với vòng luẩn quẩn này thôi.

- Tại sao tôi phải làm quen chứ?

- Bởi vì em là người phụ nữ của tôi —

Trong một khắc bầu không khí như đông đặc lại, không khí nặng nề từ từ bao phủ.

- Tôi sẽ trả tiền.

Sau một lúc lâu, cô mở miệng, tiếp đó quay lưng đi thẳng về phòng.

Nghe tiếng cửa phòng bị dùng sức đóng sầm lại, Long Dật Thần ảo não ngồi xuống sô pha, anh làm hòng hết mọi chuyện rồi!

Đã lớn thế này, lần đầu tiên Mục Thanh Y cảm thấy như vậy, cho dù sinh ra với thân phận con gái riêng, bị mọi người trong Mục gia kỳ thị, bắt nạt, cô cũng chưa từng phản nộ như thế.

Năm xưa, việc kiên quyết kéo mình vào võ quán của ông già đó tuy rằng rất đáng giận, nhưng cũng không đạt được bằng một góc “con giận Long Dật Thần” này.

Ba nghìn vạn! Ba nghìn vạn chết tiệt này!

Rõ ràng hết thảy đều không phải là chuyện của cô, cô chẳng qua chỉ là xui xẻo mang cái họ Mục mà thôi, càng xui xẻo hơn khi có ông anh cả cùng cha khác mẹ không có tiền đồ, xui xẻo nhất chính là không nên nhìn thấy Mục Thanh Bình bị người ta truy đuổi chạy trốn chết trên đường thì xông lên nhúng tay vào —

Ngẫm lại mọi chuyện một lần, cô vốn là tự làm tự chịu, không có từ nào có thể miêu tả nỗi buồn của cô lúc này.

Nhảy bổ lên giường hỗn chiến với cái gối một trận, vừa mắng vừa đấm.

- Đáng ghét, có tiền thì giỏi lắm hả?!

- Cho dù có giỏi, lại như thế sao? Tôi có phải là sẽ không trả tiền đâu?

- Cái gì mà bảo tôi là người phụ nữ của anh? Bà đây không thèm lấy anh ta.

- Cho dù là hoàng tử kim cương như thế nào? Cũng vẫn là có một cái đầu, hai con mắt và một cái miệng, ai mà không có, không phải tôi hơi nghèo một chút, người hơi lười một chút, nhưng có nhất thiết bị người ta bắt nạt đến nước này không?

Thế mà cô đã từng nghĩ khác, rốt cục anh vẫn giống những kẻ có tiền dung tục khác, muốn lấy tiền khống chế cô.

Kinh ngạc, là biểu hiện duy nhất trên khuôn mặt Long Dật Thần khi ngồi trước màn hình theo dõi.

Mục Thanh Y có bề ngoài rất cổ điển tú nhã, lúc cô im lặng cô khiến người ta cảm thấy cái vẻ nho nhã yếu ớt, ngưng ngưng e ấp, thế nhưng cá tính thật của cô, thật sự có lỗi với cái ngoại hình mà ông trời đã ban cho. Đặc biệt là giờ phút này, khi cô liên tục vừa đấm vừa đá, vừa chửi rủa, Long Dật Thần hiện đã có thể hiểu thế nào là không thể đánh giá con người qua tướng mạo.

Ấn tượng đầu tiên về một người rất quan trọng, nếu ngày đó cô biểu hiện ra bộ mặt của người phụ nữ đánh đá như thế này, anh nhất định sẽ không tới

bất chuyện.

Thật là có tiền khó mua sớm biết rằng, bây giờ biết cũng đã muộn, ai bảo anh không có tiền đồ để tìm mình rơi vào đó, ngoài việc chấp nhận, cũng chỉ có thể nghĩ cách kéo cô gái nhỏ đang cố gắng trút giận kia cùng mình rơi xuống thôi.

Cái này chính là “một người vui không bằng tất cả cùng vui”, huống hồ tình yêu vốn không phải màn độc diễn, nếu không thì nhất định sẽ không có kết quả gì đâu.

Nhìn cô gái kia đã thôi hành hạ cái gối mà chuyển sang đập thú nhồi bông trên giường, Long Dật Thần mím môi, ánh mắt tuyên thệ nhất định phải kiên trì, tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

- Long Dật Thần —

Bỗng nhiên có người quát tên mình, anh vội vàng ngồi thẳng lưng, nhìn lên màn hình theo dõi, Mục Thanh Y cầm hờn nắm tay.

- Một ngày nào đó, tôi phải mang cả xấp tiền dày ném vào mặt anh mới thỏa nguyện!

Anh lặng lẽ nở nụ cười, những ý tưởng của cô luôn làm anh phải ngạc nhiên.

- Nhưng mà, tôi có thể tìm ở đâu nhiều tiền như vậy để ném anh, hơn nữa lấy tiền dọa người có chút lãng phí, còn không bằng đem cho người ta... nhưng mà tôi thích hơn... (ý là đem tiền đập dô mặt anh ấy thích hơn dù lãng phí)

Cô tiếp tục chìm đắm trong thế giới của bản thân, không biết trên lầu có người vì câu nói của cô mà đang cười té ghế.

Khuôn mặt Long Dật Thần không chút biểu cảm nhìn bóng dáng đang bận bịu mà vui vẻ lau tù kính trong kia, hai tay vì dùng sức quá mạnh mà xé toạt xấp tài liệu trên tay.

- Tổng giám đốc.

Tài xế cẩn trọng gọi, e sợ không khéo lại bị “giận cá chém thớt”.

- Về công ty.

- Vâng.

Tài xế vừa lái xe vừa trầm tư trong lòng. Không biết tổng giám đốc suy nghĩ cái gì? Ngày nào cũng tới nhìn cô Mục, nhìn đến khi khuôn mặt tối sầm lại, nhưng lại không làm cái gì cả.

- Cậu xem cô ấy có phải rất vui vẻ không?

- Cô Mục dường như vẫn luôn rất dễ vui vẻ.

Tài xế thành thật nói.

- Tìm vui trong khổ.

Anh lạnh lùng nói.

Tài xế lập tức im lặng.

Tuy rằng trên tay đang cầm tập tài liệu, nhưng anh đọc mà không xem được câu nào, cô gái kia thật sự muốn làm mình mệt chết sao?

Cô rất nghiêm túc, bắt đầu kiểm tiền, cô lại còn liêu mạng làm việc, ban ngày đi làm, buổi tối điên cuồng sáng tác, anh thấy cô một ngày không ngủ quá ba giờ, cũng không hiểu nổi cô làm thế nào vẫn có thể tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời như vậy.

Mặc kệ cô có mệt hay không, anh cũng không thể tiếp tục thờ ơ đứng nhìn.

- Quay lại.

- Dạ?

Tài xế sững sờ.

- Quay lại cửa hàng trang sức.

- Vâng, tổng giám đốc.

Tài xế vội vàng quay đầu xe.

Xe đỗ cách cửa hàng một đoạn không xa, lần này Long Dật Thần trực tiếp xuống xe đi qua đó.

- Hoan nghênh quý khách. Thưa anh, tôi có thể giúp gì cho anh ạ?

Vừa nhìn cách ăn mặc của anh, cô nhân viên trực ở quầy đã biết có khách lớn tới cửa, liền ân cần tiếp đón.

- Tôi muốn cô ta phục vụ cho tôi.

Anh chỉ thẳng hướng nữ nhân viên phục vụ mang biển tên: Mục Thanh Y.

- Thanh Y, lại đây một chút.

-Được. – Cô trả lời và nhẹ nhàng đi tới.

- Có chuyện gì vậy chị Trương?

- Vị khách này muốn mua vài thứ, em hãy để ý một chút.

- Dạ.

Cô gật đầu mỉm cười, nhưng khi quay đầu thấy rõ mặt vị khách, nụ cười của cô liền tắt ngấm.

Khuôn mặt anh cũng không hề tươi cười.

- Thanh Y.

- Thưa anh, rốt cuộc là anh muốn gì?

Cô đã thực sự cố gắng kiếm tiền cũng không được sao, thật sự muốn bức cô phải bán thân hay sao? Mà cho dù có phải bán cũng không bán cho anh, thật tức chết mà.

Mục Thanh Y vẫn không hề nhận ra, kỳ thực bản thân cô đã tạo một mức độ ảnh hưởng nào đó lên Long Dật Thần.

- Theo tôi về.

-Sao tôi phải về?

-Em muốn tự đi hay là muốn tôi ra tay?

Cô nhân viên trực quầy gần như giật mình với màn kịch đang diễn ra trước mắt. Thanh Y đương nhiên là bạn gái của kẻ có tiền?

- Đây là giờ làm của tôi.

Cô đứng là không có tiền đồ mà, thế nhưng bị sắc mặt và giọng điệu của anh hù dọa.

- Từ bây giờ em bỏ việc đi.

- Tôi bỏ việc thì làm sao kiếm đủ tiền để trả anh?

Chỉ trả lại tiền cô mới có thể cảm thấy hai người lại ngang hàng nhau, chứ không phải làm một “người lùn” như bây giờ.

- Em không cần ép buộc bản thân như vậy.

Ba nghìn vạn mà thôi, anh chưa từng để bụng.

Có lý nào người này kéo người kia đi chứ?

- Họ Long kia, anh không thấy như vậy là rất dã man sao?

- Tôi có thể dã man hơn nữa kia.

Anh lạnh lùng quay đầu trừng mắt nhìn cô, ý bảo cô ngậm miệng lại, không nên tiếp tục khiêu chiến với tính nhẫn nại của anh.

- Tôi cũng phải thay đồng phục ra đây chứ.

Cô bấu lấy khung cửa không chịu đi thêm bước nào nữa.

Anh đáp lại bằng cách trực tiếp ra tay vặn bung bàn tay đang bấu cửa của cô, kéo thẳng ra ngoài, lên xe.

Rõ ràng là rất mệt, lên xe chưa tới hai phút, cô đã ngủ say như chết ở ghế sau.

- Tội tình gì chứ?

Anh có chút đau lòng vuốt quầng thâm trên mắt cô.

Tuy biết là không nên, nhưng lái xe vẫn không nhịn được nhìn trộm phía sau vài lần qua kính chiếu hậu, tổng giám đốc nhất định là rất yêu cô Mộc, về mặt đau lòng kia, ngay cả một người khô khan như anh cũng hiểu được là có ý nghĩa gì.

“Phải về Tôn Tước sao?”

“Về công ty.”

“Vậy cô Mộc —”

“Cùng đi.”

Tài xế không nói gì nữa.

Gần đây, cô cấu kính với anh, cố ý tránh né những lúc có khả năng gặp nhau, nếu không có bộ máy giám sát, người cùng ở dưới một mái nhà như anh, muốn nhìn thấy cô cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Trong nhà đã thật lâu không thấy được bóng dáng lười biếng của cô, anh không thể tưởng tượng người đã từng sống lười nhác như cô là làm sao bắt buộc bản thân quen với tần suất làm việc liên tục như thế, thật giống như đột nhiên biến thành cô gái kim cương không đối thủ mà.

Anh không hề thích cô trở nên tích cực hướng về phía trước, quyết chí thành nữ cường nhân, Mộc Thanh Y lười nhác tùy hứng một khi không sống ung dung tự tại, cũng sẽ không còn là Mộc Thanh Y thực sự nữa.

“Ba nghìn vạn.”

Long Dật Thần trừng mắt cô. Chẳng lẽ đang ngủ, cô cũng không bỏ xuống được số tiền kia?

“Ba nghìn vạn...” Cô đang ngủ tiếp tục nói mớ.

Anh cau mày. Giúp cô giải quyết vấn đề tiền bạc trong lúc khó khăn lại biến thành ngọn nguồn ác mộng của cô, điều này làm cho anh vô cùng buồn bực! Khi anh muốn cố gắng kéo gần quan hệ của hai người, lại bởi vì món nợ này mà đem khoảng cách kéo xa hơn.

“Tôi không muốn lớn lên...” Tiếng chuông di động vang lên.

Nhìn Mộc Thanh Y ngủ say như chết, Long Dật Thần bất đắc dĩ thở dài, lấy điện thoại trên người cô ra nghe.

“Có phải cô Mộc không ạ?”

“Cô ấy đang ngủ.”

“Cảm phiền mời cô Mộc nghe điện thoại.”

“Cô ấy mệt lắm rồi, có việc có thể nói với tôi.”

“Vẫn nên mời cô Mộc nghe đi, chuyện này nhất định phải nói với chính cô ấy.”

Long Dật Thần chần chờ một chút, sau đó đưa tay lay lay cô. “Thanh Y, tỉnh dậy, có điện thoại.”

Cô mơ mơ màng màng đưa tay sờ soạng trên người, anh vội vàng lấy điện thoại nhét vào trong tay cô.

“Alo, cho hỏi ai ạ?” Cô mở miệng, trong nháy mắt tỉnh táo lại, điều này làm cho Long Dật Thần bên cạnh kinh ngạc như ngớ ngẩn.

“Cô Mộc, tôi là luật sư Trương ở văn phòng luật sư Phương Chu.”

“Luật sư?” Cô hoang mang nhíu mày, “Tôi hình như không có phạm pháp gì nha.”

“Không phải, chúng tôi có một phần di chúc muốn giao cho cô Mộc.”

“Di chúc?”

“Đúng vậy, di chúc của ông Triền Hoàn Xa cho cô Mộc.”

Ba chữ Triền Hoành Xa này vừa vào tai, trong đầu cô lập tức hiện lên một ông lão luôn có gương mặt nghiêm túc.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? “Ông ấy có di chúc cho tôi?”

“Cô đến Sở Sự vụ luật sư tự nhiên sẽ biết.”

“Oh.”

“Không biết khi nào cô Mục có thời gian ạ?”

“Bây giờ cũng được.”

“Vậy chúng ta chút nữa gặp.”

“Được.” Ngắt điện thoại, tim cô đập mạnh và loạn nhịp một hồi lâu, về sau mới đột nhiên nghĩ đến một việc, “Văn phòng luật sư Phương Chu ở đâu?”

“Chúng ta lập tức đi đến, cô Mục à.” Tài xế nhẹ nhàng trả lời, anh có nghe được đối thoại, không cần người căn dặn đã sớm vòng tay lái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Cái gì? Ông ngoại của tôi?!” Mục Thanh Y không thể tin nổi trừng mắt nhìn luật sư ngồi sau bàn.

“Đúng vậy, cô Mục, ông Triền Hoành Xa đúng là ông ngoại của cô.”

“Ông ngoại...” Mới trước đây khi ông thúc giục cô học thuật phòng thân thì nghiêm túc dữ tợn, có giống bộ dạng của ông ngoại chút nào đâu, nói là kẻ thù còn không khác bao nhiêu.

“Trên di chúc của ông Triền Hoành Xa nói rất rõ ràng, ông đem tất cả động sản, bất động sản của mình, toàn bộ giao lại cho cháu ngoại gái của ông – Cô Mục Thanh Y.”

“Ông ngoại tôi giàu lắm sao?” Cô cẩn thận hỏi.

Luật sư Trương cười cười, đem tài liệu đẩy qua, “Tất cả động sản và bất động sản đều ở đây, có khoảng năm nghìn vạn.”

“Năm nghìn vạn!” Không thể tưởng được ông ngoại cũng là người có tiền nha.

“Đúng vậy, chỉ cần cô Mục ký tên lên đây, toàn bộ tài sản được đề cập sẽ là của cô.”

“Thật hay giả?” Không phải cô đang nằm mơ chứ, sao đột nhiên trời lại giáng xuống một ông ngoại có nhiều tiền?

Luật sư Trương nở nụ cười, “Đương nhiên là thật.”

Mục Thanh Y cầm phần di chúc kia cảm giác không chân thật, suy nghĩ, xoay qua nhìn Long Dật Thần, “Giúp tôi xem được không?” Cô đối với những thứ này không có kinh nghiệm lắm.

Long Dật Thần đưa tay cầm lấy, xem nhanh qua một lượt, sau đó mở miệng, “Không có vấn đề, cô có thể ký.”

Nhìn không được gãi gãi vành tai, cô thì thảo tự nói nói: “Đúng là món quà từ trên trời rơi xuống mà.”

Ký tên xong, cô vừa đưa tài liệu qua, vừa ngượng ngùng hỏi: “Bây giờ tôi có thể làm thủ tục chuyển nhượng tài sản không?”

Luật sư Trương kỳ quái nhìn cô, gật đầu, “Có thể.”

“Vậy được, giúp tôi chuyển ba nghìn vạn cho Long Dật Thần.” Phù, thật tốt quá, ngọn núi lớn ép cô đến mức không thở nổi rốt cục có thể dời đi rồi, cảm ơn ông ngoại, cô quyết định tha thứ sự đối đãi quá mức nghiêm khắc của ông với cô trước đây.

Luật sư Trương dùng càng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn về phía Long Dật Thần, đối với ông chủ trẻ tuổi của tập đoàn tài chính Hoàng Quan, anh cũng không xa lạ.

“Anh Long —” anh chần chờ.

“Làm theo lời cô ấy nói.”

“Được rồi.” Hai người bọn họ thoạt nhìn thật sự không giống quan hệ của chủ nợ và người đi vay, hơn nữa theo tuồng kịch bình thường hình như nên là Long Dật Thần chuyển tiền cho nhà gái mới đúng chứ, thật là kỳ lạ mà!

“Nơi này còn có một chìa khoá tủ bảo hiểm ở ngân hàng.”

“Tủ bảo hiểm?” Cô nghi ngờ nhận lấy, thật không rõ ông ngoại rốt cuộc còn để lại cái gì cho mình.

Mục Thanh Y cuối cùng cũng hiểu tất cả chân tướng.

Trong lá thư trong tủ bảo hiểm nói lên tất cả nguyên do, ông ngoại viết rất nhiều, giải thích rõ ràng toàn bộ quá trình cha và con gái cãi nhau náo loạn một trận —

Mẹ vì yêu ba nên kiên quyết chưa cưới đã sinh con, mà ông ngoại cũng vì hành động của mẹ nên tức giận cắt đứt quan hệ cha con với bà.

Sau khi mẹ vì làm lụng vất vả quá độ mà qua đời, ông ngoại bắt đầu hối hận, vì thế bỏ việc kinh doanh của công ty mình, chạy đến gần nhà họ Mục để thuận tiện chăm sóc cô khi còn nhỏ.

Cũng còn có chuyện sau đó ông kiên quyết kéo cô vào võ quán bắt học thuật phòng thân, tuy nói ông ngoại là vì suy nghĩ cho an toàn của cô, có điều, đến nay nhớ lại quá trình thâm thiết năm đó, cô không tránh khỏi cảm giận bất bình.

Sợ cô ở nhà họ Mục bị bắt nạt sao không nhận cô trở về nuôi chứ, ông lão sĩ diện đáng chết.

Cẩn thận đem thư bỏ vào hòm, Mục Thanh Y ôm hòm lặng lẽ ngồi hơn nửa ngày.

Có người mẹ yêu cô, có ông ngoại âm thầm thương cô, cũng có người cha thường nói không như nghĩ (nghĩ thế này nói thế kia) lại có chút sợ vợ ngầm lo lắng, thì ra, cô vẫn rất hạnh phúc.

Khóe mắt hơi ươn ướt, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hạnh phúc, rõ ràng có thể rất đơn giản, lại bởi vì đoạn tình yêu không nên có của mẹ mà trở nên rắc rối phức tạp như vậy.

Mục Thanh Y ghét xem những bộ phim luân lý tình thân chưa lập gia đình đã sinh con, đặc biệt còn sinh con ngoài giá thú (tức là người ta đã có gia đình rồi còn quen rồi sinh con), bởi vì sẽ làm cho cô nghĩ đến mẹ, tiếp theo nhớ tới những chuỗi ngày bị bắt nạt khi còn ở nhà họ Mục, sau đó sẽ không không chế được buồn bã rơi lệ.

Nhưng hôm nay, cô là vì một ông lão mình từng chán ghét rất lâu, dĩ nhiên chính là ông ngoại yên lặng bảo vệ mình rất lâu mà cảm thấy uất ức rơi lệ.

Cô lại đang khóc, lúc này anh sẽ không ngốc như trước nữa, chỉ bởi vì cô là con gái trời sinh có thần kinh mẫn cảm yếu ớt mà thôi.

Long Dật Thần phiền chán tất máy giám sát. Không thể tiếp tục như vậy nữa, anh càng ngày càng không giống mình, tình trạng không thể khống chế này làm anh nóng nảy bất an.

Anh quen nắm trong tay tất cả, từ khi gặp được Mục Thanh Y thì hình như liên tiếp thất bại, mà cô lại vẫn như cũ ngây thơ không hiểu chuyện tình cảm, yêu cô gái như vậy thực sự có chút cảm giác tự mình chuốc lấy cực khổ.

Khi Long Dật Thần ở trên lầu đang lâm vào suy nghĩ của mình, Mục Thanh Y dưới lầu bắt đầu bận rộn thu xếp hành lý.

Sự việc cuối cùng giải quyết, cô cũng nên đi, nếu không phải sợ bị người ta nói cô trốn nợ, khi biết mọi chuyện của gia đình cô đã đi rồi, nhưng cô không nghĩ thành viên bị bỏ rơi như cô, lại có thể bắt ép bản thân ở lại Đài Bắc trả hết toàn bộ nợ nần.

Vừa nhét quần áo vào va ly, cô vừa nói điện thoại, “Chị Quả Quả, em là Thanh Y.”

“Làm sao vậy? Trễ như vậy còn có việc?”

“Uh, em có việc cần ra nước ngoài một thời gian.”

“Ra nước ngoài?”

“Đúng, cho nên có chuyện gì chúng ta liên lạc qua email.”

“Bao lâu thì trở về?”

Im lặng một chút, Mục Thanh Y nói: “Trước mắt em cũng không thể xác định thời gian, phải qua bên kia xem tình huống đã.”

“Khi nào thì đi?”

“Ngày mai.”

“Muốn chị tiễn em không?”

“Chờ khi em về nước hãy đi đón, tiễn người đi thì buồn lắm, không cần đâu.” Cô không thích những chuyện buồn, tránh được thì tránh.

“Được rồi, khi trở về gọi điện thoại cho chị.”

“Chắc chắn rồi.”

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên mặt cỏ, làm cho người nằm phía trên càng ngủ ngon hơn.

Một bóng dáng cao lớn lặng lẽ đến gần, cúi người cảm áo khoác của mình đắp lên cho cô.

“A...”

Sau khi trời đất quay cuồng, anh phát hiện mình bị người ta đánh ngã trên mặt đất.

“Bác sĩ La?!”

Vị bác sĩ trẻ xấu hổ cười cười, “Tài nghệ của cô Mục thật là tốt.”

“Tôi xin lỗi, phản ứng theo bản năng thôi.” Mục Thanh Y mỉm cười xin lỗi, vươn tay kéo anh đứng lên.

“Tôi chỉ muốn giúp cô đắp cái áo khoác.” Anh nhặt áo khoác của mình lên giải thích.

“Ánh mặt trời hôm nay tốt lắm, sẽ không cảm lạnh.”

“Xem ra là tôi nhiều chuyện.” Trong mắt bác sĩ trẻ tuổi hiện lên mắt mát. Cô Mục này luôn không hiểu rõ mọi chuyện như vậy đó!

“Trình trạng ba tôi thế nào?”

“Tình trạng khôi phục của ông Mục rất tốt, nếu tiếp tục thế này, sinh hoạt có thể tự lo liệu rồi.”

“Đây thật sự là tin tức tốt.” Mục Thanh Y lộ ra nụ cười nhẹ nhàng nhất trong hai tháng qua.

Đến Australia đã hơn hai tháng, tâm trạng gần như sắp bùng nổ của cô đã dần bình tĩnh lại.

Lúc trước, từ chị hai biết được ba bị anh cả bắt hiểu chọc tức đến bệnh tim tái phát, còn dẫn đến trúng gió, nhưng khi chính mắt thấy cha không thể tự lo liệu sinh hoạt, về mặt không có sức sống nằm trên giường bệnh, cô tức giận đến cả người sắp bốc cháy.

Mấy ngày nay chính mắt nhìn ba từng chút từng chút một khôi phục tinh thần, thân thể cũng ngày càng tốt hơn, tâm trạng rồi rầm hai tháng nay cuối cùng từ từ bình tĩnh lại.

“Cô rất thương ba cô.” Trong số con gái của ông Mục thì cô là hiếu thảo nhất, con gái lớn ngoại trừ lúc mới vào viện có lộ mặt ra cho tới nay cũng chưa từng xuất hiện, mà con gái thứ đã bỏ đi vào một tháng trước, chỉ có cô ấy vẫn không có bỏ chăm sóc ông.

Rất thương sao? Mục Thanh Y cũng không nghĩ tới, cô chỉ là cảm thấy đây là nghĩa vụ của người làm con như mình, tựa như cô cũng không cho rằng cha rất thương mình.

Bọn họ đối với nhau coi như chỉ vì trách nhiệm và nghĩa vụ thôi.

“Hoàn cảnh ở Australia rất thích hợp cho bệnh nhân tĩnh dưỡng, định cư ở đây đối với thân thể của ông Mục hẳn là có lợi nhất.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Nói vậy, cô sẽ định cư ở Australia?”

“Để suy nghĩ đã.” Định cư ở Australia sao? Mục Thanh Y cũng không chắc chắn nữa, chỉ cảm thấy trong lòng có chút khổ sở không rõ ràng.

Về mặt bác sĩ La hơi âm ỉ, nhưng nhanh chóng mỉm cười nghề nghiệp (cười giao tiếp, cười cho có) nói: “Tôi đi nhận ca, sẵn tiện đến xem ông Mục.”

“Gặp lại sau, bác sĩ La.”

Ngẩng đầu nhìn đám mây trắng ở chân trời, cô bỗng nhiên cảm thấy đám mây kia có hình dáng rất giống cái tổ cho kẻ lười – chiếc sofa trong phòng khách nhà Long Dật Thần

Đến Australia lâu như vậy, cô vậy mà vô cùng nhớ những chuỗi ngày ở Tôn Tước, con người đúng là động vật rất kỳ lạ, rõ ràng lúc ấy không biết là anh có gì đặc biệt, sau khi bỏ đi lại nhin không được nhớ tới.

Định cư ở Australia? Có lẽ có thể suy nghĩ xem, hoàn cảnh nơi này thật sự không tồi, cô cũng rất thích. Con người bác sĩ La cũng tốt, nếu không có đối tượng tốt hơn, lấy làm chồng cũng là lựa chọn không sai đâu, đối với thân thể của ba cũng rất có lợi.

Trong đầu không tự chủ được hiện lên khuôn mặt kia, cô theo bản năng lắc đầu. Môn đăng hộ đối vẫn là tiêu chuẩn kén vợ kén chồng tốt nhất, cả hai chênh lệch quá lớn rất khó dung hòa, giống như cô vĩnh viễn không thể cảm thấy hứng thú với cái gọi là tiệc rượu vũ hội, liên hoan thương nghiệp.

Cho nên, cuộc sống bình thường chính là tìm một người đàn ông môn đăng hộ đối lại yêu mình rồi gả cho người ta.

Mục Thanh Y vẫn đều rất thực tế, cho dù là chuyện tình cảm cô vẫn đứng ở góc độ thiết thực để suy nghĩ, mà bây giờ tốt cho cô, tốt cho ba, anh coi như là lựa chọn tốt nhất.

Tuy rằng trong lòng có giọng nói phản đối, nhưng cô cố gắng đè nén nó, cũng đồng thời không để ý tới bóng hình trong đầu nữa. Cô và anh không thích hợp, chênh lệch quá xa...

Trên bàn bài đầy ảnh chụp, nữ nhân vật chính trên mỗi một tấm ảnh đều là cùng một người, mà ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện một người đàn ông, hơn nữa gần đây tần suất xuất hiện ngày càng nhiều, nhiều đến mức bàn tay cầm ảnh chụp nổi lên gân xanh dữ dội.

La Chí Hiên là bác sĩ chính chữa trị cho ông Mục, hiện nay hai mươi tám tuổi, chưa kết hôn, không có tật xấu gì, tính cách tao nhã, xử sự thân thiết, là bác sĩ trẻ tuổi có đạo đức tốt, y thuật cũng cực kỳ tốt nổi tiếng trong bệnh viện.

Cô gái đứng bên cạnh La Chí Hiên cười lộ rõ có hai cái lúm đồng tiền rất đáng yêu, mặt mày cong lên, bờ môi dần ra, liền ngay cả ánh mắt cũng là nhu tình như nước, thật giống như đang nhìn người đàn ông cô yêu thương nhất đời này.

Ba một tiếng, mạnh tay vỗ lên mặt bàn, những tấm ảnh bị xao động.

“Mục Thanh Y —” ngón tay vuốt lên gương mặt điềm tĩnh của cô gái trong bức ảnh, “là tôi rất dung túng em sao?” Cô giống như hoàn toàn quên trên đời còn có người như anh, vô tư ở Australia sống thản nhiên tự đắc.

Cô nhất định rất am hiểu làm thế nào gây sốc cho một người, trước khi đi chỉ chừa một phong thư từ biệt có mười chữ ngắn ngủn —

Có việc, rồi đi một khoảng thời gian, đừng nhớ.

Mở đầu, ký tên toàn bộ không có, cũng chỉ có mười chữ này đưa cho anh, làm cho anh đến nay nghĩ lại là muốn đánh người.

“Nếu đây là lần thứ ba chạy trốn chết,” anh tạm dừng chừng ba giây, lúc mở miệng lại rõ ràng có thêm vài phần u ám, “Vậy em nhất định phải chết.”

Long Dật Thần anh tuyệt đối không cho phép có lần thứ ba.

Tuyệt đối!

“Thanh Y.”

“Sao vậy ba?”

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, Mục Xương Hà nhẹ nhàng mà hỏi, “Mẹ cả của con đâu?”

Mục Thanh Y cúi hạ mí mắt, từ phía sau xe lăn đi đến trước mặt cha ngồi xổm xuống, cầm lấy hai tay của ông, có chút không biết nên mở miệng như thế nào.

“Nói đi, ba chịu đựng được.”

“Nghe chị hai nói, khi mẹ cả đuổi theo anh cả chạy ra, bị một chiếc xe vận tải lớn đụng vào... Đã mất rồi.”

Mục Xương Hà thật lâu không nói lời nào.

“Ba...” Cô có chút lo lắng.

Ông vỗ vỗ tay con gái “Ba không sao, chỉ hơi buồn chút thôi.”

“Tất cả đều đã tốt lên.”

“Tất cả đều đã tốt lên.” Ông lặp lại lời con gái nói.

“Ba, con cũng định cư ở Australia nhé?”

“Thanh Y,” Giọng điệu của Mục Xương Hà trở nên ngưng trọng, “Con không cần như vậy.”

“Ba —”

“Hôn nhân không phải trò đùa.”

Mục Thanh Y khó hiểu nhướng mày.

Ông đưa tay xoa đầu con gái, nhẹ nhàng cười, “Con bé ngoan này, sự gần gũi của bác sĩ La con vốn không tiếp nhận được.”

Cô chỉ có thể khó hiểu tiếp tục nhìn cha.

Ảo não thờ dài, ông có chút áy náy nhìn con gái, “Từ sau khi xảy ra chuyện lúc con còn nhỏ, con vẫn luôn đề phòng người khác, luôn vô thức từ chối sự gần gũi của người ta, cũng không cho mình quá gần gũi người khác.”

“Có sao?” Cô không khỏi nhúu mày nghi ngờ.

“Mỗi lần cậu ấy đến gần con, con đều làm cho người ta lâm vào tình trạng khốn quẫn, còn nói không có?”

Cô có chút ngưng ngừng, “Lúc đó con đang suy nghĩ, đột nhiên bị người ta đến gần nên làm động tác phòng vệ theo bản năng thôi mà.”

Mục Xương Hà cũng cười rộ lên. Uh, theo bản năng, có đôi khi cơ thể con người thường thành thật hơn lòng người.

“Chúng ta tiếp tục tản bộ đi.” Không thể giống như ba đã nói, rõ ràng Long Dật Thần cùng cô kè mặt khiêu vũ cũng được mà, không có lý do gì La bác sĩ chỉ lơ tay ôm trúng thất lưng đã bị cô đánh té ngã. Cô không dám nghĩ xa hơn, vì trực giác cho biết đáp án sẽ làm bản thân sợ hãi.

“Được.” Nếu con gái không muốn nhắc đến vấn đề này, ông làm cha phải biết thối lui một chút.

Mục Thanh Y chăm chăm nhìn người ngoài cửa, có chút cảm thấy mình đang ở trong mơ.

“Không mời tôi vào ngồi sao?”

“Long Dật Thần?!” Đầu của cô vẫn còn trống rỗng, nhưng ít ra có thể nhận biết người đến là ai.

Anh có chút đùa cợt nhướng mày. “Tôi còn tưởng rằng em đã sớm không nhớ rõ tôi nữa chứ.”

“Sao anh lại có thể đến Australia?” Câu hỏi hoàn toàn vô thức, cô cảm giác linh hồn và thân thể của mình đã tách ra.

“Tìm em.”

“Tìm tôi?”

Xem cô có vẻ không định mời anh vào cửa, Long Dật Thần mím môi, trực tiếp đẩy cô ra, từ từ bước tới.

“Này...” Sao anh ta có thể như vậy chứ?! Cô đóng cửa lại theo sau.

“Nói cô ở cũng rất thoải mái.”

Cô trừng mắt, nhìn anh trơ tráo ngã lên giường của cô.

“Sao, vừa rồi đang ngủ hả?” Dựa vào độ ấm trên giường, tuyệt đối là như vậy.

“Tôi hôm qua thức đêm...” Không đúng, bây giờ không phải nói chuyện này, “Anh đứng lên, một người đàn ông tùy tiện nằm lên trên giường con gái thì không lịch sự chút nào.”

Nắm bàn tay đang lôi kéo tay anh của cô, đem cô túm ngã lên giường, anh xoay người chặt chẽ đặt cô dưới thân.

“Sống ở đây rất vui đúng không?”

Mục Thanh Y nhúu mày, “Anh Long cho rằng trong nhà có người bệnh là chuyện rất vui về sao?” Loại vui về này cô không thêm đâu.

Tay anh ấn lên đôi môi hồng của cô, ánh mắt nhìn cô lại có vẻ u ám, “Cùng bác sĩ trưởng trẻ tuổi đẹp trai có một đoạn tình yêu lãng mạn bất ngờ, không phải sẽ làm con gái động lòng sao?”

“Thật buồn cười, anh có phải con gái đâu, dựa vào cái gì nói gắp gở bất ngờ như vậy sẽ làm con gái động lòng?” Cô theo bản năng phản bác lại, trong lòng lại không hiểu sao chột dạ, tựa như người vợ lần nữa bên ngoài bị chồng bắt gắp.

“Vẫn nhanh mồm nhanh miệng như thế này.” Anh nhủ mảy.

Hai tay cô tạo ra khoảng cách giữa hai người, nghi ngờ nhìn người đàn ông ở trên người mình, “Thật ra anh uống nhầm thuốc gì rồi?”

“Hỏi hay lắm.”

“Tôi không nợ anh, tự nhiên giờ tính cậu chủ ra với tôi làm gì?”

“Trừ em ra, tôi thật nghĩ không ra ai có thể làm tôi tức giận như vậy.”

Ngang ngược mà? Đây chính là vu cáo hãm hại, hơn nữa bây giờ bọn họ lại dùng loại tư thế này nói chuyện, thật sự rất dễ lau súng cướp cò (chuyện ngoài ý muốn), cô còn mặc áo ngủ mà!

“Để tôi đứng lên.”

“Không cho.”

“Dù anh có gì không vừa ý, chúng ta có thể ngồi xuống từ từ nói rõ, đừng nói chuyện trên giường như vậy.”

Anh rất thích tư thế lúc này. “Em tính định cư ở Australia?”

“Cho dù không ở lâu, cũng phải chờ ba tôi có thể tự lo cho mình được mới có thể đi.”

“Tôi rất nhớ em.”

Mục Thanh Y ngây người, hoàn toàn không đoán được anh sẽ nói ra một câu như vậy, trực tiếp xâm nhập đại não.

Anh từ từ ghé sát môi của cô, “Mà hình như em không có nhớ tôi.”

Quay mặt đưa khuỷu tay lên, co chân lên đỉnh đầu, cô nhanh nhẹn lộn vòng xuống giường.

“Em...” Cô gái này đúng là rất biết phá hư không khí!

“Long Dật Thần, nếu anh muốn phụ nữ, đừng bao giờ có suy nghĩ gì với tôi, tôi không phải loại người tùy tiện này.” Không được, tim đập nhanh quá, phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

“Nếu chỉ vì cần phụ nữ, tôi cần gì bay hơn nửa vòng Trái Đất để tìm em.” Ánh mắt anh sáng quắc nhìn qua.

Cô lui đến cửa phòng ngủ, chuẩn bị một màn bỏ chạy không hợp tác, bởi vì bộ dáng anh thoát nhìn rất giống hôm nay không ăn được cô sẽ không bỏ qua.

“Ông chủ lớn như anh không phải hàng năm đều phải bay tới bay lui sao?” Bất nạt cô kiến thức nông cạn hử.

“Tôi chỉ có thể dừng lại ở Australia tám tiếng.”

Mục Thanh Y hơi sừng sốt.

“Cho nên em lại đây cho tôi.”

“Không muốn.”

“Vậy mặc đồ này lên máy bay cũng được.”

Hử? Cô há hốc mồm.

“Anh nói gì cơ? Lên máy bay?” Hôm nay lỗ tai của cô hình như có chút vấn đề.

“Đúng.”

Cô nghi ngờ chỉ vào mình. “Tôi?”

“Đúng.” Anh rất chắc chắn trả lời cô.

“Tôi còn phải chăm sóc cho ba.”

“Tôi đã sắp xếp hộ lý rồi.”

“Làm sao mà giống chứ.”

“Em rút cuộc có muốn thay quần áo hay không? Em không thay, tôi sẽ thay dùm em.” Anh rất không kiên nhẫn nhìn cô.

Bộ mặt Long Dật Thần thoát nhìn cứ như ác bá, Mục Thanh Y do dự một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhẹ nhàng đi qua, thay quần áo, thu xếp hành lý.

Đương nhiên, khi thay quần áo cô đuổi anh ra ngoài.

Long Dật Thần có được máy bay riêng cô cũng không kinh ngạc, có thể xếp trong năm gia tộc giàu có nhất nước, không có máy bay riêng mới kỳ quái.

Nhưng — Mục Thanh Y cau mày gãi gãi tai. Dựa vào cái gì cô lại nghe theo mỗi khẩu lệnh mỗi động tác của anh?

Anh đến Australia xử lý công việc còn chưa tính, làm xong có thời gian có thể đi ngắm kang-gu-ru mà, thật sự không cần thiết chạy đến chỗ trọ của cô bắt cóc cô lên máy bay.

Gần đây cô ở Australia cũng đã quen rồi, bắt đầu dự tính việc định cư, kết quả bị anh làm thành như vậy, toàn bộ kế hoạch đều ngấm nước nóng (bị lờ dờ).

Đầu càng ngày càng giống tương hồ, cô đã thức đêm mấy hôm rồi, thật sự rất mệt, mệt đến nỗi năng lực phán đoán cũng kém đi nhiều.

Cuối cùng, cô không phản kháng nữa, bỏ vũ khí đầu hàng với Chu Công, vui vẻ làm tù binh. Dù sao người kia cũng sẽ không đem cô bán, bởi vì cô không đáng tiền.

“A...” Tay chân duỗi ra ngập một cái thật to, ánh mắt từ từ đánh giá căn phòng.

Nơi này không phải nhà ở Đài Loan của anh, như là phòng trong khách sạn, có điều tuyệt đối là tiêu chuẩn phòng tổng thống.

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết, phòng của ông chủ của tập đoàn tài chính Hoàng Quan nhất định là siêu xa hoa.

Ngủ no rồi, có thời gian cũng có tinh thần tĩnh tâm lại để suy nghĩ một ít vấn đề.

Đầu tiên, anh đến Australia liền tìm tới cửa, thừa dịp đầu óc cô đang mơ màng, ép cô lên máy bay. Kế tiếp, nguyên nhân anh làm như vậy, cô mơ mơ hồ hồ nhớ rõ khi anh tìm tới cửa có vẻ rất tức giận — vấn đề là, cô ở Australia thật sự không có khả năng chọc tới anh mà?

Có lẽ là bức thư từ biệt khi cô rời khỏi Tôn Tước quá mức ngắn gọn... Vậy cũng không lý nào, đã lâu rồi mà còn tức giận như vậy sao?

Rốt cuộc là vì sao chứ? Mục Thanh Y nghĩ nát óc cũng không hiểu nguyên nhân làm tính tình anh thay đổi lớn như vậy. Trước kia, anh vẫn rất có phong độ quân tử, tuyệt đối sẽ không giống lần này không không chế được cảm xúc.

Không nghĩ ra được thì không cần làm khó mình nữa, cho nên Mục Thanh Y nhanh chóng từ bỏ, quyết định tắm rửa mát mẻ một chút rồi nói sau.

Cô bước vào phòng tắm không lâu thì Long Dật Thần đi vào phòng.

Trên giường lớn vô cùng lộn xộn, rất giống tình cảnh bị thảm sau chiến tranh.

“Tướng ngủ xấu quá.” Tuy là đang chê trách, nhưng khỏe miệng của anh cong lên một cách đáng ngờ.

Tháo lỏng caravat, cởi áo khoác trời buộc mình cả ngày ra —

Cửa phòng tắm bật mở, Mục Thanh Y vừa mới tắm xong sững sờ đứng đó.

Caravat lệch nghiêng, áo somi lỏng ra, một nửa còn bỏ trong lưng quần, một nửa lộ ra bên ngoài, kiểu tóc hơi lộn xộn, Long Dật Thần bỏ xuống vẻ nghiêm chỉnh, vẻ sa sút đáng chết, mê hoặc người ta đáng chết, nhất là da của tên đáng chết đó còn nửa che nửa hở, cảnh xuân giống như lộ ra lại không lộ ra, quả thực có thể khiến con gái đang hoảng biến thành cuồng ma hái hoa mà.

Bởi vì bây giờ cô có dự vọng hái hoa điên cuồng, cô cảm thấy rất hổ thẹn vì bản thân, người đàn ông này cũng không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhưng trạng thái này đáng chết này là lần đầu tiên, hình tượng bình thường của anh quá mức nghiêm túc chính trực, mà cô thì không có can đảm tàn phá trụ cột của quốc gia.

Long Dật Thần vô cùng hứng thú nhìn người vừa ra phòng tắm liền đứng chết ở cửa nhìn chăm chăm mình. Vẻ mặt của cô quá mức ý vị sâu xa, hình như đang... Giãy dụa.

Cô vừa mới tắm xong, da thịt màu phấn hồng, mặt mày hình như căng trong trẻo động lòng người, làm cho anh xúc động đến mức không khống chế được.

“Anh vào bằng cách nào?” Mục Thanh Y rốt cục khó khăn tìm về giọng nói của mình, tự nhủ mình không được tiếp tục tưởng tượng cảnh anh không mặc quần áo, thật sự đang thử thách lực tự chủ của cô mà.

“Phòng của tôi, đương nhiên là có chìa khóa.”

“Phòng của anh? Bây giờ chúng ta rốt cuộc đang ở đâu?”

“Hongkong. Tôi phải tuần tra công ty con.”

“Tôi có nói tôi muốn ở chung phòng với anh sao?” Vô duyên vô cớ bị anh đưa đến Hongkong, làm không tốt bị anh bán cũng không biết.

“Em có vẻ cũng không phản đối mà.” Nghĩ một chút anh liền trả lời như vậy.

Cô không phản đối là vì cô đang ngủ, tên này vốn đang kiểm soát mà.

“Nhìn em vẻ như rất muốn nhào vào tôi.” Mục Thanh Y thiếu chút bị những lời này dọa té ngã rồi.

“Đến đây đi, tôi không chống cự đâu.” Vì giữ cô lại, anh không tiếc lấy thân dụ dỗ, nghĩ đến cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Nhìn anh dang rộng hai tay, làm ra vẻ mặt hào phóng mặc cho cô chà đạp, Mục Thanh Y có vẻ rất muốn xông lên — anh đi chết đi, xem cô là cái gì chứ?

“Tôi đối với anh không có hứng thú.” Cô xoay mặt, nói xong lời 'nghĩ một đằng nói một nẻo', “Tôi sắp chết đói, bây giờ khách sạn còn cung cấp đồ ăn không?”

“Đương nhiên.” Anh làm ra vẻ hiểu rõ, “Vận động trên giường rất tốn thể lực, bổ sung đồ ăn là cần thiết.”

Mục Thanh Y cảm thấy mình muốn bùng nổ, vừa thẹn vừa giận lại không chỗ trút bỏ. Người đàn ông này rốt cuộc có phải bị quỷ ám hay không? Sao tất cả lời nói và hành động so với trước kia đều hoàn toàn như hai người?!

Long Dật Thần gọi điện thoại kêu thức ăn, sau đó tiếp tục cời quần áo.

Tuy rằng không thấy anh, nhưng tiếng cời quần áo vẫn quá nhiều nghiêm trọng suy nghĩ của cô, khiến cho cả người cô đều không tự chủ được nóng lên.

Trong phòng có giường lớn, có nam có nữ, nữ vừa tắm rửa đi ra, nam đang cời quần áo, tình hình này bất luận nhìn thế nào đều như là sẽ lập tức xuất hiện màn mờ đầu của những hình ảnh hạn chế xem...

Ngừng, thật sự không thể tiếp tục tưởng tượng nữa!

Mục Thanh Y nôn nóng đi tới đi lui, trong tai rõ ràng nghe được tiếng nước trong phòng tắm, tiếng động kia từng giọt từng giọt rơi vào tâm tư cô, sắp bao phủ lý trí của cô.

Vẫn là chạy nhanh đi thôi, ánh mắt tuần tra chung quanh, lại tìm không thấy quần áo cô vừa mới cời — tình huống này giống như sét đánh ngang tai.

Cô cúi đầu nhìn áo tắm khoác trên người, kéo vạt áo một cái thì cảnh xuân sẽ không có chỗ nào ẩn nấp, ngay cả lúc này đường cong cũng hiện rõ, làm người khác mơ màng.

Đưa tay phủ trán, âm thầm rên rỉ, bình thường cô hẳn là nên cố gắng học hỏi con giáp cuối cùng (con giáp cuối là con heo, ý muốn mập như heo), ít nhất con gái có dáng người biến dạng nghiêm trọng có vẻ sẽ không làm người ta phạm tội.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ăn cơm là chuyện thử thách nghiêm trọng một người có ý chí kiên định hay không.

Mục Thanh Y cố gắng ăn no bụng mình, nhưng bên cạnh luôn có người dùng ánh mắt thèm khát nhìn cô chăm chăm, chăm chú đến độ lông tơ toàn thân cô dựng thẳng.

Chỉ len lén liếc mắt nhìn, cô đã bị loại ánh mắt quá mức nóng cháy này hù dọa, cảm giác mình cực kỳ giống miếng bít tết nhỏ nướng chín bày phần đang bày trên bàn kia.

“Ăn no?”

“A, không.” Cô vội vàng tiếp tục nhét đồ ăn vào miệng. Đây là miếng thịt bò thứ mấy? Hình như là thứ năm, lại ăn như vậy, bụng của cô sẽ ăn không tiêu.

Long Dật Thần buồn cười nhìn cô. Nói thật, cho dù cô ngủ một ngày một đêm trong bụng trống trơn, thì lúc này ăn cũng thật sự nhiều lắm, mà anh cũng biết nguyên nhân cô cố gắng ăn, nhưng anh lại vô cùng hứng thú nhìn xem.

Mười phút sau, Mục Thanh Y quyết định buông tha cho cái bụng đáng thương của mình, dứt khoát kiên quyết buông dao nĩa, đi đối mặt với khiêu chiến lớn nhất trước mắt.

“Long Dật Thần.” Cô rất nghiêm túc nhìn anh.

“Huh?” Anh cười đến thực nhàn nhả.

Đáng chết, anh không thể buộc chặt áo tắm chút sao? Cô xấu hổ dòi mắt, “Rốt cuộc anh đang tức giận cái gì?”

Anh dán lại gần, nâng cằm của cô lên buộc cô mắt đối mắt với mình, “Em không biết anh đang tức giận cái gì chính là nguyên nhân vì sao anh tức giận.”

“Anh đang nhiều khẩu lệnh (ở đây có nghĩa là anh ấy vừa đọc một câu khiến cho người khác đọc theo để lưu lười vì khó đọc) à?” Đây mà là đáp án hả!

“Em muốn nói thế nào cũng được.”

“Hôm nay anh có về không định buông tha tôi.” Cô vẫn biết anh đối với mình có ý đồ, có điều biết là một chuyện, nhưng thật sự xảy ra sẽ khiến cho người ta không thoải mái.

“Ngay từ đầu anh đã không định buông tha em rồi.”

Nghe qua thực làm cho người ta sờn gai ốc, anh lại thật sự âm mưu thật lâu.

“Cô gái có thể khiến anh muốn nghiên cứu, em là người duy nhất.”

Nghiên cứu? Mục Thanh Y nghiên rằng,

Anh chậm rãi đến gần, như chuồn chuồn lướt nước phủ nhẹ lên môi cô, “Nghiên cứu một người lâu rồi sẽ rất dễ yêu cô ấy.”

Cô kinh ngạc giương mắt, trong lòng lại lần nữa vui sướng. Có thể được người vĩ đại giống như Long Dật Thần yêu, dù thế nào vẫn là chuyện rất dễ chịu, cô thừa nhận cô thích hư vinh...

“Không, có lẽ chỉ vì anh không chiếm được mới sinh ra ảo giác.” Lý trí nhắc nhở Mục Thanh Y, thói hư tật xấu của đàn ông - càng không chiếm được lại càng quý trọng.

“Vậy em để anh thử xem sao.” Anh dụ dỗ cô.

Anh nói nhẹ nhàng ghê, cô cũng không phải loại người phóng khoáng. Hơn nữa sau khi thử qua cho dù anh thật sự yêu cô, cô cũng không thể nào buông mình làm quen vòng lẩn quẩn trong cuộc sống của anh. Đây là khoảng cách cô xác định, hơn nữa từ rất lâu trước kia đã quyết định rồi.

“Em không dám thử, em đang sợ.”

Cô lo sợ, đối với bản thân, cô vô cùng rõ ràng, tính cách của cô trong mọi hoàn cảnh đã quen với nhẫn nhục chịu đựng, thậm chí đến trình độ cam chịu.

Tựa như mới trước đây khi bị bắt nạt, cô hạ quyết tâm không thừa nhận quan hệ với người nhà họ Mục, cũng quyết định hận bọn họ, nhưng một lúc sau, cô vẫn tiếp nhận sự thật mình có một đám người nhà rất tệ, khi bọn họ gặp nạn, cô vẫn không thể máu lạnh khoanh tay đứng nhìn.

Cho nên cô không dám ở Tôn Tước lâu, một khi đã quen cuộc sống có một người đàn ông tồn tại, có ngày người đàn ông này hòa vào cuộc sống của cô, thậm chí đến khi từ giả cõi đời, cô sẽ rất đau lòng, cô thậm chí muốn có cuộc sống đơn giản vui vẻ bình thường thôi, cô không thích đau khổ.

Đột nhiên khí lạnh phản phát trên da thịt của cô, cô mới giật mình hoảng sợ phát hiện áo choàng tắm của mình không biết khi nào đã hoàn toàn rộng mở, cô đang ‘trống trơn’ một cách nghiêm trọng...

“Long Dật Thần —” cô bối rối, ngượng ngùng, càng luống cuống, hôm nay thật sự tránh không khỏi sao?

“Quần áo vốn là để cởi ra mà.”

Sự thật này là trước đây chính cô đã nói.

Khi hai người ngã vào trên nệm mềm, Mục Thanh Y nói ra một câu khiến mình đến lúc già còn thấy ân hận.

“Sau khi ăn xong không nên làm vận động kịch liệt.”

Anh đầu tiên là giật mình, sau đó cười to, tựa đầu chôn trước ngực cô cười đến không thể ngừng lại.

“Được, sau này anh sẽ chú ý thời gian dùng cơm của em.” Sau khi cười xong, anh cam đoan như thế.

Về mặt Mộc Thanh Y xuất hiện mấy vết đen.

Cô gái dưới thân thật sự rất đáng yêu, trên con đường tương lai rộng mở phía trước có cô làm bạn, anh nhất định sẽ rất hạnh phúc, trường thọ (sống lâu).

“Thả lỏng nào.” Cơ thể cứng ngắc, đủ thấy lúc này cô có bao nhiêu căng thẳng.

“Em cũng muốn lắm.” Cô dù sao cũng là cô gái lớn lần đầu lên kiệu, hơn nữa lúc này tâm trạng lại phức tạp rối tinh rối mù, làm sao có thể thoải mái được đây?

Ánh mắt lóe sáng, mặt anh hiện lên nụ cười xấu xa, “Giao cho anh là được.”

Khi Mộc Thanh Y chìm vào nụ hôn đầy dứa mềm mại, thân thể của cô cũng hoàn toàn thả lỏng như dòng sông mùa xuân.

Không biết là ai tắt đèn đi, trong bóng đêm chỉ có đàn ông và đàn bà dây dưa yêu kiều cùng thờ đốc, cùng với lúc cao lúc thấp, có khi giống như sắp chết bất lực cầu xin, có khi gào thét như được giải thoát sống lại, giằng co suốt một đêm.

Thực không thoải mái.

Loại không thoải mái này khiến cho Mộc Thanh Y tỉnh lại trong sự vây hãm quá mức của tình yêu, ánh mắt buồn ngủ mơ màng chậm rãi chuyển đến khuôn mặt bên gối kia.

Một người đàn ông rất đẹp trai, mày không đậm không nhạt vừa đủ, mũi cao thẳng, đôi môi gợi cảm mà đỏ hồng, anh ngủ tựa như hoa sen ngủ say dưới ngòi bút của họa sĩ, có lẽ dùng hoa sen để hình dung một người đàn ông quả thật có chút quái dị, nhưng cô cảm thấy chỉ có hoa sen mới có thể biểu đạt ra cảm thụ trong nội tâm mình.

Trên giường của cô vì sao lại xuất hiện một người đàn ông? Lại là một người đẹp trai đang ngủ?

Cô theo bản năng gãi gãi đầu...

Đôi mắt dần dần tỉnh táo lên, cả người cô không khỏi bị đốt cháy từ chân lên đầu. Cô lại thật sự xảy ra quan hệ với anh!

Hai tay nhanh che miệng lại trước khi mình thét lên, bộ ngực phập phồng dữ dội, trừng mắt nhìn người đàn ông hai tay hai chân vẫn còn dây dưa với mình. Khó trách cô ngủ không thoải mái, trong mơ thậm chí cảm thấy khó thở, cô luôn có thói quen ngủ một mình, bị anh ôm chặt ngủ bên nhau như vậy, thật sự rất không quen.

Thử muốn thoát thân từ trong ôm ấp của anh, lại không cẩn thận đánh thức người vốn ngủ say.

“Muốn đi toilet?”

“Uh.” Cô tùy tiện gật đầu lên tiếng trả lời.

Trong nháy mắt khi anh buông tay, cô liền giống con thỏ nhảy xuống giường, trốn vào toilet.

Vì chờ anh ngủ, thời gian cô ở trong toilet rất lâu, sau đó mới rón ra rón rén mở cửa nhô đầu ra —

“Anh tưởng em đang ngủ bên trong.” Anh buồn cười nhướn mày.

Long Dật Thần nửa người dựa vào đầu giường ở dưới ánh sáng rạng đông chiếu rọi, tựa như một loại trái cây tươi đẹp loá mắt khiến người thêm nhỏ dãi, Mộc Thanh Y không tự chủ được nuốt nước miếng. Người đàn ông này gợi cảm đáng chết, khiến cô kim lòng không được nhớ lại mình ở dưới thân thể to lớn của anh uyển chuyển rên rỉ phóng dăng.

Cô không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ có thể luống cuống cắn môi.

“Trở về ngủ, không mặc quần áo sẽ cảm lạnh.”

Những lời này khiến cho cả người Mộc Thanh Y bốc cháy lên. Sao cô lại quên mình cũng là trắng trợn không hề che lấp!

“Em...”

“Hay là em muốn anh đi qua bắt em trở lại?” Anh làm bộ muốn xuống giường.

Mộc Thanh Y chỉ có thể ngoan ngoãn chạy ra toilet, hơn nữa nhảy lên giường dùng chăn trùm bản thân thật kỹ. Không mặc quần áo nói chuyện với người khác, cảm giác rất không an toàn, tựa như đứng dưới kính hiển vi bị người ta xăm soi khiến cô sợ hãi.

Long Dật Thần trực tiếp đưa tay kéo chăn ra.

“Nên xảy ra đều đã xảy ra, bây giờ mới mắc cỡ không phải quá muộn sao?” Anh trêu tức nhưong mây.

“Em không quen mà.” Cô yếu ớt nói nhỏ như muỗi kêu.

Anh nhúu mây, “Không quen?”

“Em quen ngủ một mình rồi.”

Sắc mặt Long Dật Thần hơi trầm xuống, “Em đang chê anh không cố gắng có phải không?”

Cô sợ hãi trừng mắt anh. Không cố gắng? Xương cốt toàn thân cô đang kêu gào muốn rời nhà đi ra ngoài, anh còn muốn cô gắng như thế nào nữa?

“Nếu anh cố gắng đủ, em có thể còn thời gian lo lắng có phải ngủ một mình hay không sao?” Càng nghĩ càng cảm thấy mình làm không được tốt, nếu không lúc này cô hẳn là nghe sét đánh cũng ngủ say trong lòng anh, chứ không phải ở đây nghĩ ngợi.

“Đây chính là thói quen cá nhân...” Cô cố gắng giải thích với anh.

“Anh sẽ cho em không có thời gian nghĩ tới thói quen của em nữa.” Anh dùng lực kéo chăn xuống, lại đem cô giam cầm dưới thân.

Sáng sớm đục vọng của đàn ông đúng là rất dồi dào, Mục Thanh Y cuối cùng cũng cảm nhận được.

“Miệt mài đối với thân thể không tốt, hơn nữa anh còn phải làm việc.” Cô dùng giọng cực kỳ lý trí nói với anh.

Mà Long Dật Thần bị lý trí của cô kích động đến thần kinh rối loạn, phát điên cúi người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn chọc anh tức giận.

Cảm giác tê dại mềm nhũn quen thuộc rất nhanh quán chặt lấy cô, khiến cô không tự chủ được nước chảy bèo trôi, lại chìm vào bể đục vọng lần nữa, hướng đến thiên đường cực lạc.

Thói quen là ngày kia tạo thành.

Điều này Mục Thanh Y biết, nhưng một cái thói quen được rập tằm bồi dưỡng cô thật đúng là không quen.

Tỷ như anh kiên quyết muốn kết hợp với cô như trẻ sinh đôi cùng anh bốn ba khắp nơi, lấy lý do để cô tập quen dần với cuộc sống của anh, nhưng sự thật lại làm cho cô ăn không tiêu.

Trong tai tràn ngập các loại phương án kế hoạch, báo cáo tài vụ, kế hoạch thu mua... Mục Thanh Y rất muốn điếc luôn cho rồi, cô đang bị loại mưu sát cao cấp của hội nghị thương nghiệp của những con người xuất chúng tra tấn đến muốn nhảy lầu, từ cao ốc ba mươi sáu tầng này nhảy xuống hẳn là cũng đủ tan xương nát thịt.

Theo tư duy của cô, trên tờ giấy trắng như tuyết cũng xuất hiện một hình ảnh bay lượn trên không trung. Uh, thêm hai cánh nữa thì tốt lắm, thiên sứ ra đời — cô mỉm cười vừa lòng.

Ánh mắt Long Dật Thần lơ đãng đảo qua phía trước, sau đó khẽ nhếch khóe miệng lên. Hình như cô đang nghĩ đến chuyện vui gì rồi!

Dưới sự kiên quyết của anh, cô rất hợp tác thay đổi quần áo bình thường hay mặc, đổi thành mặc đồ công sở. Vóc dáng của cô thật đẹp, là dáng người trời sinh, chỉ tiếc lúc trước cô lồi thối lếch thếch khiến cho người ta không thể nào phát hiện.

Cảm nhận được tầm mắt của anh, cô ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ nhìn nhau liếc mắt một cái với cô, Long Dật Thần liền dời ánh mắt, giống như tập trung nghe cấp dưới phân tích thị trường.

Người đàn ông này! Mục Thanh Y nhìn không được hừ một tiếng ở trong lòng. Mang cô đến trước mắt để tùy lúc giám sát như vậy, chơi vui lắm sao?

Không có vì sao, cô chính là biết anh đang giám thị cô, tựa như sợ cô sẽ chạy trốn, tuy rằng cô thật sự nghĩ muốn chạy, có điều qua mấy ngày tự nhủ thầm, cô đã hoàn toàn bỏ cuộc, cô đã ý thức được người đàn ông này ngay từ đầu đã không tính để cô đi, nếu anh không buông tay, cô bỏ trốn cũng chỉ phí công thôi.

Nếu cô có thói quen thích ứng trong mọi hoàn cảnh, như vậy cứ tiếp tục đi, thậm chí chỉ là làm cho cõi lòng vẹn nguyên của mình tan nát thành từng mảnh nhỏ thôi... Tâm trạng sao tự nhiên buồn như vậy. Nhưng nếu trái tim tan nát, cô thật sự còn có thể mỉm cười đối mặt với cuộc sống sao?

Tiếng di động đột ngột vang lên, khiến cho ánh mắt của mọi người trong phòng hội nghị đều tập trung vào Mục Thanh Y.

Long Dật Thần nhúu mây nhìn cô ở đối diện, “Em không tắt di động?” Ít nhất cũng nên chỉnh thành chế độ rung chứ.

“Bình thường cũng không có người gọi điện thoại cho em”

Anh cau mày tiếp tục trừng cô.

Mục Thanh Y lập tức ngoan ngoãn đứng dậy đi về phía cửa, “Em ra ngoài nghe điện thoại.” Sau đó nhanh như chớp biến mất ở ngoài cửa phòng họp.

Cảm ơn Phật tổ, cảm ơn thượng đế, nếu không tìm cái cớ đi ra cô sẽ buồn đến chết mất.

Hôn thật kêu lên chiếc di động có dán hình Pikachu, cô cười đến có vài tia nghịch ngợm. Làm gì có điện thoại nào, chẳng qua là cô đã đặt chuông đồng hồ báo thức trước mà thôi.

“Cô Mục.”

Cô kinh ngạc quay đầu.

“Tổng giám đốc nói, nếu cô Mục giữa chừng rời khỏi phòng họp, xin mời cô đến phòng nghỉ của anh ấy.”

Hả? Mục Thanh Y suýt chút tưởng rơi trúng mắt luôn. Này này... Long Dật Thần cũng hơi quá đáng rồi đó!

Thư ký riêng của công ty con ở Hongkong kinh ngạc nhìn cô xoay người nhắm phía phòng họp vừa mới đi ra, dùng chân đá cửa bước vào.

“Long Dật Thần, anh hơi quá đáng đó!”

Tất cả mọi người trong phòng hội nghị há to miệng, tròng lớn mắt, không thể tin được có người dám nói chuyện như thế đối với tổng giám đốc đại nhân mà bọn họ kính như thần linh.

Bọn họ vẫn nghĩ rằng, cô gái ba ngày qua ở phòng họp hình như trở thành vật trang trí rất ngoan hiền, nhưng khoảnh khắc cô đá cửa mà vào, bọn họ biết là sai lầm rồi, hơn nữa còn sai lầm quá đáng luôn.

“Sao lại nổi giận đến như vậy?” Đương sự vẫn vậy, gió cấp tám thổi thì vẫn nghiêm túc lạnh nhạt à.

“Em không phải phạm nhân.” Cô tức giận quát.

“Em không phải.” Anh khẳng định.

“Vậy dựa vào cái gì muốn hạn chế tự do của em?”

“Anh đang họp.”

“Anh mở cuộc họp của anh, dựa vào cái gì không cho em tùy ý đi một chút? Chẳng lẽ bây giờ tự do duy nhất của em là ở trên giường quần quýt với anh sao?”

Trong phòng hội nghị nhất thời một mảnh lặng ngắt như tờ.

Long Dật Thần hứng thú nhướn mày, hai tay trên bàn nắm lại, vẻ mặt sâu xa khó hiểu.

Ánh mắt Mục Thanh Y chậm rãi chuyển động. Thảm rồi! Bệnh cũ xúc động của cô lại tới nữa, lúc này tuyệt đối là có thể vung đao tự sát, sao cô có thể không suy nghĩ nói ra câu nói kia chứ...

“Mọi người có thể xem như vừa rồi cái gì cũng chưa nghe được không?” Cô rất không tự tin đề nghị.

Mọi người cùng chí hướng lắc đầu, tin tức chấn động lớn như thế này sao có thể làm như không nghe được gì? Đánh chết cũng không thể!

“Long Dật Thần —” cô căm tức nhìn anh, tất cả là tại anh, cô mới luôn không khống chế được.

“Uh.” Anh lên tiếng trả lời, tâm trạng rất tốt, chờ câu tiếp theo của cô.

“Mọi người tiếp tục họp, tôi đi ra ngoài nghe điện thoại.” Quên đi, bây giờ nhanh chóng thoát thân mới là việc khẩn cấp.

Phản ứng của cô vĩnh viễn khiến người ta không ngờ, biểu tình của cô cũng vĩnh viễn thay đổi thất thường, xem về mặt từ phần nộ đến ngây ngốc, lại đến xấu hổ ngượng ngùng, cuối cùng chuyển hướng bất đắc dĩ cam chịu, các loại biểu tình lần lượt thay đổi xuất hiện, rất là đặc sắc.

“Tạm thời ngưng họp nửa giờ.” Anh đứng dậy đi về phía cô.

Mục Thanh Y theo trực giác lui về phía sau. “Làm gì?”

“Mọi người nói đi?” Anh mỉm cười đảo qua các nhân viên ở đây.

Trên mặt ông chủ rõ ràng viết muốn đi quần quýt bên nhau, nhưng bọn họ không ai dám không thức thời mà nói ra.

Ông chủ lớn có tình yêu sẽ dễ chịu, tâm trạng sẽ tốt lắm, tâm trạng tốt, nhân viên làm việc dưới tay anh cũng còn có phúc lâu, cho nên dựa vào đạo lý tôn thất nhỏ nhất lợi nhuận lớn nhất, bọn họ cảm thấy tạm ngưng họp nửa giờ sẽ có lợi, liên tục mở hội nghị ba ngày, nghĩ đến ông chủ cũng cần giải tỏa một

chút áp lực.

Cô biết đạo lý người khác chết không sao, không được để mình chết, nhưng bọn họ làm như vậy không biết là khiến người ta vô cùng căm giận sao?

“Này, các người không thể làm như vậy, cho dù đây là địa bàn của tập đoàn tài chính Hoàng Quan, nhưng tôi không phải người của Hoàng Quan, không có lý nào bắt tôi phải hy sinh...” Mục Thanh Y bắt đầu chạy vòng quanh bàn tròn. Đùa giỡn cái gì, chuyện dọa người như vậy đánh chết cũng không thể làm.

Không biết là ai vừa rồi nói đi theo ông chủ bọn họ quần quýt trên giường, bây giờ mới đến làm rõ quan hệ không phải có chút chậm sao? Nhóm nhân viên cực kỳ thức thời tránh khỏi vị trí cho cô chạy trốn thoải mái.

“Long Dật Thần, anh đừng quá đáng vậy nha.” Cuối cùng bị anh đuổi theo thật sự không còn cách nào khác, Mục Thanh Y liền nhảy lên bàn tròn.

Đám người của Hoàng Quan thấy chết không cứu mà còn xem kịch vui kia, liền hợp lại xem cô làm trò cười, còn vô si nịnh bợ ông chủ lớn, đừng tưởng rằng cô không thấy được bọn họ âm thầm cản đường của cô.

“Em vô ích như vậy làm gì?” Anh khoanh tay trước ngực đứng trước bàn nhìn cô.

“Bỏ tiểu thư thấy vui, không được sao?” Cô sẵn giọng.

“Tùy em.” Anh rất vô tư nhún vai.

“Vậy anh tránh ra.”

“Vi sao anh phải ra?” Anh kinh ngạc nhướn mày.

“Nếu nói tùy em, anh không tránh ra, làm sao em xuống được?” Đám người Hoàng Quan thối rữa kia, không phải đã cho bọn họ nghỉ ngơi sao? Sao lại vây quanh bàn tròn giữ người không đi?

Anh dang tay ra, mỉm cười, “Nhảy vào lòng anh thì được rồi.”

Đừng có mơ! Cô trực tiếp cời gậy ở chân phải ném về phía anh.

Long Dật Thần gọn gàng tránh sang một bên, ung dung bình thần nhìn cô tháo hết hai chiếc gậy để ném anh.

“Bây giờ không cho anh ôm cũng rất khó, chân trần đi đường khó coi lắm.” Anh có chút tiếc nuối nhìn cô. Cô xúc động thật sự đáng yêu khiến anh nhìn không được muốn chọc ghẹo nha.

Chết tiệt, anh còn trêu chọc cô! Mục Thanh Y quả thực muốn điên lên.

Mất mặt!

Thật sự là rất mất mặt! Cô lại trước mặt nhiều chủ quản cao cấp của tập đoàn tài chính Hoàng Quan cãi nhau ầm ĩ với Long Dật Thần, trong mắt bọn họ nhất định rất giống liếc mắt đưa tình, nhưng cô thật sự rất oan uổng, lúc ấy cô thật sự là cực kỳ tức giận.

Càng làm cho người nghiêng răng nghiêng lợi là, cô cuối cùng lại bị anh ôm về phòng nghỉ.

Có điều muốn cô ở trên giường quần quýt lấy anh, nghĩ cũng không cần nghĩ.

“Ai nói anh muốn quần quýt bên em.” Càng ra ngoài dự đoán của người khác chính là thái độ của anh.

“Vậy xin anh ra ngoài đi, em muốn nghỉ ngơi.” Ít nhất trong vòng ba tiếng cô không có mặt mũi đi ra ngoài gặp bất kì ai hết.

“Tuy rằng không định quần quýt bên em, nhưng quả thật anh muốn nghỉ ngơi một chút.”

Loại lời nói dối thang mà không dối thuốc này (tức là dối cách nói nhưng ko dối ý nghĩa) anh cũng không biết xấu hổ nói được ra miệng! Mục Thanh Y quyết định hoàn toàn khinh bỉ anh.

“Vậy em đi ra ngoài.” Bỏ tiểu thư đem giường tặng cho anh, cho anh ngủ thật ổn định, hừ.

Tay Long Dật Thần liền đuổi tay ra giữ cô lại, “Anh có việc muốn nói với em.”

“Em không rảnh nghe.” Anh nói thì em phải nghe, dựa vào đâu chứ?

“Em chắc chứ?”

“Vô cùng chắc chắn.” Cô nhấn giọng cam đoan.

“Đúng vậy, chính em không nghe, sau này đừng có trách anh.”

“Anh yên tâm, có việc em tự mình gánh được.”

“Anh rất hy vọng đến lúc đó em sẽ không đến nằng nỉ anh.” Anh giống như làm bầm lâu bầu cảm khái.

Mục Thanh Y nghi ngờ nhìn anh một cái, cuối cùng vẫn quyết định mở cửa ra ngoài. Tên kia có lẽ là đã đào sẵn cạm bẫy chờ cô ngu ngốc nhảy xuống, không thể mắc mưu.

“Thanh Y!”

Phía sau truyền đến tiếng kêu to khiến cô dừng bước quay đầu.

“Chuyện gì?”

“Không được chạy lung tung.” Dặn xong, mặt anh không chút thay đổi đóng cửa lại.

Hả?

Mục Thanh Y ngo ngác nhìn cửa phòng đóng lại một lần nữa, ngọn lửa dưới đáy lòng nhanh chóng bùng lên.

“Long Dật Thần, anh mở cửa cho em! Chết tiệt, mở cửa, cái gì là không được chạy lung tung? Mở cửa...” Cô giống như phát điên liên tục đá cửa phòng nghĩ.

Thư ký từ bên ngoài tò mò đưa đầu vào, lại mang về mặt tươi cười quý dị lùi về.

Rất nhiều nhân viên chờ bên ngoài như ong vỡ tổ nẩy lên. “Thế nào thế nào, có phải khai chiến hay không?”

“Đúng vậy nha, khai chiến.” Thư ký nghiêm túc gật đầu.

“Không nghĩ tôi ông chủ của chúng ta mạnh như vậy nga.” Có người cảm thán. Vẫn nghĩ rằng ông chủ bọn họ đứng đắn nghiêm túc nên đối với chuyện nam nữ không biết gì.

“Nói đúng đó, có thể làm cho ông chủ công và tư chẳng phân biệt được trời đất bên người, thậm chí không sợ tiết bí mật thương nghiệp, cho phép cô ấy tham gia hội nghị cao cấp, cô gái này không đơn giản nha.” Từ các chỉ nhánh, công ty con truyền đến tin tức tin cậy, cô Mục này toàn bộ hành trình đều đi theo ông chủ thị sát các sản nghiệp của tập đoàn tài chính.

“Là tổng giám đốc nhốt cô Mục ngoài cửa.” Thư ký cuối cùng cũng có thể chen vào.

Sau vài giây tĩnh lặng, sóng gió lại nổi lên.

“Ông chủ còn có thể cùng bạn gái tán tỉnh như vậy à.”

“Có một phong cách riêng a.”

“Mọi người rảnh quá ha.” Bất ngờ có một tiếng quát lớn, khiến cho một đám nhân viên đang tán gẫu vui vẻ bên ngoài bị dọa sốc.

“Cô Mục —”

Về mặt Mục Thanh Y đen lại trùng mắt với bọn họ. Trước kia cô vẫn nghĩ chỉ có phụ nữ mới bà tám, sự thật chứng minh đàn ông so với phụ nữ còn bà tám hơn, nhất là những người trước mắt được mệnh danh tình anh thương nghiệp này.

“Cảm phiền nói cho ông chủ các anh một tiếng, bỗ tiểu thư phải về Đài Loan, anh ta dám bám theo tôi nữa, coi chừng tôi kiện anh ta quấy rối tình dục.” Dự tợn giáng xuống những lời này, cô tách đám người này ra bước đi về phía thang máy.

Quấy rối tình dục?

Vòng quanh trong đầu mọi người chỉ có bốn chữ này.

“Có phải rất thú vị hay không?”

Giọng nam mang theo chút trêu đùa vang lên.

Mọi người quay đầu liền nhìn thấy ông chủ lớn tổng giám đốc luôn anh minh thần võ của bọn họ, về mặt hứng thú nhìn theo người yêu thân mật của mình bỏ đi.

Về Đài Loan đương nhiên chỉ là nói mà thôi, chỉ số thông minh cùng lý trí của Mục Thanh Y đủ cả, tên Long Dật Thần kia vốn không thể nào cho phép cô có cơ hội chạy lấy người, nếu đã biết kết quả, cô cũng chẳng muốn đấu tranh vô ích.

Lầu 3 của tòa cao ốc thương vụ này có một quán cà phê không tồi, cô quyết định tới đó giết thời gian.

Giai điệu nhẹ nhàng trong quán cà phê khiến cho người ta thư sướng, uống một ly cà phê, ăn một ít điểm tâm, thật là lựa chọn tốt nhất để thả lỏng tâm trạng, giải tỏa một nhọc.

Mục Thanh Y tựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc được hương cà phê quyến rũ bao quanh.

Chỉ cần chú ý cảm nhận, lúc nào cũng có thể cảm thấy hạnh phúc, đây là niềm tin cô mang từ nhỏ đến lớn.

Mùi nước hoa quyến rũ với hương cà phê xộc vào mũi thở, cô khẽ nhún mày. Mùi nước hoa này tuy rằng thanh nhã cao quý, nhưng dù cho ngửi thấy mùi nước hoa thơm, đối với cô mà nói đều rất không hoan nghênh, cô là chất cách ly nước hoa, mặc kệ nước hoa hiệu gì ngửi vào cũng bị dị ứng.

Từ mùi đậm nhạt đang phát ra để phán đoán khoảng cách, người tới hiển nhiên đã không mời mà ngồi đối diện với cô.

“Cô Mục.”

Giọng nói thật xa lạ, nhưng vô cùng mềm mại êm tai, từ giọng nói dễ nhận người, hẳn là một người cực có có gia giáo, hiền lành và dịu dàng, có điều Mục Thanh Y không quá muốn tròn mắt dòm ngó, tiếp tục chợp mắt.

“Cô Mục có vẻ thiếu lễ phép nên có.”

Lễ phép? Vậy không mời tự ngồi cũng có thể thuộc vào phạm vi không lễ phép. Mục Thanh Y không cho là đúng, chậm rãi mở mắt ra.

Trước mắt sáng ngời, chính là cảm giác mãnh liệt trong nháy mắt của cô.

Dùng chói lọi để hình dung người đối diện một chút cũng không quá đáng, mắt ngọc mây ngài, da dẻ hồng hào, phương phi, cả người tản ra một loại khí chất cao quý, tao nhã.

“Thưa bà, xưng hô như thế nào nhỉ?” Cô chắc chắn mình thật sự không biết một người đẹp sáng chói như vậy.

“Tôi là mẹ của Long Dật Thần.”

Mục Thanh Y mở lớn con mắt. Mẹ của Long Dật Thần?!

Nếu bà ấy không nói, cô còn tưởng rằng bà là tình nhân bí mật của anh, hôm nay một mình tới gặp cô khiêu chiến. Mẹ Long bảo dưỡng thật sự tốt quá, làn da kia muốn nói là giai nhân hai mươi tám tuổi cũng không quá, hơn nữa mặc quần áo trẻ tuổi, nhiều lắm như là chị của Long Dật Thần.

“Chào đi.”

“Vui lòng gọi tôi là bà Long.”

Trong lòng Mục Thanh Y trầm xuống. Xem ra là không có ý tốt! “Bà Long, chào bà.” Cô vẫn là nghe theo sửa miệng.

“Mời cô rời khỏi Dật Thần.” Cách nói cực kỳ đi thẳng vào vấn đề.

“Được.” Cô càng trực tiếp.

Cô sáng khoái trả lời khiến cho Mẹ Long kinh ngạc, “Cô đồng ý rồi?”

“Vì sao tôi không đồng ý?”

Ít nhất cô cũng nên chống đối một chút mới phù hợp lễ thường chứ! Mẹ Long thầm nghĩ.

Bà không biết là, lễ thường này không hợp với Mục Thanh Y, khác thường mới phù hợp phong cách trước sau như một của Mục Thanh Y.

“Cô không có điều kiện?” Mẹ Long cảm thấy không thể tin được.

“Bà Long sẽ bồi thường cho tôi như thế nào?” Cô không đáp mà hỏi lại.

Thì ra cô gái này đúng là một người yêu thích hư vinh, ham mê phú quý. Vì thế trong mắt mẹ Long có thêm vài phần hèn mọn.

Mục Thanh Y từ nhỏ đã luyện qua bệnh tăng nhãn áp, tùy thời đều có thể phát huy tác dụng khiến mình không thấy được. Dù sao cũng không phải cô chưa từng bị người ta coi thường, người khác làm sao có thể chai lì bằng cô.

“Con số này chắc cô vừa ý rồi.” Mẹ Long lấy ra cọc chi phiếu dày cộp, điền xong, đẩy đến trước mặt cô.

Cô thờ ơ liếc nhìn, nụ cười trên mặt có chút châm chọc, “Thì ra giá trị con người của Long Dật Thần chỉ có một trăm ngàn, giá rẻ quá đi.”

Mẹ Long lấy chi phiếu về xé rách, lại điền thêm lần nữa, lại đẩy qua.

Lúc này Mục Thanh Y ung dung giờ lên xem, khoe miệng cong lên, “Năm trăm ngàn, không tệ đâu, tăng nhanh hơn thị trường chứng khoán.”

“Cô đừng tưởng rằng mình là người yêu thật của Dật Thần, cùng lắm cô chỉ là thuốc điều hòa khi nó trống trải thôi.”

“Tôi hiểu được, thuốc điều hòa bán năm trăm ngàn, tính ra buôn bán siêu lời, đúng hay không?” Mục Thanh Y cười lạnh. Trái tim của cô chỉ trị giá năm trăm ngàn, có hơi quá rẻ rồi.

“Dựa vào xuất thân, bằng cấp, nghề nghiệp, gia thế bối cảnh của cô có chỗ nào xứng đôi với nó?” Mẹ Long cũng lạnh lùng nói.

“Không có chỗ nào cả.” Cô làm lơ nỗi đau quặng thắt trong lòng vẫn thành thật nói. Làm người hẳn là phải thẳng thắn chân thành một chút, người khác lừa gạt không oán trách, nhưng nếu lừa mình dối người thì thật rất đáng buồn.

“Nếu cô cũng có thể tự mình hiểu lấy, làm gì còn làm bộ làm tịch như vậy?”

“Thì đã sao? Cho dù tôi không có điểm nào tương xứng, ít nhất thì bây giờ con mà yêu mến tôi không phải sao?” Lúc này vì anh nên kính lão tôn hiền (kính trọng người già tôn trọng người tài đức), bây giờ cô bốc hỏa lớn đến muốn đập người.

Sắc mặt Mẹ Long trầm xuống, “Cô Mục, tôi vẫn nghĩ cô là người thông minh.”

“Tôi cũng cho rằng như vậy, nhưng dưới tình hình có thể lấy được lợi ích lớn hơn, vì sao tôi phải chạy lấy người chứ?” Cô lập tức lấy lại vẻ mặt như cũ.

“Cô...” Sắc mặt Mẹ Long lúc xanh lúc trắng. Bà chưa từng gặp người nào vô lễ còn vô sỉ như Mục Thanh Y!

“Sao hả?” Mục Thanh Y khiêu khích nhướn mày, khoanh tay trước ngực, “Muốn tôi rời khỏi anh ấy, ít nhất bà cũng phải có đủ thành ý mới đúng, không phải sao?”

Mẹ Long hung hăng trừng mắt nhìn cô, ước chừng qua 3 phút mới cảm bút lên dùng sức điền vào chi phiếu lần nữa.

“Một triệu? Anh ấy quả nhiên là cổ phiếu đáng đầu tư mà.” Cô không đứng đắn huyết sáo, vẻ mặt cực kì ngả ngớn.

“Lúc này hài lòng rồi?”

“Bình thường.”

Hai tay Mẹ Long nắm chặt đặt trên đùi lại thả lỏng.

“Vậy thì tôi đi nha.” Cô nắm chi phiếu quơ qua quơ lại trên không, cười đến vô cùng lão xược.

“Hừ.”

Mục Thanh Y đứng dậy, ngay tại lúc đứng vững đồng thời đem chi phiếu vo thành một cục ném tới trước mặt Mẹ Long, “Tình yêu của tôi không rẻ đến như vậy.”

“Cô...” Trong cuộc đời mẹ Long lần đầu muốn đánh người.

“Có điều, tôi cảm thấy tình yêu của tôi đổi lấy tự tôn của bà, tính ra tôi có lời rồi, bye bye, bà Long cao quý.” Cuối cùng, Mục Thanh Y vái chào như trong hí kịch, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi “sân khấu”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Trên bàn trà trong phòng khách là một đồng lộn xộn, thức ăn nhanh đã ăn một nửa, đồ uống đã uống mấy ngụm, còn có các loại đồ ăn vặt rải rác tán loạn, ngay cả trên sofa cũng không may mắn thoát khỏi.

Sàn nhà vốn dĩ trơn bóng tràn đầy bụi bặm, chung quanh còn có thể thấy được một hai trang giấy... Đây là ngôi nhà từ trước đến nay đều sạch sẽ của cô?

“Mục Thanh Y, em ra đây cho chị.” Nhìn thấy tình cảnh thâm trầm trong nhà, Quách Quả Lan không thể nhìn được quát lớn.

Không ai lên tiếng trả lời.

Cô không chút do dự trực tiếp nhằm phía phòng khách, quả nhiên nhìn thấy giữa giường có một ổ chăn khả nghi hơi gồ lên. Con bé kia thừa dịp chủ nhân không ở đây liền tạo phản!

“Thanh Y, tỉnh dậy.” Cô đứng cách giường một mét hết to, lại kiên quyết không tới gần thêm nửa bước. Con bé kia mê ngủ đến đáng sợ, một ngọn gió thổi cô lay liên ra tay đánh người, thuộc loại người ngủ so với tỉnh càng nguy hiểm hơn.

“Thật ồn ào.” Người trên giường lăm bầm một tiếng, xoay người tiếp tục ngủ.

Quách Quả Lan không khỏi giơ chân, “Mục Thanh Y, tỉnh dậy, con bé xấu xa này, ba ngày chị không về thì em lại đem nhà chị biến thành ổ heo, mau chóng đứng lên thu dọn sạch sẽ cho chị, có nghe hay không? Mau đứng lên!”

“Sét đánh...” Tay chân từ trong chăn mỏng vươn ra, một cái đầu rối bời cũng đi theo tìm hiểu, “Ồ, chị Quả Quả, chị đã về rồi à.”

Đúng vậy đó, chị còn không trở về, nơi này sẽ trở thành bãi rác.”

“Không nghiêm trọng như vậy đâu, chỗ này sao có thể so sánh với bãi rác được.”

“Con bé chết tiệt kia, đừng có làm trò nữa, nhanh chóng đứng lên dọn sạch đồng rác này cho chị.”

“Được rồi được rồi, người ta không phải đứng lên rồi sao.”

“Thực không hiểu nổi em, từ khi về nước liền đến chỗ của chị làm ồ, còn không cho chị nói với bất kì ai, không phải em ở ngoài gây họa gì rồi chứ?” Chị vô cùng nghi ngờ nhìn cô.

Mục Thanh Y bĩu môi, “Em giống người gây chuyện thị phi sao?”

“Không giống.” Quách Quả Lan phủ định, “Nhưng rất giống sợ tội bỏ trốn.” Cô không quên bổ sung phần ngoại lệ.

“Có đâu mà?”

“Em nói đi, có người ngoại trừ ví tiền hộ và chiếu thì cái gì cũng không mang trở về nước sao?”

Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Như em thì gọi là quần áo nhẹ nhàng ra trận, có tiền rồi sợ không mua được đồ đặc sao?”

“Nghe em tán dóc à.”

“Không nghe thì không nghe, mới về đã hung dữ với người ta như vậy, chị Quả Quả thật là xấu...”

Chị xấu? Chị mà xấu đã không chứa chấp em rồi.” Cô cũng là một bụng bất mãn.

“Chỗ ở trước kia của em so với nơi này còn bẩn và lộn xộn hơn, em đã kiểm chế lắm rồi.”

Lòng Quách Quả Lan còn sợ hãi.”Chị có thể tưởng tượng ra được.”

“Chị Quả Quả, mọi việc xong rồi? Nhanh như vậy đã trở về?”

“May là chị về sớm, nếu không nhà này còn không biết sẽ bị em làm thành cái dạng gì nữa!”

“Không đâu, chiếu theo kế hoạch ban đầu của em, chờ sau khi em ăn no ngủ đủ sẽ dọn dẹp lại như cũ, ai biết chị lại về sớm, cho nên không thể trách em được.”

“Cứ cho là em có lý, đi rửa mặt một chút, sau khi quét tước sạch sẽ trong nhà, chị có chuyện nói với em.”

“Ừ.” Uể oải trả lời.

Một giờ sau, khi Mục Thanh Y mệt như con chó nằm úp sấp trên sofa đã sáng bừng trở lại, Quách Quả Lan đang nhàn nhã uống trà ăn điểm tâm.

“Bây giờ có thể nói với em rồi, chuyện gì vậy?” Chị Quả Quả rất quá đáng, cứ như vậy nhàn nhã ngồi một bên xem cô bận rộn.

Uống ngay một ngụm trà, Quách Quả Lan mỉm cười nói: “Hôm nay Long Dật Thần về Đài Loan, muốn em về Tồn Tước trước.”

Não của Mục Thanh Y đông cứng ba giây, sau đó từ trên sofa nhảy lên.

“Chị Quả Quả!” Bán đứng cô, không đạo đức.

Quách Quả Lan đảo mắt khắp nơi, ung dung hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không phải em đã nói, không được nói với bất kì ai là em ở đây mà.”

“Chỉ có tùy tiện nói với người khác đâu, chỉ là không cẩn thận khi gọi điện thoại nói lỡ miệng mà thôi.” Cô vô tội chớp mắt.

Mục Thanh Y trừng cô.

“Muốn trở về hay không em tự quyết định đi.”

“Chị Quả Quả, đây không phải đề phúc tuyến, là đề đơn tuyến a (tức là đề này ko có nhiều lựa chọn, chỉ có 1 lựa chọn thôi).”

“Đó cũng là Long Dật Thần đưa ra cho em, không phải chị đâu.” Quách Quả Lan phui tay rất sạch sẽ.

Nhưng, bán đứng cô là chị Quả Quả đó! Cô ai oán nhìn chị.

“Hơn nữa, sao lúc mới về chị không nói chuyện này đi?”

“Chị mà nói, chắc chắn em sẽ không giúp chị dọn sạch rác rồi mới đi.” Lý do này rất đơn giản.

Mà lý do này khiến cho ánh mắt Mục Thanh Y càng ai oán.

Hai người ngồi trên sofa hai bên bàn trà, giống như đang đối đầu không nói một câu.

Kim đồng hồ trên chiếc đồng hồ lớn để bàn ở góc tường chỉ vị trí mười hai, phát ra tiếng chuông tương đương, trong phòng khách rộng mở du dương truyền lại.

Khóe môi kiên nghị mím lại, Long Dật Thần nhìn Mục Thanh Y ở đối diện, dĩ nhiên đang phiêu du vào tiên cảnh hư ảo, chậm rãi mở miệng, “Nói đi, vì sao đi mà không từ biệt?”

Mục Thanh Y đang luyến tiếc không vào đến trung tâm cõi tiên, phút chốc hoàn hồn, bĩu môi, “Em không phải cố ý mà.”

Cô chưa từng cố ý chọc giận anh, nhưng kết quả lại thường làm người khác tổn thương.

“Anh cần biết nguyên nhân.” Anh nhúu chặt mày.

Chỉ do dự 0.01 giây, Mục Thanh Y liền quyết định không lo lắng gì nữa. Dù sao là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi!

“Khi em đến dưới lầu công ty các anh uống cà phê hạ hỏa, gặp được một cảnh tượng mạnh mẽ đập sâu vào đáy mắt.”

Bởi vì cô dùng từ khác thường, Long Dật Thần vô thức tiến hành xây dựng tâm lý, muốn bản thân bình tĩnh đối mặt.

“Anh biết không? Em nhìn thấy một màn tình yêu đau khổ phiên bản thật, mẹ chồng hung ác vs con dâu nhỏ yếu đuối.”

Nói thực ra, xem bộ dạng mặt mày hờn hờ của cô, anh rất nghi ngờ không biết cô bị chạm dây thần kinh số mấy, hoặc là thần kinh của cô không có dây nào bình thường hết, tùy ý kích thích chút là bạo phát à.

“Mẹ chồng độc ác mặt không chút thay đổi chế nhạo nói móc, cuối cùng đưa chi phiếu có giá tiền siêu lớn làm phí chia tay, mà con dâu nhỏ thì lại có bộ dạng lê hoa mang vùi (khóc nước mắt đầy mặt), khăn giấy ở quán cà phê cung không đủ cầu, khiến cho em ngay cả uống mười cốc cà phê đắng cũng quên thêm đường...”

“Nói trọng điểm” Anh nghi ngờ mình mà không mở miệng, cô có thể nói đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, rõ ràng có đậm vị muốn trốn tránh chủ đề chính mà.

Mục Thanh Y đang miệng lưỡi lưu loát nói không ngừng giật mình, sau đó nhăn mặt nhúu mày, bĩu môi làm bộ dạng uất ức, “Em trong lúc quá mức nhập vai, đem nội dung vở kịch diễn với mình, tưởng tượng con dâu nhỏ vừa uất ức vừa đau khổ kia chính là hình dung sau này của mình, nhất thời cảm thấy rất buồn ngủ, một chút xúc động, cầm lấy hộ chiếu và ví tiền lên máy bay về Đài Loan.”

Lại là xúc động!

Long Dật Thần phủ trần thờ dài.

“Có điều, sau khi trở về em có tỉnh lại.”

Còn tốt, cô còn biết tự kiểm điểm! Anh vui mừng nghĩ.

“Em hẳn là đợi cầm tờ chi phiếu đó rồi mới bỏ đi.”

Ngay sau đó, cô đã phá nát tâm trạng tốt của Long Dật Thần.

“Mục Thanh Y —” anh bắt đầu xoa huyết thái dương.

“Cái gì?”

“Em nói muốn cầm chi phiếu rồi mới bỏ đi?” Tốt lắm, lỡ như gặp phải tình cảnh này, ít nhất anh cũng biết cô không có bao nhiêu ý muốn phản đối, điều này làm cho anh thật sự tức giận.

“Người ta cho, vì sao không cần? Đương nhiên là càng nhiều càng tốt, tốt nhất đem toàn bộ gia tài tặng cho em.”

Không nói gì nhìn cô đột nhiên cười đến quỷ dị khác thường, trong lòng anh có chút lạnh.

“Đến lúc đó, con dâu nhỏ có thể từ khách thành chủ, lấy một nửa tới trả lễ mẹ chồng ác độc, ít nhất còn lời được một nửa, vui lắm á!”

Cô thật sự quá nhập tâm vào tưởng tượng của mình, hai mắt híp lại thành một đường kẻ.

Long Dật Thần phiền chán gãi gãi tóc. Thật là, vừa gặp cô anh sẽ trở nên không còn là mình nữa, bây giờ anh hẳn phải nên xem tư liệu cuộc họp ngày mai, chứ không phải ở đây lãng phí thời gian với cô.

Đúng vậy, cuối cùng anh cũng hiểu mình thật ra đang lãng phí thời gian.

“Anh đi ngủ.” Anh bỏ cuộc.

“Vậy mau đi ngủ đi.”

Anh nhú mày nhìn cô, “Em thì sao?”

“Em không buồn ngủ.”

“Không buồn ngủ?”

“Em vừa mới ngủ một ngày một đêm, đâu có buồn ngủ nhiều như vậy.”

Cảm giác của anh không sai, bây giờ anh lại càng chắc chắn, nhất định là có chuyện rồi.

“Nhìn em như vậy làm gì?” Mục Thanh Y hơi chột dạ đảo đảo mắt.

“Vừa rồi em nói là sự thật?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu của anh là chắc chắn.

“Cái gì thật hay giả?” Cô cúi đầu cầm lấy ly uống nước.

“Chuyện về mẹ chồng ác độc và con dâu nhỏ uất ức.” Không sao cả, anh không ngại bày tỏ tâm sự.

“Anh suy nghĩ nhiều quá, không phải anh đang mệt sao? Mau đi ngủ đi.”

“Nếu không phải thì ngẩng đầu lên nhìn anh.”

“Có gì để nói đâu, có điều em là ngại con số trên chi phiếu không đủ lớn thôi, anh có thể đề nghị bà ấy lần sau rộng rãi hơn chút.” Giọng của Mục Thanh Y trầm thấp, mang theo chút trào phúng.

“Lúc ấy em khóc?”

Cô lập tức lắc đầu phủ nhận, “Làm sao có thể.”

Anh nghĩ cũng phải, cô không có khả năng rơi nước mắt trước mặt người ngoài, con người cô lúc trước luôn mang mặt nạ trên choker tất cả, trào phúng tất cả.

“Có điều, vậy mà em đã đem chi phiếu một triệu Đài tệ ném lên mặt bà ấy.” Lúc ấy cô rất xúc động, mặc kệ nói như thế nào, tạt cà phê đều có khí thế hơn so với ném chi phiếu! Cô lại tự trách một lần nữa.

Tuy rằng biết đối tượng cô ném chi phiếu là mẹ của mình, nhưng khoe miệng của Long Dật Thần vẫn không tự chủ được nhếch lên. Mục Thanh Y loại con gái cá tính này, chỉ sợ dọa đến người mẹ luôn tạo nhả cao quý của anh.

Cô nhún vai, “Chắc cũng có lời muốn nói, có điều em chưa cho bà ấy cơ hội.”

“Mẹ anh có làm em tổn thương không?” Anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, không nghĩ bỏ qua bất cứ biểu tình gì của cô.

Mục Thanh Y nở nụ cười, “Anh chắc phải nên hỏi em có làm mẹ anh tổn thương không chứ!”

Nếu không phải nhìn chăm chăm mắt của cô, anh hình như cũng bị tươi cười sáng lạn thoải mái trên mặt cô lừa, bị thương chợt loé rồi biến mất trong mắt cô khiến anh lo sợ.

Tầm tối, đưa tay không thấy năm ngón tay, tối tăm cùng với cảm giác khiến cho người ta sợ hãi hít thở không thông...

Mục Thanh Y từ trong ác mộng bừng tỉnh, cả người ướt sũng mồ hôi lạnh, hai tay nắm chặt tấm chăn che trước ngực.

Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là ác mộng mà thôi, chỉ là ác mộng mà thôi... Cô cố gắng thuyết phục an ủi mình, nhưng làm sao cũng không thể xóa đi một cảnh tượng khủng bố in trong kí ức thời thơ ấu...

“Thanh Y.”

“A!” Cô theo bản năng vùng tay đập mạnh.

Long Dật Thần ôm mắt phải bị đánh trúng, kinh ngạc nhìn cô kích động khác thường.

“Em gặp ác mộng?” Sắc mặt của cô chưa từng trắng bệch như vậy, thân thể cũng run rẩy không ngừng được, tựa như vừa rồi đã trải qua một chuyện liên quan đến sự sống chết.

Cô cố gắng nặn một cái mỉm cười khiến cho anh yên tâm, nhưng tình cảnh trong mộng vừa rồi quá mức chân thật, khiến cho cô không cách nào ép buộc bản thân mình.

“Anh đè nặng bộ ngực của em khiến cho em thiếu chút nữa thở không nổi.” Cô không phải chỉ trích, chỉ là trình bày sự thật, bởi vì chuyện đã xảy ra trước đây, khiến cho cô sợ người cùng ngủ trên giường, quả nhiên hôm nay ác mộng lại tìm tới cô.

“Thật sự do anh?” Giọng của anh hơi trầm xuống.

“Đương nhiên là anh rồi.”

“Sự gần gũi của anh khiến em gặp ác mộng?”

“Đúng vậy.” Mục Thanh Y đã không muốn tiếp tục nhin nữa. Người đàn ông này cho dù đang ngủ, cũng ôm cô không buông, khiến cô thường lâm vào ác mộng không thể thoát được.

“Đây là nguyên nhân em vẫn không chịu cùng giường.”

“Đúng.”

Anh nhìn chăm chăm cô ước chừng 1 phút, sau đó nhảy xuống giường, đá cửa đi ra ngoài.

Khoảnh khắc cửa bị đóng sầm, Mục Thanh Y giống bóng cao su xì hơi xụi lơ tựa vào đầu giường. Cô biết, vẫn đều biết, ác mộng này sẽ ở bên mình cả đời, cô vốn cũng không kỳ vọng mình yêu ai, hoặc là bị ai yêu, đáng tiếc...

Cô biết anh rất tức giận, nhưng cô không muốn giải thích, quá khứ âm u khủng bố như vậy khiến cô không muốn đưa nó ra ánh sáng, đó là kí ức cô cố gắng quên, nếu muốn quên thì không cần thiết phải đề cho người khác biết.

Cũng tốt, trước sau gì cũng không có kết quả. Khoé miệng Mục Thanh Y mỉm cười tự giễu. Cũng không thể mỗi lần cùng giường đều để cho anh thức đêm chiến đấu hăng hái, thậm chí cho dù là cố gắng như vậy cô cũng không thể yên giấc trong lòng anh, thật châm chọc mà!

Cả người bị mồ hôi ướt sũng, vừa dính vừa ẩm ướt, điều này làm cho cô rất không thoải mái, đành phải đi tắm nữa.

Dòng nước ấm áp cọ rửa qua thân thể, cũng hòa tan kinh hãi vừa rồi ác mộng mang đến, sắc mặt Mục Thanh Y từ từ khôi phục bình thường, tim cũng không đập dữ dội như vậy nữa.

Lần này cô về Tôn Tước vốn là muốn làm anh chán ghét mà vứt bỏ, bây giờ hình như đạt thành mục đích, nhưng lòng cũng rất đau.

Dùng sức lắc đầu, cô nói với mình bây giờ là tốt nhất, cho nên cô cần phải tiếp tục vui vẻ sống mỗi một ngày.

Cô không vui về!

Mục Xương Hà lo lắng nhìn con gái. Lần này cô đến Australia có vẻ mang không ít tâm sự, thường xuyên nhìn chân trời ngẩng người, tuy rằng trước kia cô cũng thường hay ngây người, nhưng lúc này trên mặt cô hình như mang theo chút u buồn.

“Ba, muốn về phòng sao?” Mục Thanh Y lấy lại tinh thần, theo bản năng khẽ mỉm cười.

“Có chuyện buồn phiền sao?”

“Con thì có thể có chuyện gì mà buồn phiền, một người cả ngày ở nhà làm sao có thể rước ưu tư vào người?”

Tuy nói như thế này, nhưng con cũng không phải luôn ở nhà. Mục Xương Hà rất muốn nói như vậy, nhưng lời đến bên miệng vẫn kiên quyết nuốt trở vào. Từ khi việc kia xảy ra năm cô sáu tuổi, cô đã có ngăn cách với người nhà họ Mục, cho dù có việc cũng sẽ không nói cho ông – người cha thiếu trách nhiệm này.

“Thời tiết hôm nay tốt như vậy, cứ ở bên ngoài thêm một hồi, tâm trạng tốt, thân thể khôi phục cũng mau.”

“được.” Quên đi, ông vẫn nên tiếp tục làm một người cha hồ đồ thôi.

“Ba, con quyết định sẽ định cư ở Australia.”

“Định cư?” Quả nhiên có vấn đề.

“Uh.”

“Muốn gả cho bác sĩ La?” Nếu đúng vậy, chính là chuyện tình cảm xảy ra vấn đề.

“Không, “Mục Thanh Y lắc đầu, “Con cảm thấy một mình sống có vẻ rất tự do, huống hồ con cũng có thói quen, nếu trong cuộc sống đột nhiên nhiều thêm một người, có thể con không chấp nhận được.”

Vẫn là xảy ra vấn đề! Trong lòng Mục Xương Hà nhất thời sáng như tuyết.

“Lần trước con vội vàng rời đi, rốt cuộc là vì chuyện gì?” Ông vẫn nhin không được nói bóng nói gió, đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Mục Thanh Y nhìn chân trời, nụ cười bên môi có vẻ có chút mờ mịt, “Giải sầu với người bạn.”

“Giải sầu?” Vậy bây giờ người nên giải sầu hẳn phải thay đổi rồi.

“Đúng vậy nha, cô ấy thất tình thất nghiệp thêm thất thân, đau khổ vô cùng, cho nên kiên quyết kéo con – người bạn xấy này đi ra ngoài du lịch giải sầu, còn nói cái gì tiền đi người yên vui, bây giờ tiền hết rồi, cho nên cô ấy vội vàng làm công kiếm tiền, có điều con thấy cô ấy thật sự không có đặc biệt yên vui.”

Nhìn gương mặt điềm tĩnh mỉm cười của con gái, Mục Xương Hà thâm than trong lòng. Hình như bất kể lúc nào, gặp chuyện bi thảm, giọng nói của cô đều sẽ không thay đổi, chuyện tình đau khổ cô kể lại đều thay đổi màu sắc, không biết có nên nói trời sinh tể bào hải hước cho cô quá thừa hay không?

“Cô Mục, đến bệnh viện thăm cha à.”

“Đúng vậy nha, bác sĩ La.”

Giọng nói quen thuộc, câu nói quen thuộc, đây hình như đã là lời dạo đầu cố định khi hai người bọn họ gặp mặt, trong lòng La Chí Hiên nổi lên cảm giác vô cùng bất lực.

Cô đang xa cách anh, anh biết, nhưng là lại bó tay không có cách nào. Có khoảng thời gian có vẻ cô đã cho anh cơ hội gần gũi, nhưng anh không hiểu vì sao đến Australia lần nữa, cô lại ở giữa hai người về lên một dòng ngăn hà ngăn cách, không hề để cho anh qua Lôi Trì (con sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy, Trung Quốc) nửa bước?

“Hôm nay bác có khỏe không?”

“Tốt lắm, cảm ơn bác sĩ La quan tâm.”

“Muốn cháu đẩy bác đến bên kia ngồi không?”

“Không cần, có Thanh Y ở đây mà, bác sĩ La còn nhiều việc.” Ông – người cha này có hồ đồ cũng biết con gái mình là người vô tâm.

La Chí Hiên mắt mắt tiêu sái rời khỏi.

“Cậu ấy kỳ thật là một người đàn ông xuất sắc.” Mục Xương Hà không phải không tiếc rẻ. Nếu con gái có thể chấp nhận, không thể nghi ngờ sẽ rất hạnh phúc.

Cô nở nụ cười, “Đàn ông không cần xuất sắc hay không xuất sắc, quan trọng ở chỗ anh có phải một nửa khác mà phụ nữ muốn tìm hay không.”

Mục Xương Hà biết rằng cô nhất định đã tìm được rồi một nửa khác của mình. Tầng kinh thương hải nan vi thủy, Trừ khước vu sơn bất thị vân*, cho dù bác sĩ La xuất sắc, con gái cũng không thể chấp nhận cậu ấy nữa. (*Đã qua bể thăm khôn còn nước, Ngoài chốn non Vu chẳng có mây – giống như không còn gì có thể thay thế được)

Sắc mặt người trong gương tái nhợt khác thường, trong mắt hiện lên vẻ gần như tuyệt vọng.

Chống lên bồn rửa tay, tay phải chậm rãi phủ lên bụng mình, nụ cười chua xót phản phát trên môi. Cô thể nhưng mang đứa con của anh, lại sau khi cô rời khỏi anh.

Thật châm chọc!

Chẳng lẽ số phận của cô thật sự sẽ giống như đúc với mẹ hay sao?

Không, cô không muốn như vậy, cô sẽ không cho phép con của mình lại trải qua một thời thơ ấu bi thảm như vậy.

Hít sâu hai hơi, Mục Thanh Y phấn chấn tinh thần lên, súc đi mùi vị khác thường do nôn mửa mà đến trong miệng.

Trở lại phòng ngủ, cô do dự một chút, rốt cục gọi vào một số điện thoại.

“Bác sĩ La, là tôi.”

“Cô Mục, trẻ như vậy có việc sao?”

“Ngày mai có thể theo tôi đi làm giải phẫu không?”

Người kia quả nhiên lập tức khẩn trương lên. “Cô bị làm sao vậy?”

“Một cuộc tiểu phẫu thôi, nhưng tôi muốn bác sĩ La đi theo giúp tôi.” Cũng thừa cơ hội này hoàn toàn chặt đứt tơ tưởng trong đầu anh.

“Thật sự không sao?” Anh vẫn lo lắng.

“Đương nhiên, ngày mai sớm tối đón tôi được không?”

“Được.”

“Làm phiền anh rồi, bác sĩ La.” Cô cảm thấy áy náy.

“Không có gì, có thể vì cô phục vụ là vinh hạnh của tôi.” Đây là lời nói thật lòng của anh.

“Ngủ ngon, ngày mai gặp.”

“Nghỉ ngơi cho tốt nha.”

“Uh.”

Ngắt điện thoại, Mục Thanh Y ngồi yên bên giường thật lâu. Cô sẽ không cho phép mình giống mẹ, tuyệt đối không.

Đầu óc La Chí Hiên vẫn như cũ trống rỗng, cứ như vậy ngơ ngác ngồi ở hành lang khoa phụ sản.

Cô đến phá thai, Mục Thanh Y thoát nhìn hoạt bát thú vị kia lại chưa kết hôn đã mang thai, hơn nữa hôm nay kéo anh đến xem cô ấy phá thai!

Khi bác sĩ dùng giọng điệu trách cứ nói anh làm sao có thể không chịu trách nhiệm như vậy, anh quả thực như bị sét đánh, rốt cuộc là người đàn ông chết tiệt nào khiến cho cô chịu tội này?

Khi nhìn thấy cô bị đẩy ra từ phòng giải phẫu, vẻ mặt suy yếu tái nhợt nằm trên giường bệnh, La Chí Hiên liền cảm thấy lo lắng đau đớn.

“Ngại quá, để anh giả mạo bạn trai.” Cô cười yếu ớt, “Thật sự là muốn tìm người đẹp trai như bác sĩ La không dễ dàng.”

“Vì sao?”

“Có bạn trai giống như bác sĩ La, tôi sẽ tình nguyện chịu sự đau khổ này, có phải liền có thể khiến cho người ta hiểu được hay không?” Cô suy yếu nói.

Anh không thể hiểu được, vì sao phía sau cô còn có thể trêu chọc mình như vậy?

“Gã cho anh đi.”

Nụ cười bên môi Mục Thanh Y cứng đờ, khiếp sợ nhìn người đàn ông ngồi trước giường bệnh. Anh điên rồi sao? Anh biết cô vì người khác phá thai mà còn muốn cưới cô?

“Nếu em không muốn đứa trẻ này, chứng minh em đã không thương người kia, như vậy gả cho anh, anh sẽ yêu em thật nhiều.” Anh cầm tay phải của cô chân thành nói.

“Anh say nắng hả?”

“Lúc nào anh cũng rất tỉnh táo.”

“Tôi vừa mới bỏ đi cốt nhục của người đàn ông khác.” Chết tiệt anh ta cứ nhiên còn không nửa đường bỏ cuộc? Cô đây là đang nói cho anh, cô không là cô gái tốt bằng thanh ngọc khiết gì, vì sao anh vẫn không hiểu cơ chứ?

“Anh không cần, anh chỉ để ý em có đau hay không thôi.”

Đôi mắt Mục Thanh Y bắt đầu ươn ướt, cô lắc đầu, “Anh...” Nước mắt không kiềm được rơi xuống.

“Gã cho anh.” Anh vươn tay lau nước mắt cho cô, ánh mắt vững vàng nhìn cô, “Anh sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Cô vẫn lắc đầu, nước mắt lại rơi càng nhiều, “Không thể.” Người đàn ông tốt như vậy cô không thể hại anh, anh đáng có được người con gái tốt.

“Vì sao?”

“Tôi không thương anh mà.” Tuy rằng rất tàn nhẫn, nhưng cảm kích cảm động cũng không phải là tình yêu, thích cũng không phải là tình yêu.

“Em vì anh mà khóc, như vậy đủ rồi.”

Sao anh chàng này lại ngốc như vậy, sao nói thế nào cũng không hiểu? Mục Thanh Y cảm thấy vô cùng bất lực.

“Tôi mệt lắm rồi, muốn nghỉ ngơi.” Quên đi, nói không thông sẽ không nói, không nghĩ tới mình sẽ gặp được loại người si tình này, đây là trên trời ban ân, hay là thử thách?

Anh đắp chăn cho cô, dịu dàng nói: “Em nghỉ ngơi đi, anh trở về bảo mẹ anh hầm canh bổ cho em.”

Mãi đến lúc nghe được tiếng đóng cửa, Mục Thanh Y mới từ từ mở mắt ra, cảm thấy thất bại vỗ vỗ trán, không khỏi âm thầm rên rỉ. Vì sao mọi chuyện luôn phát triển không giống như cô đoán?

Lúc trước nghĩ rằng chỉ cần Long Dật Thần không hứng thú với mình nữa, tất cả sẽ có thể trở lại như cũ, cho nên cô cố ý khiến mình lờ mờ lếch thếch, cố gắng làm mình xấu đi, đáng tiếc ngược lại làm cho anh yêu cô. Lúc này cô muốn mượn cơ hội làm cho La Chí Hiền bỏ qua cho mình, kết quả anh cố tình bị hỏng đầu óc muốn kết hôn với cô.

Từ khi nào mình lại thành đồ bị tranh đoạt? Cô cười tự giễu. Thế giới này quả thực điên cuồng nha!

Mặc kệ mặc kệ, bọn họ muốn điên sẽ theo bọn họ, bây giờ cô cần là nghỉ ngơi, cô sẽ tĩnh dưỡng thân thể thật tốt, sau đó sống vui vẻ một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đó là ông lão rất kỳ quái, đây là kết luận Mục Thanh Y đưa ra sau khi quan sát hồi lâu.

Ông ấy không giống đến khám bệnh, tinh thần hăng hái của ông lão kia có thể so sánh với người trẻ tuổi, hơn nữa đi đường cũng có thể nói mạnh mẽ, thậm chí không cần gậy chống — những ông lão bình thường ăn mặc giống như ông, đều đã có một cây gậy rất dài để tôn lên thân phận.

Mỗi lần cô đến bệnh viện giúp ba làm vật lý trị liệu, luôn sẽ rất trùng hợp chạm mặt ông, khéo đến cô cũng muốn tiến lên đến gần, chủ động hỏi ông đến tột cùng có chuyện gì.

Chỉ là, gần đây cá tính xúc động của cô có chút giảm bớt, có thể là vì nguyên nhân suýt nữa làm mẹ! Mục Thanh Y như có chút đắm chiêu nghĩ ngợi.

“Thanh Y, chắc mệt rồi, uống nước chanh.”

Nghe được giọng nói đó cô cũng rất muốn biến mất. Lại tới nữa! Nhìn ly đồ uống đưa tới trước mặt mình, cô cười không nổi.

“Bác sĩ La, hôm nay không phải anh nghỉ sao?” Rõ ràng đã tính kĩ anh không ở đây rồi mà.

“Anh nghe bác trai nói, hôm nay em sẽ đến giúp bác làm vật lý trị liệu, cho nên tới đây, dù sao một mình nghỉ ở nhà cũng không có gì vui.”

Mục Thanh Y thật muốn điên lên, “Anh không nhìn thấy rừng rậm phía sau tôi hả?” Làm ơn, có thể buông tha cô hay không? Bao nhiêu cô gái tốt xếp hàng muốn gả cho anh, sao cứ mỗi ngày bám theo cô, cũng sẽ không có kết quả.

“Rừng rậm ở đâu? Anh chỉ nhìn thấy...” Anh đang nói thì dừng lại vì nhìn thấy bóng người cao lớn kia.

Là một người đàn ông đẹp trai phong độ, có điều, sắc mặt người này rõ ràng thực âm trầm, hai mắt lạnh lùng phóng ra những con dao vô hình nhìn mình chăm chăm, hình như rất muốn nhào lên chặt đứt cổ anh! La Chí Hiên không tự chủ được rụt bả vai.

“Anh nhìn thấy gấu Bắc Cực hay là ma giết người —” cô trêu tức nhướn mày, buồn cười quay đầu, sau đó nụ cười bị đông cứng lại.

“Xem ra em sống rất vui vẻ.” Giọng nói lạnh như tiếng oan hồn đòi mạng từ địa ngục truyền đến.

Khóe miệng cô kéo rồi kéo, cố gắng nhưng vẫn không thể kéo ra một nụ cười, “Lại đến Australia bàn bạc công việc?” Cho dù làm tình nhân không thành, ít nhất làm bạn bè vẫn được mà.

Ánh mắt La Chí Hiên nghi ngờ nhìn sự lưỡng lự giữa hai người.

“Tôi tìm em.”

“Vậy sao?” Cô cúi mắt tiếp tục khuấy động cây cỏ dưới chân, “Chúng ta đã kết thúc rồi.”

“Anh chưa từng nói.” Khi anh một mình bực mình buồn rầu, cô ở bên cạnh người khác vừa nói vừa cười, chính mắt thấy tất cả khiến cho anh muốn bóp chết cô.

“Vậy hôm nay anh nghe rồi đó, chúng ta kết thúc rồi.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, nói rõ ràng.

“Mục Thanh Y —” anh vươn tay tóm cô lên.

“Sao?” Cô khiêu khích nhướn mày.

“Đừng chọc giận anh.”

“Vậy thật ngại, hình như trời sinh em đã có thể dễ dàng chọc giận người khác mà.” Anh giống như bình thường đang giận cô, cho dù có lúc cô cảm thấy rất khó hiểu.

“Rốt cuộc em muốn anh phải làm sao với em bây giờ?” Cô độc đáo như thế này, đặc biệt đến toàn bộ định lý trên người những cô gái khác đều mất tác dụng với cô.

“Buông tay.” Cô cúi đầu nói.

“Buông tay?” Anh cũng muốn, cho dù vùi đầu ở trong đồng văn kiện chồng chất như núi, bay tới bay lui ở các nơi trên thế giới, chỉ cần rảnh rỗi, hình ảnh của cô liền tràn ngập trong đầu, khiến anh cảm thấy suy sụp.

“Chúng ta không hợp nhau.”

Long Dật Thần lạnh lùng nhìn về phía La Chí Hiên bên cạnh. “Thật không? Chẳng lẽ em cùng anh ta thì hợp sao?”

“Anh à, phiền anh buông tay.” La Chí Hiên đi lên trước, giải cứu Mục Thanh Y từ trong tay anh, trong lòng đã rõ đứa bé bị bỏ rơi kia đại khái chính là của người đàn ông này.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Anh đứng bất động. “Đã từng.”

“Chưa từng chấm dứt.”

“Từ khi cô ấy bỏ đi đứa bé kia thì đã chấm dứt rồi.”

“Bác sĩ La —” xong rồi, cô không nghĩ rằng anh ta sẽ nói.

“Mục Thanh Y —” Long Dật Thần nổi giận rồi, “Em mang thai?!” Nhưng lại phá thai!

Nhắm mắt lại, thở sâu, cô dùng cảm giác đầu đối mặt sự thật, “Đúng vậy, em mang thai con của anh, nhưng một tuần trước đã bỏ nó rồi, chẳng lẽ anh Long muốn truy cứu trách nhiệm pháp luật của em?”

“Em, người phụ nữ chết tiệt này!” Sắc mặt anh xanh mét tím cô qua, hai tay gắt gao giữ chặt đầu vai của cô, cắn răng trừng mắt cô, “Vì sao không nói cho anh biết?”

Cho dù anh đang giận cô, cũng không thể thay đổi sự thật anh yêu cô, nhưng, cô lại máu lạnh làm ra loại quyết định này, anh không khỏi bắt đầu nghi ngờ cô đến tột cùng có yêu anh hay không?

“Chuyện của em không cần người khác giúp em quyết định, cho nên không cần thiết.” Mục Thanh Y nói như thế.

“Cháu cố đáng thương không duyên phận của ông...” Đột nhiên có người khóc thầm.

Cô chú ý nhìn thoáng qua, là ông lão làm cho cô cảm thấy kỳ quái kia.

“Ông nội!” Long Dật Thần ngạc nhiên gọi.

Ông nội Long gương mặt khô sờ hướng về phía cháu trai vẫy tay, “Cháu ngoan, bây giờ cháu mới phát hiện ông, hơn nữa cháu cố của ông đã mất rồi.” Đứa nhỏ này vừa đến đã vừa dữ dằn vừa quát nạt cô bé kia, hoàn toàn xem người bên cạnh là không khí.

“Yên tâm, rất nhanh sẽ lại có.” Anh cam đoan.

“Rất không lạc quan.” Ông nội Long không cho là đúng nói. Nếu ông là cô bé kia, muốn chọn, cũng sẽ chọn vị bác sĩ tao nhã lịch sự bên cạnh làm chồng, không phải ông muốn nói, nhưng hôm nay cháu trai bảo bối của ông biểu hiện thật sự rất kém cỏi.

“Ông nội.” Long Dật Thần phun lửa.

Mục Thanh Y cho rằng mình không có nghĩa vụ tiếp đãi bọn họ, nhưng ông cháu Long thị thì nhất trí cho rằng mình không cần giải thích gì với cô, cho nên bây giờ bọn họ ở trong nhà của cô thật sự đúng lý hợp tình.

Cô nghĩ rằng bọn họ đã có cùng nhận thức, dù sao lúc cô bỏ đi anh cũng không ngăn cản, nhưng sự thật chứng minh, cô và Long Dật Thần thiếu ăn ý.

“Em muốn ngủ.” Sắc mặt cô rất kém cỏi trừng mắt nhìn người đàn ông ở trên giường mình kia.

“Anh cũng mệt rồi.” Anh rất tự nhiên bắt đầu cởi quần áo, “Anh đi tắm.”

Cô trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Long Dật Thần không coi ai ra gì từ bên người mình đi qua, trực tiếp đi vào phòng tắm, sau đó đóng cửa — hiện tại chủ nhân phòng này sửa thành họ Long sao? Cô vừa mới thanh toán tiền phòng mà.

“Long Dật Thần, anh đừng quá đáng.” Cô đi qua đá cửa phòng tắm mấy cái. Mỗi lần gặp được anh, cô cũng rất dễ dàng không khống chế được lửa giận, quả thực giống đối thủ một mất một còn trời sinh.

“Còn chưa quá đáng hơn em.”

“Ai nói?” Bọn họ từ khi bắt đầu gặp nhau, vẫn đều là anh có vẻ quá đáng chứ.

Anh mở cửa ra, trắng trợn đứng trước mặt cô, hại cô không thể không dời mắt.

“Mang con của anh, không nói tiếng nào thì phá bỏ, thậm chí còn cùng người đàn ông khác dây dưa không rõ, đến tột cùng ai có vẻ quá đáng?” Anh đem hành vi phạm tội của cô bày ra.

“Như thế nào? Em không bắt anh đưa tiền chia tay đã có lợi cho anh rồi, bỏ đứa bé là giảm tiền nuôi nấng dùm anh, lúc nào cũng nghĩ cho anh, làm sao mà quá đáng?” Một chút xúc động, lời nói liền như vậy từ trong miệng đi ra ngoài, muốn đổi ý cũng muộn rồi.

Tốt lắm, có người hiển nhiên không biết chữ chết viết như thế nào, càng nói lại càng buộc anh nổi giận.

“Đầu tiên, anh không tính chia tay với em. Tiếp theo, tiền nuôi nấng anh cực kỳ vui vẻ chi ra, mà em lại một mình tước đoạt quyền lợi này của anh.” Anh lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, từng chữ từng chữ thông thả phun ra.

Mục Thanh Y chột dạ lui về phía sau, “Anh đi tắm đi, em không làm phiền nữa...” Đều là tại La Chí Hiên, miệng rộng.

Chậm, cô bị anh trực tiếp chặn ngang ôm lấy, ném tới trên giường, không kịp bò lên đã bị anh ngăn chặn.

“Không thể.” Bọn họ rõ ràng đang giận nhau, à.

“Hừ.” Bàn tay to gọn gàng kéo áo ngủ của cô xuống.

“Cơ thể của em còn đang điều dưỡng.” Cô chỉ có thể đưa ra lý do này, cảm ơn thượng đế.

Long Dật Thần trừng mắt cô, cô không chịu thua nhìn lại.

Anh thất bại chửi thầm một tiếng, xuống giường đi về phía phòng tắm một lần nữa. Lúc này anh chỉ có thể tắm nước lạnh!

Mục Thanh Y nhìn trần nhà, trên mặt hiện lên lo lắng. Lấy cơ này dùng không được bao lâu, làm sao bây giờ?

“Em đến tột cùng là đang sợ cái gì?”

Một giọng nói truyền đến, cô bỗng nhiên phát hiện không biết từ khi nào anh đã tắm xong đi ra, hình như đã ra ngoài một lúc rồi.

Nhìn vẻ khó hiểu trên mặt anh, lòng cô run lên. Anh đã nhìn ra, nhưng cô có thể nói thật sao?

“Anh cần một đáp án, một lý do có thể cho mình buông tay.” Anh sẽ không buông tay, anh trầm nghĩ tìm được vấn đề, sau đó hốt thuốc đúng bệnh.

Mục Thanh Y cười khổ, “Đáp án của em có thể sẽ làm anh cảm thấy thực buồn cười.”

“Em không phải là anh.”

“Được rồi, em nói anh biết.” Tóm lại cắt đứt triệt để mới an toàn.

“Uh, em nói đi.”

“Thời đại này nói môn đăng hộ đối có phải rất nhảm hay không?” Cô nhìn anh, không muốn bỏ qua vẻ mặt của anh.

Long Dật Thần cười cười, “Quan niệm này truyền từ mấy ngàn năm, tất nhiên có chỗ đạo lý, chắc không thể cho là nhảm được.” Ít nhất mẹ anh rất để ý, hơn nữa đề ý chuyện thật Mục Thanh Y là cái con gái riêng.

“Em cũng nghĩ vậy,” cô cũng cười, “Giống như cặp đôi được người ta hâm mộ, nhưng cô bé lộ lem gả cho hoàng tử, cuối cùng cũng không có hạnh phúc mãi mãi về sau.”

“Bởi vì mẹ của anh?” Anh nhún mày.

Cô lắc đầu, “Là tính cách của chúng ta.”

“Tính cách?”

Cô gật đầu, “Anh là người hề có việc gì cũng thích nắm trong tay, yêu cầu rất cao với mình, tương tự cũng yêu cầu rất cao với người bên cạnh, mà em chỉ thích sống theo cách của mình mà thôi.”

“Có gì mâu thuẫn sao?”

“Đương nhiên là có.”

“Ví dụ?”

“Không phải anh từng có ý đồ cải tạo em, muốn em học cách dung nhập vòng xã giao của giới thượng lưu sao?”

“Anh chỉ là hy vọng em dung nhập cuộc sống của anh.”

Mục Thanh Y thờ dãi, “Mục Thanh Y anh thích là em – người chân thật nhất, hay là đã bị cải tạo?” Cô rất lo lắng, nếu cô thay đổi, tình yêu của anh còn có thể tồn tại hay không?

Long Dật Thần gạt mình sững sờ, lời của cô giống một cây kim không nể tình chút nào đâm vào tim anh.

Phiến lá màu xanh trong nước chậm rãi giãn ra, sau đó lộn xộn rơi xuống đáy tách, hương trà nhàn nhạt lan tỏa, khiến cho tâm trạng người ta cũng giống trà, yên tĩnh cao xa.

Hình ảnh giống như đã từng quen biết lại diễn ra trong phòng trà này.

Hương cà phê nồng đậm thuần túy, trà xanh thanh nhã giản dị, mà hai người phụ nữ cũng giống cà phê và trà xanh trong tay bọn họ, một nồng nàn một nhẹ nhàng.

“Vô duyên đối diện bất tương phùng, tôi và bà Long thật đúng là có duyên.” Cô nhìn phiến lá giãn ra trong tách trà này, dùng một loại giọng điệu hữu nghị thân thiện chào hỏi với người đẹp cao quý không mời tự ngồi, đồng thời phá vỡ sự lặng im dài đến 10 phút giữa họ.

“Tôi không nghĩ rằng cô lại cứng cỏi như vậy.” Trong mắt Mẹ Long hiện lên ý hối hận. Vốn dĩ bà có thể làm bà nội ở mấy tháng sau, đây là tâm nguyện bà chờ ba mươi mấy năm, đáng tiếc chính bà tự tay bóp chết khả năng đó.

“Không, bà lầm rồi, chỉ vì tôi sợ phiền phức mà thôi.” Mục Thanh Y lắc đầu cười.

“Phiền phức?” Bà không hiểu.

Mục Thanh Y xoay xoay cái tách trong tay, giọng điệu tự nhiên, “Nếu tôi giữ lại đứa bé kia, có thể bà là người đầu tiên chỉ trích tôi, tôi không thích bị người ta nói mình là hạn người thấp hèn muốn ‘mẫu bằng tử quý’ gả vào hào môn (nhà giàu).”

Sắc mặt Mẹ Long xanh lại.

“Sau đó, con bà có thể vì con mới cưới, mà tôi không muốn gả cho một người có thể cũng không yêu tôi.” Cô rất lý trí bày tỏ lý do của mình, “Cũng có thể sau khi sinh đứa bé ra các người mới tìm tới cửa, sau đó tranh đoạt quyền nuôi dưỡng đứa bé với tôi, tôi không phải đại lý mang thai, con của tôi lại càng không phải hàng hóa, tôi không thể bán nó. Nhưng nói đến khả năng kinh tế, cuối cùng tôi chỉ có thể bị buộc phải cam chịu, sau đó trong những tháng ngày mòn mỏi của đời người nhớ đến con tôi, những việc này đều rất phiền phức, thậm chí rất đau xót.”

Mẹ Long đã nói không ra lời, đúng như lời của Mục Thanh Y, những việc này đều có thể xảy ra, chuyện như vậy trong giới thượng lưu không biết đã diễn ra bao nhiêu lần, cũng còn đang tiếp tục.

“Cho nên, tôi rất lý trí chọn lựa con đường tốt nhất cho mình, mà bà cũng không cần cảm thấy mình làm sai gì, đường là tôi tự mình chọn, không liên quan tới bà.” Hớp nhẹ một ngụm trà, mùi hương thanh nhã, rất thoải mái, cô lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Cô gái xinh đẹp có vẻ xa cách trước mắt này, rõ ràng điềm đạm như trà, vì sao lúc trước mình lại cho rằng cô ấy là hạng người phù phiếm đây? Mẹ Long bắt đầu nghi ngờ ánh mắt nhìn người mà mình vẫn tự hào.

“Dật Thần rất yêu cô.”

“Bà từng nói rồi, đây chỉ là nhất thời mê hoặc thôi, cho nên hẳn là nhanh chóng sẽ phai nhạt.” Mục Thanh Y không nhanh không chậm nói.

Tuy rằng thái độ của cô không giận không căm, nhưng Mẹ Long vẫn cảm giác được chút trào phúng.

Bà thở dài, “Sự thật chứng minh là tôi sai.” Gần đây, tác phong làm việc không bình thường và cảm xúc điên cuồng khi làm việc của con trai, khiến bà hiểu được tầm quan trọng của Mục Thanh Y với nó.

“Nhìn bà có vẻ rất bất đắc dĩ.” Cô vạch trần sự thật.

“Thật sự thì, cô cũng không phù hợp tiêu chuẩn của tôi.” Mẹ Long rất thẳng thắn nói.

Mục Thanh Y hiểu được gậy đầu, “Trên thực tế, nhà họ Long cũng không phải nhà chồng lý tưởng tôi hướng tới, cho nên ở điểm này chúng ta coi như không mưu mà hợp.” (không bàn mà trùng ý)

“Vì sao?” Nhà chồng lý tưởng của cô ta thật ra như thế nào?

Ánh mắt của cô trở nên mờ mịt hơn, “Một người đàn ông biết yêu tôi và biết lo cho gia đình, một đôi cha mẹ chồng hòa ái dễ gần, sau đó chúng tôi cùng nhau sinh hoạt trong cuộc sống đơn giản vui vẻ bình thường.” Đây là lý tưởng rất lâu trước kia, từ khi biết mình có con ác mộng đá không xong kia, cô đã không mơ mộng nữa.

“Quả nhiên rất đơn giản.” Nhưng cũng quá mức lý tưởng.

“Bận rộn mà phong phú, có lẽ chúng tôi sẽ không giàu có, nhưng tôi thích là được rồi.”

Yêu cầu của cô cho tới bây giờ cũng không nhiều, mới trước đây cô hy vọng có cuộc sống cùng với cha mẹ, nhưng có ba lại không có mẹ. Sau đó cô lại muốn, chỉ cần khỏe mạnh bình an lớn lên thì tốt rồi, nhưng anh chị cùng cha khác mẹ thiếu chút nữa mưu sát cô. Sau lại, cô chỉ cầu sống đơn giản lộn xộn, lại cố tình ma xui quỷ khiến trêu chọc người như Long Dật Thần...

Ông trời, trước giờ chưa từng thỏa mãn nguyện vọng gì cho cô, cho nên cô không hề hy vọng vào ông trời, thích ứng trong mọi hoàn cảnh không thể thực hiện được, tự cô chọn lựa là được rồi.

“Lần trước tôi xúc phạm cô, tôi xin lỗi.”

“Thật ra, khi tôi đem chi phiếu trả về, tự tôn của bà cũng bị tổn thương, cho nên chúng ta huề nhau.”

Mẹ Long nở nụ cười. Cô bé này thật sự rất thú vị!

“Thú vị ở đâu?” Thật sự anh đã muốn phát điên rồi.

“Chỗ nào cũng thú vị.” Mẹ Long bắt đầu có hứng thú nhìn con trai bảo bối hiếm khi phiền não không yên. Có đứa con thông minh có khả năng tuy rằng yên tâm cũng hưởng phúc, nhưng không khỏi thiếu rất nhiều niềm vui của người làm mẹ.

“Bây giờ không phải vấn đề thú vị hay không thú vị, vấn đề là con muốn cô ấy gả cho con!” Chỉ cần một ngày Mục Thanh Y chưa gả cho anh, thì một ngày anh không an tâm, thậm chí anh còn lo rằng cho dù cô ấy gả cho mình, anh cũng sẽ không an tâm được.

Tâm trạng lo lắng không yên này, sợ hãi lo được lo mất, khiến cho anh rất phiền não.

“Cô ấy nói con không phải người chồng lý tưởng mà cô ấy chọn.” Mẹ Long tự động thu hẹp phạm vi gây sốc, đem tất cả cảm giác thất bại cho một mình con trai gánh.

“Con? Không phải người lý tưởng để chọn?” Long Dật Thần rút cục câu gắt quát lên.

Anh là người đàn ông độc thân cấp kim cương trên thế giới, rẻ hiền tốt nhất trong lòng bao nhiêu ông chủ của tập đoàn tài phiệt, là bạch mã hoàng tử, người tình trong mộng trong mắt bao nhiêu cô gái, cô lại nói anh không phải người lý tưởng để chọn, chẳng lẽ không sợ chết bất đắc kì tử trên đường sao?

“Con không đủ tư cách chỗ nào? Nhân tài hay là tiền tài?”

“Hai loại này cũng không đủ tư cách.” Bà rất khẳng định trả lời con trai.

“Không đủ tư cách?” Anh lộ ra ánh mắt không tin được.

“Chính là quá ưu tú rồi.” Mẹ Long vui vẻ giải thích cặn kẽ rõ ràng, để càng tiến thêm một bước đã kích lòng tự tin của con trai.

“Đầu của cô ấy rất cuộc cái gì làm thành, bên trong trang trí những thứ gì?” Long Dật Thần phát điên nóng nảy đi lại trong phòng khách.

“Vấn đề này mẹ cũng rất ngạc nhiên.” Gặp tình huống này, con gái nhà bình thường đều sẽ cố gắng nâng cao mình, để có thể xứng với thân phận của người đàn ông, Mục Thanh Y thì cố tình trái đường mà đi, trực tiếp bảo ngừng lại.

“Mẹ.” Anh rất bất mãn giọng điệu vui sướng khi người gặp họa của mẹ.

“Dật Thần à, tổng công ty gọi điện thúc giục con đi qua đây.”

“Công ty quan trọng, nhưng bà xã cũng rất quan trọng.” Anh càng phiền chán, vụ hợp tác của tổng công ty kia như thế nào cũng phải là anh đích thân đi bàn bạc.

“Chính con chọn.” Mẹ Long sáng suốt nói. Dù sao hạnh phúc của con rất quan trọng, dù sao tài sản của nhà họ Long đã tích lũy quá nhiều.

“Thương nhân phải nói chữ tín.” Quên đi, vẫn là về tổng công ty trước.

“Con không sợ cô ấy xảy ra chuyện gì nữa sao?” Bà có dụng ý khác nhắc nhở.

“Cô muốn xảy ra chuyện gì, lúc nào cũng được cả.”

Giọng điệu của con trai có chút nghiêng răng nghiêng lợi, còn có vô cùng bất đắc dĩ khiến cho người ta không thể bỏ qua, xem ra, Mục Thanh Y kia thật sự khiến cho nó vừa yêu vừa hận lại không biết làm sao.

“Yên tâm, mẹ sẽ ở lại đây.”

Long Dật Thần cho mẹ một cái nhìn chăm chú không rõ hàm ý, khóe miệng quý dị nhếch lên, “Ông nội còn ở chỗ cô ấy.” Tốt lắm, có lẽ mẹ cũng muốn tiếp xúc gần gũi với cô gái không bình thường đó.

“Thật ra mẹ cũng rất muốn đi.” Mẹ Long không khỏi tiếc nuối nói: “Đáng tiếc lần đầu tiên chúng ta tiếp xúc không vui vẻ gì cho lắm, cho nên mẹ nghĩ vẫn là không cần tự tìm mất mặt là tốt hơn.”

Anh lập tức lắc đầu, “Mẹ, con cam đoan nếu mẹ cũng đi, cô ấy sẽ rất hoan nghênh.”

Mẹ Long trừng lớn mắt.

“Tin con đi,” anh cố gắng gạt đầu, “Phản ứng của cô ấy không phải cho tới bây giờ cũng chưa từng bình thường sao?”

Đây thật là sự thật! Hàng mi dài của bà khẽ động. Nói như vậy —

Cô hình như có tâm sự? La Chí Hiên xa xa nhìn Mục Thanh Y giống du hồn đứng ở bãi đất trống của bệnh viện, nhíu mày, do dự một chút, cuối cùng vẫn đi qua.

“Thanh Y.”

“Bác sĩ La.”

“Có tâm sự?”

“Bác sĩ La hoa mắt rồi, tôi làm sao có thể có tâm sự, tôi là loại người thần kinh không ổn định, lạc quan đến mức ngu ngốc, cho nên làm sao có thể có tâm sự đây?” Cô bật cười, vẻ mặt cười rất tươi.

Anh thân thiết nhìn cô, “Không cần miễn cưỡng mình.” Cô miễn cưỡng cười vui như vậy khiến cho anh đau lòng.

“Bác sĩ La lại nói đùa rồi.” Cô tránh đi ánh mắt của anh, cười gượng cho qua.

“Thanh Y.” Anh nhất thời xúc động vươn tay bắt lấy tay cô, “Anh chỉ hy vọng em có thể vui vẻ, nếu anh ta chỉ khiến em đau lòng, vậy rồi bỏ anh ta đi.”

Mục Thanh Y rút tay về, lông mi dài rũ xuống, che lại cảm xúc chân thật ở đáy mắt, “Bác sĩ La, cảm ơn anh, nhưng có một số việc cũng không phải bản thân chúng ta có thể quyết định.”

Tình yêu luôn luôn vô lý như vậy, phần lớn thời điểm đều là không hiểu ra sao khiến người ta đột nhiên ngã vào, tựa như cô yêu Long Dật Thần, có lẽ ở lần gặp đầu tiên gặp mặt cô đã rơi vào, chỉ là không phát giác, nếu không y theo nguyên tắc luôn luôn phải cự thể của cô, thật sự không có khả năng xúc động đến trêu chọc anh lần nữa, bây giờ mới nghĩ thông suốt thật sự có chút khiến cho người ta không biết nên khóc hay cười.

“Thật ra em còn yêu anh ta, đúng hay không?” Anh rất đau lòng hỏi.

Cô mấp máy môi, ngẩng đầu về sau chăm chăm nhìn vào ánh mắt của La Chí Hiên, “Đúng vậy, tôi yêu anh ấy.”

“Cho dù anh ta làm em tổn thương?”

“Không, anh ấy chưa từng làm tôi tổn thương.” Nụ cười của cô có chút mơ hồ, “Vẫn là tôi làm tổn thương anh ấy.”

Anh giật mình sững sờ, tuyệt nhiên không nghĩ sẽ nghe đáp án như thế.

“Thật ra em cũng không yếu đuối như bề ngoài, em là một cô gái xấu đó.” Cô nghịch ngợm nháy nháy mắt với anh.

La Chí Hiên chính là ngơ ngác nhìn cô, ngăn người không hiểu ra sao.

“Khi muốn bảo vệ mình, bình thường trong lúc vô ý sẽ xúc phạm tới người khác.” Nhìn áng mây trôi ở chân trời kia, cô đột nhiên có cảm giác đó.

“Em không sai,” hai tay của anh đặt ở lên vai cô, nghiêm túc nhìn cô, “Bảo vệ bản thân không có gì sai hết.” Anh chỉ hận mình không phải người bảo vệ cô.

“Vậy bác sĩ La nên cách tôi thật xa mới phải.”

Anh khó hiểu.

“Vì bảo vệ mình, tôi sẽ xúc phạm tới anh.” Cô nói đáp án cho anh biết.

“Anh không hối hận.”

Mục Thanh Y thở dài, vươn tay lấy tay anh xuống, xoay người đi vào trong, “Người cố chấp quả nhiên rất khó nói chuyện.”

“Làm sao em không cố chấp.” Anh làm bầm sau lưng cô.

Hai người một trước một sau đi vào trong phòng, không hẹn mà cùng dừng bước ngoài cửa.

“Tao không có tiền, mày cắt cho tao, cắt càng xa càng tốt.”

“Ba, không có tiền con thật sự sẽ chết.”

“Mày là súc sinh, hại chết mẹ của mình, lại thiếu chút hại luôn em gái của mình, bây giờ cư nhiên còn có mặt mũi đến đòi tiền tao?!” Mục Xương Hà kích động trừng mắt nhìn đứa con bất hiếu.

“Ba, ba không cứu con, con nhất định phải chết.” Về mặt Mục Thanh Vân xanh xao đứng một bên năn nỉ.

“Cứu? Tao lấy cái gì cứu?”

“Ba bảo Thanh Y mở lời với ông chủ lớn kia.” Anh ngang nhiên nói.

“Thằng khốn, mày còn dám có chủ ý với Thanh Y?” Giọng của Mục Xương Hà không khỏi lớn lên.

“Vì sao con không dám? Nhà họ Mục nuôi nó nhiều như vậy năm, bây giờ là lúc nó báo đáp, một đứa con hoang mà thôi, vì sao cha luôn quý nó như vậy?”

Ba một tiếng giong vang, có người bị thương một cái tát trên mặt.

“Mày cắt cho tao, Mục Xương Hà này không có loại con bất hiếu như mày!” Tức giận đến cả người phát run, ông làm sao có thể sinh một đứa con không biết cảm thấy thẹn lại vô tình vô nghĩa như vậy.

“Chỉ cần cho con tiền, con cam đoan lập tức đi khỏi.” Sau khi trúng một cái tát, Mục Thanh Vân đứng xa chút, nhưng vẫn kiên trì muốn đạt tới mục đích mới chịu đi.

“Cút!”

“Lão già đáng chết, tôi là đứa con trai độc nhất của ông, ông kêu con bé kia hầu hạ thêm mấy thằng ngốc, không phải giải quyết được rồi...”

“Mày, thằng khốn kiếp này, có loại anh trai như mày sao? Lời nói cay cú này mày cũng nói được?”

“Nó cũng hạ lưu giống như mẹ của nó, đều ngủ với người ta còn giả bộ thanh cao cái gì?”

“Cút cho tao...” Tiếng quát giận dữ cùng với tiếng vật nặng rơi xuống.

“Em không vào sao?” La Chí Hiên lo lắng nhìn cô.

Trên mặt Mục Thanh Y không có gợn sóng, lạnh nhạt mở miệng, “Đi vào để cho người ta mắng sao?” Nói xong xoay người bước đi, trực tiếp rời khỏi bệnh viện.

Nhìn bóng dáng cô đơn bước đi của cô, trong lòng La Chí Hiên không khỏi tức giận, dùng sức đẩy cửa phòng vật lý trị liệu.

Hai cha con bên trong vì anh đột nhiên xuất hiện mà giật mình sửng sốt.

“Thưa anh, đây là bệnh viện, xin đừng ở đây gây trở ngại bệnh nhân tinh dưỡng.”

“Tôi đến thăm cha tôi.”

“Tôi nghĩ ông Mục cũng không muốn nhìn thấy anh.” La Chí Hiên đỡ Mục Xương Hà đến ngồi lên xe lăn, sau đó xoay người lạnh lùng nhìn Mục Thanh Vân.

“Mày chỉ là một bác sĩ thôi, dám quản chuyện nhà chúng ta, muốn chết à.” Về mặt y tàn ác, nắm chặt tay vung qua.

La Chí Hiên bị sự hung ác trên mặt y làm hoảng sợ, không tự chủ được lui từng bước về phía sau, “Lúc này đang ở bệnh viện, mà cha anh là bệnh nhân của tôi, đương nhiên tôi phải xen vào.”

“Hừ!”

“Mục Thanh Vân, mày dám đánh bác sĩ La thử xem?” Mục Xương Hà chăm chăm trừng mắt nhìn con.

“Thế nào hả? Hôm nay ông không đưa tiền, ngay cả ông tôi cũng đánh.”

La Chí Hiên nhìn đến vẻ cuồng loạn trong mắt y, trong lòng biết Mục Thanh Vân đã khốn quẫn đến phát điên, bên cạnh tiến lên che trước người Mục Xương Hà. “Ngay cả cha của mình cũng muốn đánh, có gì khác với cầm thú chứ?”

“Ông ta không cho tôi tiền, chính là trơ mắt nhìn tôi đi chịu chết, dù sao cũng chết, cùng lắm thì mọi người cùng chết.”

“Chết rồi cũng sạch sẽ hơn.”

Giọng lạnh như băng từ cửa truyền đến, ba người không khỏi quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Thanh Y.” Mục Xương Hà có chút không yên nhìn con gái. Cô nghe được bao nhiêu?

“Mày tới đúng lúc, cho tao tiền.” Mục Thanh Vân hùng hồn vươn tay.

Mục Thanh Y lạnh lùng nhìn y, “Dựa vào cái gì?”

“Mày là nhà họ Mục nuôi lớn.”

“Cho nên tôi nuôi ba.”

“Tao là anh cả của mày.”

“Chẳng lẽ anh nghĩ ba nghìn vạn lần trước là gió thổi đến sao?”

“Không phải chỉ là mày ngủ với người ta thôi.” Mục Thanh Vân hoàn toàn ăn nói lung tung.

Sắc mặt của Mục Xương Hà và La Chí Hiên lập tức thay đổi, nhưng Mục Thanh Y vẫn là vẻ mặt lạnh lùng.

“Đúng vậy nha, vậy anh cả chắc không ngại hầu người ta ngủ ngon, nghe nói giá thị trường của ngư lang cũng không tồi.”

Tất cả ba người đàn ông đều bị lời của cô làm chấn động.

Khóe miệng của Mục Thanh Y cong lên, một chút cười nhạt hiện lên mặt, “Tôi thấy anh cả ăn mặc trang điểm miễn cưỡng cũng có thể xem là ngư lang ưu tú hạng nhất, gặp gỡ vài quý bà giàu có, tiền tự nhiên trở thành vấn đề nhỏ.”

“Mày muốn tao ăn cơm mềm (bám váy phụ nữ)?” Mục Thanh Vân giận không thể át.

“Ồ, chẳng lẽ bây giờ anh đang ăn cơm cứng?” Cô rất kinh ngạc nhướn mày.

Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, La Chí Hiên sợ là đã cười ra tiếng.

“Mục Thanh Y, mày đừng có không biết xấu hổ.” Y vung tay lên đánh về phía cô.

Cô trốn cũng không trốn tiếp được nắm tay của y, cười nói: “Muốn đánh tôi?”

“Thì sao hả?” Mục Thanh Vân có chút cứng ngắc nói. Y làm sao có thể quên con bé kia luyện một thân công phu giỏi, cho dù làm nghề bảo vệ cũng dư dả rồi.

“Được, đánh đi.” Cô buông tay ra, đưa nửa khuôn mặt qua, “Cho anh đánh, đòi tiền tôi không có, để anh trai trút giận, vẫn là có thể.”

Y nắm chặt nắm tay lại chậm chạp không dám xuống tay.

“Không dám đánh, mời đi cho, ở đây không chào đón anh.” Mục Thanh Y một tay làm ra động tác mời đi ra.

“Người đàn ông của mày có tiền như vậy, đưa tao một ít có gì không thể?” Y bắt mồm kêu.

“Nếu là tiền của người đàn ông của tôi, tự nhiên là cho tôi xài, cho anh để làm gì? Tôi rất chắc chắn anh ấy không có ham mê đặc biệt (gay á).” Chuyện trong lời nói của cô, khiến cho Mục Thanh Vân nghe xong trên mặt một hồi trắng một hồi xanh.

“Nói cho cùng, điểm này bản thân tôi cũng rất chắc chắn.”

“Anh Long?!” La Chí Hiên có chút kinh ngạc nhìn Long Dật Thần đẩy cửa đi vào. Anh ta tới lúc nào, chẳng lẽ là đi cùng Thanh Y?

“Em đã thừa nhận là người phụ nữ của anh?” Long Dật Thần không quan tâm anh, tự đi đến bên cạnh Mục Thanh Y, vòng tay qua thắt lưng của cô, ôm người ta vào bên người.

“Làm người phụ nữ của anh có gì tốt?” Cô không đáp mà hỏi lại.

“Em muốn lợi ích gì?”

“Nếu làm người phụ nữ cho anh có lợi ích gì, thì chỉ là thuận tiện cho đứa con phá của đòi tiền, không làm cũng thể.” Cô không nghe lời nhướn mày.

Anh lạnh lùng nhìn Mục Thanh Vân một cái, cười nói với cô: “Anh đây đành phải nghĩ biện pháp khiến cho anh ta không thể đến đòi tiền nữa.”

“Thật không? Anh ta vừa mới đề nghị em hầu hạ thêm vài tên gốc để anh ta có tiền, anh nói, em nên nghe anh ta hay không?” Cô muốn cười nhưng không cười liếc anh trai cùng cha khác mẹ.

“Mục Thanh Y —” Mục Thanh Vân vừa sợ vừa giận, không thể tin được cô sẽ nói ra huych toẹt như vậy.

Long Dật Thần chỉ là mặt không chút thay đổi quét qua y một cái, sau đó cái gì cũng không nói, kéo Mục Thanh Y đi ra ngoài.

“Cô ấy còn đang ngủ?”

“Uh.”

“Cô ấy đã ngủ lâu rồi.”

“Con biết.” Long Dật Thần từ trên sofa đứng dậy, “Con vào xem cô ấy.”

“Đi đi.”

“Có người nào ngủ hai ngày hai đêm còn chưa tỉnh?” Ông nội Long cảm thấy buồn bực.

“Đúng vậy nha, đây thật không bình thường.” Mẹ Long đồng ý cái nhìn của cha chồng.

Long Dật Thần lặng lẽ mở cửa phòng ra, ngọn đèn mờ mờ ở đầu giường soi rọi đáng người nằm trên giường.

Anh biết tâm trạng cô không tốt, lại không đoán được lúc trường hợp tâm trạng cô đặc biệt không tốt lại lựa chọn ngủ để trốn tránh sự thật, cô nghĩ mình có thể ngủ bao lâu, hay là muốn cứ như vậy ngủ chết đi quên đi?

“Thanh Y?” Vươn tay xốc lên cái chăn che đầu của cô, mới phát hiện cô vốn đang tỉnh.

Cô không có hé răng, chỉ là tiếp tục chìm đắm trong suy tư của mình.

“Rất khó quên sao?” Anh lên giường nằm bên cạnh cô, từ sau ôm lấy cô.

“Em chỉ là đột nhiên cảm thấy mình rất buồn cười.”

Long Dật Thần ôm cô không nói chuyện, phía sau cô chỉ là cần một người nghe thôi.

“Từ sau khi mẹ đi, em liền một mình, em rất cô độc, rất sợ hãi, cho nên em luôn luôn lấy lòng bọn họ, nhưng cho dù em cố gắng lấy lòng, bọn họ vẫn chán ghét em như vậy, vẫn khinh bỉ em, thậm chí còn muốn hại chết em...” Nghĩ đến cảnh tượng thời thơ ấu kia, thân thể của cô không kiềm run run.

“Không sợ, có anh ở đây.” Bọn họ đến tốt cùng đã từng làm cái gì với cô, khiến cho cô sợ hãi như vậy?

Mục Thanh Y xoay người chui vào lòng anh, “Long Dật Thần, anh thật sự có thể dựa vào sao?” Giọng của cô rất trầm, không giống hỏi anh, càng như là đang hỏi chính mình.

“Nói ngốc nghếch cái gì vậy, không thể dựa vào, vì sao anh còn nhất định phải đem em cột ở bên người? Yêu một người chính là hy vọng cho cô ấy hạnh phúc mà thôi.”

“Đúng vậy nha, cho em hạnh phúc, cũng không cho tự do.”

“Em đang oán giận?”

Cô vươn tay nắm lấy anh, mặt lại càng dán vào trong lòng anh. “Không được a, có ai cho phép được tự do trên giường?”

“Đúng vậy, em rất không an phận, chỉ cần lơ lửng một chút, em sẽ từ trong tay trốn đi.”

“Em cũng không phải cá, đâu có trơn trượt như vậy!”

“Em là con cá nhát gan lại nhiều nghi ngờ, hơi có gió thổi cỏ lay sẽ ầm nấp chạy đi, không lưu dấu vết.”

“Nhưng anh là người đánh cá rất gian xảo, em chạy một lần rồi một lần, cuối cùng vẫn bị rơi vào lưới.”

“Nghĩ thông suốt?”

“Huh?”

“Có khi anh thật sự rất muốn gỡ mở đầu của em xem mỗi ngày em suy nghĩ cái gì, vì sao luôn khó dự đoán suy nghĩ của em như vậy.”

“Mệt lắm sao?”

“Em là gánh nặng ngọt ngào.”

Mục Thanh Y không có nói nữa, chỉ là dựa ở trong lòng anh hấp thu phần cảm giác an toàn đến từ anh. Trước kia, cô biết có thể dựa vào chỉ có chính mình, nhưng từ sau khi quen biết anh, bất tri bất giác cô bắt đầu từng chút một quen ý lại vào anh, người này vốn đã sớm tính toán tốt.

“Có đói bụng không?”

“Không đói bụng, em muốn ngủ một giấc thật ngon.”

“Ngủ đi.”

“Đừng đi.”

“Em không quen anh ôm em ngủ, không phải sao?”

“Năm em sáu tuổi khi ngủ đến nửa đêm... Bị chị và anh cả cùng phòng dùng chăn muốn ngộp chết em.” Cho dù chuyện cách nhiều năm, nay nói lên, giọng của cô vẫn run nhẹ nhẹ.

“Không cần nói.” Anh ôm sát cô.

“Em cần thời gian để vượt qua ác mộng này.”

“Anh chờ em”

“Có thể vĩnh viễn không vượt qua được.” Cô không thể không đem kết quả tệ nhất nói ra.

“Không sao, ít nhất vẫn có thể thân thiết không phải sao?”

Bộ dạng có chút ít còn hơn không của anh, chọc cô nở nụ cười, “Đàn ông quả nhiên là động vật dựa vào nửa người dưới suy nghĩ.”

“Em không muốn ngủ?” Anh không có ý tốt nhìn cô.

“Nếu anh không muốn ngủ thì đi ra ngoài đi.” Cô túm lấy tay thiên kim (giống như kẻ tám lạng người nửa cân á)

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Anh vội làm xong vụ buôn bán kia, một khắc cũng chưa dừng lại bay qua, ngay cả một chút đồ dành khen thưởng cũng không có thì thật đáng tiếc.

“Như vậy có phải thâm thiết một chút hay không? Ác độc một chút?” Đường Kiếm Phi vừa bị bạn tốt gọi điện thoại triệu đến Australia về mặt kinh ngạc.

Khuôn mặt Long Dật Thần lạnh lùng, khóe miệng cười buồn rười rượi, “Trên thực tế, nếu giết người không phạm pháp, tớ muốn tự tay làm thịt anh ta.”

“Ai u, quả nhiên giận dữ vì người đẹp nha.” Đường Kiếm Phi bộ dáng khoa trương, sợ tới mức lập tức từ trên ghế nhảy xuống, trốn xa ngoài ba mét.

“Chờ lúc cậu yêu một người, cẩn thận đừng để cho tớ biết.” Anh cảnh cáo anh ta đừng quá kiêu ngạo.

“Cậu cứ chờ đi, tớ chơi đùa cả bụi hoa rất thoải mái, mới không thèm vì một đóa hoa buông tha cho một mảng vườn hoa lớn.”

“Bây giờ cậu có thể nói mạnh miệng, lúc khóc nhớ kỹ đừng tới tìm tớ kẻo khổ.” Long Dật Thần không chút nề tình quát bạn bè.

“Cậu cứ chờ đi, kiếp sau cũng không có khả năng.” Đường Kiếm Phi tràn đầy tự tin.

Loại người không nhận dạy dỗ này, đã chết cũng không đáng thương! Long Dật Thần lười để ý đến anh nữa, “Hãy tìm người đưa tin tức ra ngoài.”

Ánh mắt anh không khỏi tròn to, “Đưa tin tức?” Đang êm đẹp lại đem một người đưa vào bệnh viện tâm thần đã rất quá đáng, lại còn bảo chủ nợ đuổi theo giết?

“Đúng.”

“Cậu muốn đuổi tận giết tuyệt à.” Ai ya.

“Cái này gọi là mượn đao giết người.” Nụ cười bên môi Long Dật Thần thực tàn nhẫn, “Loại cặn bã này chết đi cho sạch sẽ.”

“Thần, về sau nhớ phải nhắc nhở tớ, cách bảo bối nhà cậu xa ba mét, cảm ơn.” Anh sẽ nhớ rõ vạn lần chó chọc giận Thần, mấy năm nay vẫn là lần đầu thấy cậu ấy nảy sinh ác độc, quả nhiên khiến cho người ta sợ mất mặt.

“Không sao, khoảng cách gần chút cũng không ngại.”

Vậy các hạ làm ơn đừng cười đến âm trầm như vậy được không! Đường Kiếm Phi lui về phía sau, vẻ mặt cười cười, “Tớ sẽ tự động duy trì khoảng cách.”

“Vay quay đầu nhìn xem.” Nụ cười bên miệng Long Dật Thần vô cùn khủng bố.

Anh theo lời quay đầu, sau đó phát ra một tiếng hét thảm thiết, giống như con khi hoảng sợ vọt trở về.

“Chị dâu, chị đứng gần tôi như vậy làm gì?”

“Tôi đang muốn đi vào, là chính anh dựa tới.” Mục Thanh Y phui tay sạch sẽ.

“Có việc sao, Thanh Y?”

“Bác gái bảo em đưa ly trà vào.”

“Trà?” Đường Kiếm Phi bắt đầu tìm trên dưới trái phải, “Của tôi mà?”

“Của anh là cà phê.”

“Vì sao?”

“Bởi vì đây không phải nhà của anh.”

Đáp án này đủ tuyệt! Sờ sờ cái mũi anh tự nhận mất mặt, nhưng vẫn nhin không được truy hỏi: “Vì sao cậu ấy là trà, mà tôi là cà phê?”

“Trà tốt cho thân thể, uống cà phê nhiều tim sẽ đập nhanh, không tốt cho thân thể.”

Đường Kiếm Phi trừng mắt, “Thần, tớ muốn phản đối.” Nguyên nhân này cô lại trực tiếp nói, mặt dày, bắt nạt người khác.

“Long Dật Thần, lúc trước anh uống nhiều cà phê để không buồn ngủ, về sau sửa lại uống trà nha.” Mục Thanh Y mặc kệ công tử đào hoa, nói thẳng với anh.

“Tốt, nghe lời em.”

Nhìn bạn tốt bộ dạng có vợ mọi sự đều ngu ngốc, Đường Kiếm Phi không cho là đúng ném cái xem thường, há mồm hớp một ngụm cà phê, sau đó lập tức phun ra.

“Nóng nóng...” Đây là vừa đun sôi có phải không vậy, quả thực sắp bỏng chết người.

Mục Thanh Y không chút để ý quét qua anh một cái, “Cốc cà phê kia tôi vừa pha xong, vừa định nhất nhờ anh đợi lát nữa hãy uống.”

Đường Kiếm Phi dùng cái đầu trên cổ thề, anh thấy được nét vui sướng khi người gặp họa chợt lóe trong mắt Mục Thanh Y.

Cô có ý thì sao, vừa rồi cô ở cửa nghe được người nào đó đồng ý nói muốn tiếp tục kinh doanh đội ngũ vườn hoa khổng lồ của anh ta, lúc này xoay người một lần nữa vọt đi bùng cốc cà phê lên.

Công tử đào hoa đáng chết, bỏng chết anh!

“Đi thôi đi thôi, nếu không đi em lấy cái chổi đuổi anh.” Có phiền hay không a, đã nói mấy lần, còn không cho người ta ngủ?

“Thanh Y, em không biết quan tâm chút nào.” Long Dật Thần có chút ai oán.

“Vậy anh đòi một người biết quan tâm đi.” Cô ba ngày không ngủ, làm ơn để cho cô ngủ đi.

“Lần này anh phải đi một tháng.”

“Nửa năm cũng được.” Cô hoàn toàn là thuận miệng trả lời, suy nghĩ đã hoàn toàn mất liên lạc với đầu óc.

“Hôn lễ của chúng ta phải hoãn.”

“Tùy anh.”

“Vậy em đồng ý gả cho anh?”

“Không lấy chồng.”

Ngang ngược?

Long Dật Thần đứng bên giường. Anh âm mưu lâu như vậy, đã nghĩ thừa dịp khi tinh thần cô tan rã một lần hành động thành công, sao đến nước này cô còn một mực chắc chắn không lấy chồng?

Sét đánh ngang tai a!

“Vì sao không lấy chồng?”

“Làm tình nhân cũng tốt.”

Anh hoá đá mười giây. Làm tình nhân cũng tốt?! Anh nhất định nghe lầm, nhất định nghe lầm, có người tình của một kẻ có tiền nào không nghĩ hết cách để cho mình lên làm vợ, sao cô lại có một đầu óc không đường về như vậy?

“Tốt chỗ nào chứ?” Anh phải biết nguyên nhân, anh muốn đem tất cả những điều tốt đẹp này để lại cho vợ, như vậy có lẽ cô sẽ thay đổi chủ ý.

“Việc ít tiền nhiều còn được yêu thương.” (#Ami: em đồng ý, em cũng muốn làm tình nhân...)

Tổng kết rất sâu sắc nha, anh không khỏi nghi ngờ cô đối với chức vụ tình nhân này, kỳ thật sớm làm nghiên cứu điều tra rất cặn kẽ rồi.

“Làm bà xã không phải rất tốt sao?” Không ngừng cố gắng, anh đem phúc lợi của bà xã đề cao thì có thể chứ?

“Không tốt.” Mục Thanh Y lâm vào trạng thái nửa hôn mê trên giường rất rõ ràng phun ra hai chữ.

“Có cái gì không tốt?” Gần đây chỉ số thông minh của anh thật sự có xu hướng giảm xuống, chẳng lẽ thật sự tất cả đàn ông trong tình yêu đều trở thành chàng ngốc?

“Vòng xã giao trong giới thượng lưu rất phức tạp, nhất là nhà họ Long của anh, thậm chí còn có ngàn vạn mối liên hệ với nguyên thủ quốc gia (những người lãnh đạo quốc gia), rất phức tạp.” Cuộc sống phức tạp không thích hợp với cô, cô là người lười, ngốc nghếch, sẽ chết không có chỗ chôn.

Anh nổi giận. “Đây là ai nói cho em?”

“Bà Long.” Mục Thanh Y bán đứng chiến hữu mà không biết.

“Mẹ —” Long Dật Thần chịu kích thích quá lớn, kéo cửa ra muốn tìm người tính sổ, không nghĩ sẽ khiến cho hai người dán trên cửa nhanh tiến vào.

“Con trai con trai, hiểu lầm hiểu lầm thôi.”

“Cháu ngoan, thật trùng hợp nga.”

5 phút sau, ông cháu nhà họ Long ba người chuyển quần xuống phòng khách dưới lầu.

“Mẹ chỉ muốn cho nó chuẩn bị tâm lý.” Mẹ Long thật cẩn thận nói, e sợ con trai thật sự trở mặt.

“Hoạt động xã giao của mẹ gần đây bận rộn nhiều việc.” Mặt Long Dật Thần không chút thay đổi phát biểu.

“Dù bận cũng phải phí thời gian cho con dâu, chỉ có tình cảm của mẹ chồng con dâu tốt, mới có thể gia hoà vạn sự hưng.”

“Còn có, ông nội, không phải ông vẫn nói thân thể không tốt lắm, cần nghỉ ngơi sao?” Anh thấy gần đây tinh thần ông nội sáng láng cả trước ra sau, rất có tiềm chất làm nằm vùng.

“Ông còn không phải là vì ôm cháu cô, đành phải kéo bộ xương cốt già nua đã sắp tan đi hoạt động một chút! Không phải ông muốn nói, cháu ngoan, động tác của cháu thật sự rất chậm.” Khiến cho ông cũng xấu hổ thừa nhận Long Dật Thần là cháu trai của mình.

“Hai người cho rằng con muốn như vậy sao? Cô ấy có bao nhiêu khó trị hai người cũng không phải không biết.”

“Nói cũng phải.” Ông nội Long có chút đồng cảm.

Mẹ Long mấp máy môi, cũng ngầm tỏ vẻ đồng ý. Đùng là không dễ thu phục, nguyên tưởng trước tiên nói cho cô phòng ngừa, kết quả chỉ nói phải giao tiếp với người nào, kẻ lười biếng Mục Thanh Y liền rất rõ ràng tuyên bố muốn tiếp tục làm cô nàng độc thân, thật sự là không có chí cầu tiến!

“Thật sự nói không được, đánh thuốc mê, trực tiếp mang cô ấy đi đăng ký là được.” Long Dật Thần bắt đầu không kiên nhẫn.

Cha chồng con dâu Long thị liếc nhau, sau đó thông thả gật đầu, nhất trí cùng nhận thức, “Có thể làm.”

Anh rất muốn trực tiếp té xỉu, sao ông nội và mẹ ở chung với Thanh Y chỉ có một vài ngày, dần dần có xu hướng bị đồng hóa? Vốn dĩ anh còn muốn dựa vào tu dưỡng tốt và thủ đoạn xã giao của bọn họ đến khai trí cô một chút, kết quả ngược lại là bọn họ bị cô đồng hóa.

Quả nhiên là học tốt không dễ, học cái xấu một buổi là có thể.

Báo chí tràn đầy.

Thật sự tràn đầy, thực đầy thực đầy!

Mục Thanh Y vươn tay gỡ đầu, nhìn ngó chung quanh, hơi đau đầu xoa huyệt thái dương.

Cô mời bà thím đến giúp đỡ, thật sự cho mời, nhưng vì sao ngủ một giấc dậy, mỗi chỗ trong nhà đều rơi đầy các loại báo chí tạp chí?

Bất buộc cô đọc sách xem báo sao?

Ảnh chụp chụp đến độ vô cùng đẹp, cũng rất ái muội, có chút thậm chí rất tình dục — nội dung lại phong phú, tài văn chương thật tốt, nhìn liền cảm thấy mặt trên viết là sự thật, nếu không hợp sự thật, chính là sự thật xảy ra vấn đề.

Sau khi đọc hơn mười cuốn báo, Mục Thanh Y tổng đưa ra một kết luận — thì ra, cậu chủ cực phẩm của tập đoàn tài chính nào đó là công tử đào hoa siêu cấp.

“Thanh Y.” Ông nội Long cũng sắp khóc rồi.

“Làm sao vậy?” Cô chỉ là nói ra cảm giác của bản thân mà thôi a, không nói lời gì tổn hại tự tôn của ông lão mà.

“Báo chí không phải xem như vậy.”

“Nhưng mỗi một lần mở ra, trang báo viết đều là loại tin tức này.” Cô cảm thấy rất oan uổng.

Ông nội Long cảm thấy càng oan uổng hơn, “Con vốn không có chút không thoải mái nào sao?”

“Đương nhiên là có chứ.”

Có lẽ cũng không tệ như trong tưởng tượng! Ông nội Long cảm thấy cuộc sống vẫn tràn ngập hy vọng.

“Trong nhiều tin tức như vậy, sao không có nói đến chuyện Long Dật Thần kết hôn?”

Ông chính thức thừa nhận thế giới này không có hi vọng. “Ông nghĩ cháu sẽ ghen.”

“Dấm chua ăn nhiều, đau dạ dày, số lượng vừa phải là được.” Cô rất nghiêm túc trình bày quan niệm của mình.

Ông nội Long lắc đầu thở dài bỏ đi. Ông thất bại, bị một con hồ ly nhỏ đánh bại hoàn toàn.

Mục Thanh Y cúi đầu nhìn hơn mười cuốn báo trên tay, lại nhìn quanh bốn phía đập vào mắt toàn là báo chí tạp chí, cũng rất muốn thở dài. Giống trông khua chiêng rõ ràng như vậy, cô có ngu cũng biết là có ý tứ gì! Ông nội vốn chính là rất rảnh không có việc gì làm, muốn cô phá rượu của ông mà.

Lão ngoan đồng Lão ngoan đồng (có nghĩa là lớn tuổi mà vẫn vui tính trẻ con), chính là nói những người như ông nội đi.

Mẹ Long lại càng quá đáng, mỗi ngày đổi nhiều kiểu điểm tâm, uống chút rượu, còn liên tục dùng giọng nói truyền phát quá trình làm ra các loại điểm tâm cùng với sở thích ăn, cộng thêm nơi sản xuất các loại rượu, nguyên liệu, phối hợp với đồ ăn...

Cô cảm thấy cô chắc nên lập tức đóng gói hành lý chạy trốn tới nam cực hoặc bắc cực đi, hoàn toàn rời xa nơi có người ở.

Thần linh ơi! Trả lại cho cô không gian yên bình vốn có đi..

Nghèo khổ muốn thay đổi, khôn khó càng muốn thay đổi hơn.

Mục Thanh Y cảm thấy kiên nhẫn của mình đã đến giới hạn, thêm một chút sẽ hoàn toàn đổ sập, cho nên cô thậm chí chưa nói với cha tiếng nào đã trực tiếp nhảy lên máy bay, thoát khỏi Australia.

Hu hu ~ cô vừa mới mới thanh toán tiền phòng trọ...

Quên đi, để cho cha chồng con dâu Long gia chiếm núi làm chủ đi, cô ở tiếp nữa, không phải cô bạo lực dọn dẹp họ ra ngoài, sẽ là bọn họ khiến cho cô thỏa hiệp.

Long Dật Thần, anh điên rồi!

Bản thân bận bịu không có thời gian, bay tới bay lui khắp nơi trên thế giới, để cho hai người lớn trong nhà rảnh rồi nghĩ hết biện pháp bức cô đi vào khuôn khổ. Thực xin lỗi, tiểu thư cô lần này hạ quyết tâm tuyệt đối không cam chịu!

Nhìn ánh mắt không quá sáng suốt của cô, dung lượng não có hạn, đi học nhiều lễ tiết rườm rà và tri thức như vậy, quả thực hơi nghi ngờ đang mưu sát.

“Cô Mục, cô đã trở lại?”

“Uh.” Cô không yên lòng trả lời một tiếng, trực tiếp đi về phía thang máy.

Phía sau là ánh mắt quái dị của nhân viên bảo vệ Tôn Tước.

Một chân bước vào phòng khách, Mục Thanh Y không khỏi thở phào. Vẫn là Tôn Tước ở Đài Loan tốt, một mình thanh thanh tĩnh tĩnh.

Đem ba lô ném lên sofa, cô thuận thế nằm xuống, không đến 3 phút, giống như nghĩ đến cái gì nhảy dựng lên.

Nói thực ra, mặc dù cô ở Tôn Tước một khoảng thời gian không ngắn, nhưng thật đúng là không đi qua phòng Long Dật Thần. Vuốt cằm, về mặt cô kín đáo nhìn cầu thang đi lên lầu.

Đi lên xem chắc là không tính xâm phạm cá nhân riêng tư của anh chứ? Đôi mắt của cô nhanh như chớp đảo quanh. Nói sau, người khác muốn tặng không cô, còn có cái gì riêng tư đáng nói? Cho nên cô yên tâm thoải mái bước trên bậc thang lên lầu.

Nhưng khi cô nhẹ nhàng mở cửa thư phòng ra liền thấy người một chút — anh lại ở nhà!

Xem bộ đáng nằm trên sofa của anh, có vẻ đang ngủ, cô rón ra rón rén nhẹ đi vào, tính dọa anh một chút.

Trong lúc vô ý, tầm mắt quét máy tính trên bàn sách, vì thế cô thay đổi phương hướng, ngồi vào trước máy tính.

Nhìn hình ảnh rõ ràng trong màn hình, Mục Thanh Y mím chặt môi.

“Long Dật Thần, sao anh có thể có sở thích quay lên?” Cô cắn răng rửa thầm.

Khó trách, cô ở trong phòng khóc anh cũng biết... Từng hoang mang rồi cục vạch trần đáp vào hôm nay.

Đột nhiên trong lúc đó, mặt Mục Thanh Y đỏ lên có thể so sánh với Quan Công. Cô nhớ tới, có đoạn thời gian, ánh mắt Long Dật Thần nhìn cô luôn mang theo cảm giác nóng cháy, khẳng định là vì thấy cô tâm huyết dâng trào muốn thử nghiệm bộ dạng ngủ trần.

Sở thích của người đàn ông này thật khiến người ta không chấp nhận nổi, quay lên đó.

Một đôi tay để lên eo của cô, hai cánh môi nóng dán sau gáy cô một đường hạ xuống.

“Đê xôm, buông tay!”

“Không buông, rất nhớ em.”

“Quay lên biến thái.” Cô chuẩn bị bẻ tay anh.

“Thanh Y...” Giọng anh khàn khàn gọi cô, vươn tay ôm cô từ trên ghế.

“Này, này, anh phát điên cái gì vậy?” Cô muốn tính sổ với anh, sao anh lại giống ngựa đực động dục thẳm nghĩ lên trên giường quẩn quít với cô sao?

Ăn ý ăn ý, giữa bọn họ quả nhiên thiếu ăn ý mà.

“Anh yêu em.”

Một câu nói nhỏ, khiến cho Mục Thanh Y, đang chuẩn bị quỳ gối cho anh một đòn thương tích nặng nề, xương cốt mềm nhũn, lại lỡ mất cơ hội.

“Anh làm tất cả đều là vì yêu em.”

Này căn bản là nói dối! Cô khó chịu nghĩ.

“Biết không? Đoạn ngày đó nhớ em nhớ đến tim cũng đau.”

Đúng rồi đúng rồi, đoạn ngày kia cô cũng có cảm giác đứng ngồi không yên, cứ cảm thấy anh sẽ tùy thời nhào lên, thì ra là thật, không phải cô tự kỷ quá độ sinh ra ảo giác.

“Nhớ anh không?”

“Không có.” Cho dù có nhớ, bây giờ cũng tuyệt không thừa nhận.

“Đối với anh nhớ em, đành phải xem hình ảnh giám sát trước kia.”

“Quay lên biến thái.” Cô lại khinh bỉ.

“Em cũng không gọi điện thoại, cũng không nghe điện thoại.” Lời của Long Dật Thần mang u oán.

Mục Thanh Y vươn tay bắt lấy hai tay không thành thật của anh, cố gắng bình ổn hơi thở của mình, “Anh đừng nói sang chuyện khác, vì sao muốn giám sát em?” Cô cũng không phải chuột bạch, để cho người ta theo dõi nghiên cứu như vậy.

“Bởi vì yêu em mà.” Thật sự là không đáng yêu, không thể giải con đoi khát cho anh trước rồi mới tra hỏi sao? Đến lúc đó anh nhất định biết thì sẽ nói, nói thì nói hết, nhưng bây giờ không được.

“Đàn ông đúng là thích nhất dùng chiêu yêu thương tiêu biểu lên lút, ngô...”

Anh quyết định cố gắng cứu tế, trực tiếp niêm phong khả năng nói chuyện của cô.

Quần áo từng cái từng cái nhanh chóng rời khỏi cơ thể chủ nhân, hai bóng hình quấn nhau sớm thẳng đến góc, tiến vào gay cấn vật lộn bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

“Em đang tìm cái gì?”

“Camera.”

Long Dật Thần không nói lời nào, dựa vào cửa ung dung nhìn cô lục tung, bò lên nhảy xuống, giống con khi đang phát điên đem căn phòng vốn sạch sẽ ngăn nắp trở nên linh tinh hỗn loạn.

“Ở đâu?” Tìm qua tất cả những chỗ cô cho rằng có thể nhưng lại không thu hoạch được gì, Mục Thanh Y nổi giận dùng đũa chất vắn anh.

“Nói cho em biết anh có lợi ích gì?”

“Lợi ích?” Anh còn dám nói, bây giờ toàn thân cô những chỗ có thể gặp người không nhiều lắm, ngay cả môi cũng bị người ta hôn sưng lên, mà cái người khô xương còn dám đòi lợi ích với cô?

“Gã cho anh đi.”

“Mặc kệ anh.” Cô tiếp tục tìm tòi trên thảm.

“Tìm vất vả như vậy em không mệt sao?”

“Chỉ cần vừa nghĩ tới mọi cử động của mình bị một đôi mắt tội ác từ một nơi bí mật gần đó xem xét thì đã chết cũng sẽ đứng lên.”

Thấy cô đứng lên có vẻ hơi lão đảo, mày nhíu chặt, xoa xoa huyết thái dương, bộ dạng có vẻ không thoải mái, Long Dật Thần vội vàng đi qua đỡ cô, “Làm sao vậy?”

“Chóng mặt quá.”

“Mau ngồi xuống.” Anh đỡ cô ngồi xuống giường, lo lắng nhìn cô, “Sắc mặt em kém như vậy, có phải bị bệnh hay không?”

Về mặt Mục Thanh Y hoang mang, thì thảo tự nói, “Rõ ràng không phải thiếu máu, sao gần đây luôn chóng mặt hoa mắt, thật là kỳ lạ?” Thân thể của cô không yếu như vậy mà!

“Tình trạng này có đã bao lâu?” Vừa hỏi, anh vừa lấy di động ra bấm số điện thoại.

“Nửa tháng, chắc là vậy.” Chính cô cũng không chắc lắm, dù sao cô luôn luôn không tính ngày, đếm đầu ngón tay sống rất khó chịu.

“Bây giờ có thời gian không? Có thì đến Tôn Tước một chút... Tốt, tôi chờ ông.” Mà bên này Long Dật Thần cũng nói chuyện xong với đầu bên kia điện thoại.

“Thay quần áo, lát nữa bác sĩ sẽ tới đây.”

“Cũng không phải bệnh gì.” Bây giờ đã tốt hơn nhiều, nhất định là vừa rồi đứng dậy quá mau.

Cô chính là rất lười, nhưng lần này anh sẽ không nghe theo cô. “Kiểm tra một chút anh mới yên tâm.”

“Em còn muốn tìm camera.”

“Thay quần áo.”

“Thay cái gì mà thay, vừa mới thay mà.”

“Đi soi gương rồi em sẽ thay.”

Quả nhiên, Mục Thanh Y vừa đứng trước gương to, lập tức quay đầu nhào về phía tủ quần áo bắt đầu tìm kiếm, làm cho căn phòng lộn xộn càng thêm loạn.

Trên cổ, trên cánh tay cô tất cả đều che kín dấu hôn xanh tím, mặc cho ai vừa thấy đều biết bọn họ vừa rồi làm cái gì, nhất định phải tìm một bộ quần áo cực kỳ bảo thủ hơn nữa cao cổ đến che giấu.

Long Dật Thần ở phía sau buồn cười lắc đầu. Cá tính nói gió liền mưa của cô, thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào.

“Thế nào?”

Về mặt bác sĩ già sâu xa khó hiểu khiến cho Long Dật Thần có chút thiếu kiên nhẫn.

“Hiện tại cô ấy không nên làm động tác kịch liệt, cấm vận động cảm nóng nẩy, còn phải nghỉ ngơi nhiều, bổ sung dinh dưỡng.”

“Không sao chứ?” Nghe bác sĩ nói như vậy, tim của anh nhói lên.

“Cô ấy thì không sao,” bác sĩ già cười cười, “Quan trọng hơn là trong bụng cô ấy.”

“Trong bụng —” Long Dật Thần ngậy người hai giây, không khỏi lộ rõ vui mừng trên mặt, “Cô ấy có?!”

“Đúng, chỉ là có chút dấu hiệu sanh non, phải lưu ý.” Bác sĩ già ăn ngay nói thật.

“Vừa rồi em còn dám nhảy lên nhảy xuống, không muốn sống nữa sao?” Anh lập tức hướng về phía cô quát lớn.

Mục Thanh Y trừng mắt nhìn, nhìn về phía bác sĩ già về mặt hiền lành, giọng điệu thành khẩn hỏi: “Bác sĩ, nếu phụ nữ có thai bị đe dọa hoặc là nghe lời nói bạo lực, khả năng sanh non có phải rất cao hay không?”

Bác sĩ già cười rộ lên, “Đúng vậy.”

Cô lập tức đắc ý hất hàm với anh, “Quát nữa đi.”

Long Dật Thần tức giận mà không dám nói gì.

Bác sĩ già nhin không được cười ra tiếng. Rõ ràng hai đứa trẻ này đang tranh hơn thua!

“Nếu không muốn đứa bé này, có phải cũng không cần chú ý nhiều?”

“Mục Thanh Y, em dám lặp lại lần nữa thử xem.” Bạo long phun lửa.

Trái phải nhìn một cái, bác sĩ già quyết định là mình nên rời khỏi ngay bây giờ, vì thế ông mỉm cười đứng dậy, “Tôi còn có việc, tạm biệt. Ông Long, có việc thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Được, bác sĩ Trình, phiền ông rồi, đi thông thả.”

Tiến bước bác sĩ, vừa quay đầu lại, Long Dật Thần từ trước đến nay dù đứng trước núi Thái Sơn sắp sập thì mặt cũng không đổi sắc, về mặt thay đổi.

Anh gọi, chạy vội trở về, “Mục Thanh Y, em dám —”

Đứng ở trên sô pha, cô vô tội nhìn anh kích động quay lại, “Em không có muốn nhảy mà.”

“Xuống dưới, ngồi yên.” Tim anh đã sắp nhảy ra ngoài, thật muốn bắt lấy cô hành hung một chút.

Cô không phải rất tình nguyện từ từ ngồi xuống, mông vừa kê lên sô pha đã bị anh kéo vào trong lòng.

“Em muốn hù chết anh sao?” Giọng của Long Dật Thần hơi run run. Có vết xe đổ cô phá thai lần trước, bây giờ anh càng lo lắng, có thể bảo vệ đứa bé này, xác suất anh cưới cô vào cửa thành công sẽ cao hơn rất nhiều, anh đương nhiên lo lắng rồi.

“Anh chính là lo lắng cái trong bụng em.” Cô có chút cô đơn nói.

“Nếu không phải em thì anh cũng sẽ không quan tâm đứa bé này.”

“Đàn ông đều là khẩu thị tâm phi (nói một đường nghĩ một nẻo) như vậy.” Cô đẩy anh ra.

“Em làm cái gì?”

Cô nghiêng đầu trả lời, “Trở về ngủ.”

“Không tìm camera?”

“Từ phi anh để cho em nhảy lên nhảy xuống.”

“Đừng có mơ.”

“Cho nên em đi ngủ.” Cô có vẻ có chút buồn bã ỉu xìu.

“Em thật sự rất muốn biết?”

“Nếu anh có thể hủy những thứ đó, em sẽ càng vui vẻ.” Cô ăn ngay nói thật.

“Rất đơn giản.”

“Em đùa ý, hôm nay không cần hủy đi.” Ngừng một chút, cô ngoái đầu nhìn lại cười, “Một mình anh ở dưới lầu hai tháng rồi hãy hủy.”

Long Dật Thần đứng tại chỗ, nhìn cô thần nhiên đi lên lầu.

Bị trở thành động vật quý hiếm được bảo vệ thì cảm giác như thế nào?

Đáp án — sống không bằng chết.

Mục Thanh Y cảm giác mình tựa như chim sẻ bị nhốt trong lồng, đúng vậy, chim sẻ, nói thế nào cô nhìn trên nhìn dưới mình cũng không có lồng chim hoàng yến.

Ngoài ăn chính là ngủ, cô đột nhiên thành một bé heo đứng chuẩn, ngay cả đi nhiều hai bước cũng bị người ngạc nhiên dọa về trên giường.

Cô bắt đầu nghi ngờ mình đến tốt cùng là đang an thai, hay là đang ngồi tù?

“Cô chủ, cô nên về trên giường nằm đi.” Bà thím chăm sóc rất căng thẳng nhìn cô nằm trên sô pha xem truyện tranh.

“Nơi này cũng có thể nằm.” Mục Thanh Y không để ý nói.

“Độ ẩm của bát canh gà nhân sâm này đã vừa rồi, cô mau uống ngay đi, để nữa sẽ nguội.”

Cô hơi đau đầu nhìn bát canh gà trên bàn. Mỗi ngày không biết uống bao nhiêu canh bổ, lần này mang thai tuy không nôn nghén, nhưng khiến cho cô rất suy yếu, cho nên Long Dật Thần có cố liệu mình cho cô ăn uống đồ bổ, nhưng trời biết, bây giờ cô vừa thấy đến mấy thứ đã muốn ói, không nôn nghén cũng sắp bị chính ra nôn nghén đây.

“Cô chủ...”

“Cháu uống mà.” Một ngày nào đó cô sẽ bị nuôi thành Dương Quý phi hiện đại cho coi. Ai!

“Có người đến, tôi đi mở cửa.”

Vừa thấy bà thím bỏ đi, Mục Thanh Y lập tức bước khỏi sô pha, bưng canh gà đi về phía nhà bếp.

“Thanh Y, Thanh Y, người đâu?”

“Cô chủ, cô lại đi đổ canh.” Bà thím kinh nghiệm dày dặn đi thẳng đến nhà bếp.

“Thím Trương, uống như vậy nữa, cháu thật sự sẽ thấy canh liền ói ra.” Mục Thanh Y vung vẩy cái chén không trong tay, vẻ mặt vô tội cười.

“Thanh Y, khí sắc của con thoát nhìn không tệ.”

“Bà Long.” Trong lòng cô thầm kêu tiếng thán, bây giờ lại thêm một cai ngục.

“Còn khách sáo như vậy à, gọi bác một tiếng mẹ không quá đáng chứ.”

“Con chưa lập gia đình mà.” Cô cười mĩa.

Mẹ Long lắc đầu thở dài. Đứa nhỏ này còn đang giấy dựa đây!

“Vậy đứa bé con tính làm sao bây giờ?” Bà quyết định đem vấn đề này bàn bạc thẳng thắn, xem đứa con cóc kia của bà thật sự là không biết tranh thủ thời gian, bà làm mẹ người ta phải thêm một chút lửa mới được.

Mục Thanh Y sợ run, cười cười, “Còn đang suy nghĩ.” Gần đây bồi bổ rất nhiều, đầu óc đều rí sứt rồi.

“Còn đang suy nghĩ?” Mẹ Long không thể không bội phục cô. Thì ra trên thế giới này, thật sự còn có người lười nhác giống như cô.

Cô cúi đầu nhìn cái bụng mình. Nói cũng phải, qua năm tháng nữa sẽ sinh, cô còn chưa nghĩ ra là có chút không thể nào nói nổi.

“Cho nên con đã nói rồi, vẫn là không sinh tốt nhất.” Không ý tứ đem lời trong lòng mình nói ra.

“Thanh Y —” Mẹ Long rét lạnh mặt.

“Cô chủ —” bà thím cũng gấp gấp.

“Được rồi được rồi, con chỉ là không nghĩ kịp lời miệng nói.” Cô mắt mặt sờ sờ cái mũi, một lần nữa về sô pha nằm xem truyện tranh của mình.

“Bà chủ, bà uống gì?”

“Pha chén trà đi.” Mẹ Long cũng đến bên sô pha, muốn nói chuyện với Mục Thanh Y lần nữa. “Con thật sự không muốn gả cho Dật Thần?”

Lật truyện tranh, cô không chút để ý nói: “Bác gái, con thật sự rất lười.” Tự bộc khuyết điểm có thể chứ.

“Nhìn ra được.”

“Con gả cho Long Dật Thần, đối với nhà họ Long thật sự là không có cống hiến gì.” Cần nhờ cô đi mở rộng xã giao à, vậy càng đừng nghĩ, cô không thích nhất là việc này.

“Cũng không thấy được.”

“Huh?” Mục Thanh Y tò mò từ phía sau cuốn truyện tranh nhô đầu ra.

“Từ xưa đến nay, nhà họ Long vẫn là con cháu ít ỏi, giống con thích hợp với mang thai như vậy không nhiều lắm, nói không chừng nhà họ Long cưới con thì sẽ có nhiều con nhiều cháu.”

“Trực tiếp giúp anh cưới heo mẹ là tốt rồi.” Cô lại bắt đầu nói xằng nói bậy.

Mẹ Long buột miệng cười, “Miệng không ngăn cản (nói ko bik chừng mực, nghĩ gì nói đó).”

“Cô ấy đã nói gì làm cho người ta bật cười?”

“Dật Thần, việc xong rồi?”

“Uh.”

“Có người nói, để cho mẹ giúp con cưới heo mẹ, làm tốt khai chi tán diệp cho nhà họ Long.”

Long Dật Thần đem áo khoác tây trang quăng qua bên cạnh, liền vươn tay gõ cái đầu sau cuốn truyện tranh, “Nói hươu nói vượn cái gì?”

“Heo mẹ thực có thể sinh mà.” Mục Thanh Y cũng không cho rằng mình có sai.

“Làm gì phiền toái như vậy, anh xem em đã sắp vượt qua tiêu chuẩn của heo mẹ.” Anh cố ý đánh giá trên dưới cô một lần.

“Long Dật Thần chết tiệt, em chỉ biết anh là xem em thành heo mà nuôi, còn muốn em gả anh, nằm mơ đi.”

“Cẩn thận cẩn thận...” Anh vừa thấy cô muốn nhảy xuống, trực tiếp bước đến ôm cô. Có một phụ nữ có thai không an phận như vậy, sao anh có thể không lo lắng đứa con tương lai của mình chứ.

Mẹ Long ở một bên nhìn không được hé miệng cười trộm. Cha chồng nói đúng, Thanh Y có lẽ không phải con dâu lý tưởng nhất nhà họ Long chọn, nhưng có cô thì nhà họ Long, tuyệt đối sẽ tràn ngập tiếng cười.

“Gả cho anh đi.”

Nếu có người một ngày tiếp một ngày, bám riết không tha dùng một câu giống nhau tàn phá lỗ tai của bạn, tra tấn thần kinh não của bạn, hơn nữa ôm ý chí kiên định không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua, bạn có nhận thua hay không?

Mục Thanh Y hoàn toàn nhận thua. Không phải là cầu hôn sao? Có cần thiết khiến cho anh chinh cô như vậy không?

“Được.” Vì thế cô nhận thua vào một ngày đẹp trời nọ, không thể làm gì khác phun ra một chữ Long Dật Thần chờ đợi đã lâu.

“Thật sao?” Anh sợ là mình nghe nhầm.

“Thật mà.”

“Lại đây, viết biên nhận làm bằng chứng.”

Mục Thanh Y khó có thể tin tưởng mắt anh, “Viết biên nhận?” Đây là cầu hôn sao? Thậm chí so với bức hôn còn ghê tởm hơn.

“Nói miệng không bằng chứng, ngộ nhờ đến lúc đó em đổi ý thì làm sao bây giờ?”

“Khi kết hôn còn có thể ly hôn mà, nói lời như vậy, chúng ta căn bản không cần kết hôn.” Cô thờ phỉ phỉ đứng lên.

“Cẩn thận cẩn thận.” Anh giống gà mái già che chở cô, “Em không thể xem mình là phụ nữ có thai sao?”

“Cuộc sống mang một trái bóng thật sự rất vất vả a.” Nhìn cái bụng càng ngày càng lớn của mình, Mục Thanh Y cũng là rất có câu oán hận. Hiện tại cô thật là một heo con tròn vo, đi hai bước sẽ nghỉ ba bước, thực không phải khổ sở bình thường.

“Tốt xấu nó cũng là kết tinh tình yêu của chúng ta, phiền em nói chuyện tốt một chút được không?” Long Dật Thần thay đứa con chưa ra đời kêu oan.

“Thật là không công bằng a, vì sao phụ nữ phải chấp nhận mang thai 10 tháng khổ sở, mà đàn ông chỉ cần cung cấp một viên tinh dịch bé nhỏ không đáng kể là được rồi, thiên lý ở đâu?”

Long Dật Thần thông minh bảo trì im lặng vào lúc này.

“Còn có, nếu em đồng ý cho anh, phiền anh đem những vai nữ chính oanh oanh yến yến xử lý sạch sẽ cho em.” Phụ nữ có thai phải giữ tâm trạng vui vẻ, hấp thu dinh dưỡng đầy đủ, cùng với nghỉ ngơi đầy đủ, nhưng cổ tình một một người trong nhà họ Long lại thích lấy tin tình cảm của anh ở các nơi trên thế giới cho cô, làm như tư liệu giải buồn trong lúc rảnh rỗi, cũng không biết rốt cuộc có ý tứ gì?

“Được, không thành vấn đề.” Tất cả đều là những thứ giả dối hư ảo, xử lý rất nhẹ nhàng.

“Còn có, làm ơn cho mẹ anh, mẹ chồng tương lai của em trở về việc xã giao bà từng nhiệt tình yêu thích được không? Em và bà không giống nhau, không cần mỗi ngày nhìn nhau thêm chán ghét.”

“Được.” Long Dật Thần nhin cười đồng ý.

“Em đây đi ngủ một lát, buồn ngủ quá.”

“Còn ngủ?”

“Anh có ý kiến?”

“Em ít nhất cũng phải hoạt động một chút đi.”

“Phiền anh mang cái thai hoạt động nửa ngày lại đến nói lời này được không?” Đứng nói chuyện liền đau thắt lưng, một chút cũng không thông cảm phụ nữ có thai vất vả như cô.

“Nhưng mẹ nói, hoạt động không đủ, khi sinh em sẽ rất khó.”

“Mỏ bụng sinh thì tốt rồi.” Cô sớm nghĩ xong rồi, thẳng nhóc trong bụng vô cùng chắc chắn dinh dưỡng quá thừa, cô sớm không ôm hy vọng sinh tự nhiên rồi.

“Vậy em sẽ phải nằm trên giường lâu lắm.”

“Dù sao em cũng lười.”

Long Dật Thần quyết định cái gì cũng không nhiều lời nữa.

Muốn hay không bị ép buộc như vậy?

Có ai rất vui mang cái thai kết hôn?

Áo cưới a, nói không chừng cả đời chỉ mặc một lần, còn khiến cho cô mang bóng mặc, hơn nữa là dưới tình huống ăn đến phì như vậy.

“Không cần.” Nghĩ không cần nghĩ, chuyện lớn cả đời, cô không muốn lo mơ trải qua như vậy.

“Thật ra hiện giờ mặc áo cưới cũng rất đẹp.”

“Ăn nói bừa bãi.”

“Thật sự rất đẹp.” Long Dật Thần vì sớm một ngày cưới bà xã vào cửa, thà rằng nói hươu nói vượn.

“Xinh đẹp con khi, em không tin anh đột nhiên béo gấp hai so với bây giờ, còn có thể đẹp trai phong độ khiến cho con gái háo sắc mọi nhà thêm thường như lúc này.”

“Vậy đăng kí trước đi.” Anh lui mà cầu tiếp.

“Không muốn.”

“Vì sao?” Nếu cô là đối tác, nhất định là đối thủ rất khó đàm phán.

Mục Thanh Y rất nghiêm túc nhìn anh, “Em cảm thấy để con làm con riêng mấy tháng, đổi con mà nói cũng là một loại kinh nghiệm thực mới, không phải sao?”

“Thật không biết mỗi ngày em suy nghĩ cái gì?”

“Em cũng không biết mỗi ngày anh suy nghĩ cái gì, không phải là kết hôn trễ hai tháng thôi sao? Sao lại không được?”

“Anh sợ em sẽ thay đổi a.” Anh rất bất đắc dĩ mà.

“Nói cũng phải, thật ra em còn muốn sinh con cho anh, sau đó mình tiếp tục độc thân.” Mục Thanh Y rất đồng tình nói.

“Cái gì?” Mặt Long Dật Thần biến sắc.

“Đây chỉ là tùy tiện suy nghĩ thôi.” Cô không cho là đúng khoác tay.

Anh quyết định không dân chủ nữa, trực tiếp dùng sức mạnh ép. “Hôm nay phải đi đăng ký.”

“Long Dật Thần—”

“Lần này tuyệt đối sẽ không nghe lời em.”

“Em không đi.”

“Không đi cũng phải đi.” Anh bế cô ra ngoài.

Sau đó trong tiếng tranh chấp, bọn họ hơn hai giờ sau chính thức trở thành một đôi vợ chồng hợp pháp.

“Hôn lễ cử hành sau ba tháng.”

“Được.” Bây giờ anh có thể yên tâm.

“Vậy anh có thể cắt.”

“Bảo trọng.”

“Cảm ơn quan tâm.”

Này đó là đối thoại sắp chia tay của một đôi vợ chồng nhỏ ở sân bay, vô cùng kính (kính trọng) bạo.

Long Dật Thần của tập đoàn tài Hoàng Quan rốt cục cũng kết hôn.

Vốn nói ba tháng sau cử hành hôn lễ, bởi vì Mục Thanh Y kiên quyết vận động giảm béo mà kéo dài tới năm tháng sau.

“Giảm béo rất vất vả.” Có điều thành quả khiến cho cô cực kỳ vừa lòng, dáng người hấp dẫn như vậy mặc áo cưới mới thấy đẹp.

“Rất được, chỉ là em cũng không thể không soi nữa sao?” Khi nào thì cô trở nên thích chưng diện như vậy, đã đứng ở trước gương chừng nửa giờ rồi.

“Soi thêm một chút thì sẽ chết à.” Mục Thanh Y vô hạn cảm khái.

Thật sự là miệng không ngăn cản! “Giọng điệu của em thật không giống như cô dâu mới muốn tham dự hôn lễ.” Long Dật Thần nhìn cô, không nhận được lắc đầu.

“Trên áo cưới đính nhiều kim cương như vậy, thật giống sao đầy trời.” Cô vui vẻ nhìn ánh sáng đủ màu chiếu xạ dưới ánh mặt trời của váy.

Uh, kim cương sáng rọi và lúm đồng tiền vui vẻ trên mặt cô cùng tôn lên vẻ rực rỡ, thập phần cảnh đẹp ý vui.

Anh duỗi tay ra ôm người vào lòng, cười nói: “Em đang sợ cái gì?”

“Em sợ cái gì?” Cô vươn tay chỉ chỉ anh, “Mặc dù em ở trước gương đứng không ít thời gian, nhưng trước đó, là ai hại em luôn phải trang điểm lại?”

Trên mặt Long Dật Thần không có ý hối hận, cười đến vô cùng ái muội, “Hôm nay em thật sự rất đẹp mà.”

“Xinh đẹp nữa cũng không thể tiếp tục nhào lên.” Mục Thanh Y lập trường kiên định nói. Cô nhất định phải làm một cô dâu xinh đẹp!

“Anh giúp em thoa môi không cần dùng môi son.” Anh đồng ý nói.

“Đúng vậy nga, vậy anh muốn giúp em xăm hình hay không, em có thể không mặc áo cưới trực tiếp đi ra ngoài.”

“Anh cũng không phản đối,” anh bám vào bên tai cô cười trộm, “Chính là sau khi xăm vẫn là đừng đi ra ngoài có vẻ tốt.”

“Đương nhiên, nếu không thực sự thành bộ đồ mới của quốc vương.”

“Ồi, “Long Dật Thần ôm bụng khốn khổ nhìn bà xã, “Em hạ độc thủ a.”

“Em nói, nhất định phải làm một cô dâu thật đẹp, lại dám động tay động chân, em sẽ không khách khí.” Cô hướng anh thị uy vậy vậy nắm đầm.

“U, xem tớ nhìn thấy gì?” Đường Kiếm Phi dựa ở cửa vui sướng khi người gặp họa, “Thần, thì ra cậu bị bạo hành gia đình nha.”

“Chê cười rồi, gia giáo không tốt.”

“Cô gái bạo lực lười biếng như vậy cậu cũng xem là bảo vật nâng niu trong lòng bàn tay.” Anh đến nay vẫn khó có thể lý giải.

Long Dật Thần cười nói: “Duyên phận này nửa điểm cũng không phải do người, bị cô ấy hành hạ cũng chỉ có thể nhận mệnh.”

Mục Thanh Y ở một bên bĩu môi, lời gì cũng chưa nói.

“Bà chủ, cậu chủ nhỏ đói bụng.”

“Nhanh như vậy đã thức rồi?” Tinh thần của thằng nhóc này thật đúng là tốt! Cô vươn tay ôm con qua, anh nhếch miệng hướng về phía cô cười, rất là vui vẻ.

“Kiếm Phi, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

“Hà?”

“Đi thôi, bà xã của tớ muốn cho con bú.”

“Oh.”

Thật sự là rất phiền phức mà, lại phải cời áo cưới, có cô dâu nào giống cô không, ai! Mục Thanh Y nhìn khuôn mặt tươi cười nhỏ nhắn của con, cười lắc đầu.

“Bảo bối à, con nói là thêm em gái tốt, hay là em trai tốt?”

Đứa nhỏ trong lòng chỉ lo bú sữa, đối với vấn đề cao thâm này từ chối trả lời, cũng không trả lời được.

Kết hôn là một chuyện thực không dễ dàng.

Mặc áo cưới đẹp cử hành điển lễ lại rất khó làm được.

Đây là cảm nghĩ chân thật của Mục Thanh Y.

Ngày đó, cử hành hôn lễ, có điều, cô vắng mặt.

Té xiu trong hôn lễ của mình rất mất mặt, nhưng cô lại cố tình té xiu, té xiu thì té xiu, còn bị bác sĩ chẩn đoán ra có bầu gần hai tháng.

“Em mang thai còn dám đi gặm béo?” Sau đó trong nhà chính của họ Long liền vang lên tiếng gặm của Long Dật Thần.

“Chẳng lẽ anh còn muốn đem hôn lễ kéo dài đến sau này sao?” Cũng không ngẫm lại là ai làm hại, cô cũng là vô cùng không cam tâm mà.

“Nhanh đem áo cưới chết tiệt này thay cho anh.”

“Thanh Y à, nhanh đi thay.” Mẹ Long cũng vẻ mặt lo lắng, quần áo thật chặt đối với thai nhi không tốt lắm.

“Mới hơn một tháng mà, không có việc gì.” Người mẹ một chút cũng không lo lắng.

“Đi thay.”

“Anh lại quát em, em đi phá thai cho anh coi.” Bị người ta quát rất khó chịu, cô dâu lớn tiếng quát lại.

Người đàn ông vốn dĩ không ai bì nổi lập tức mềm xuống, tuy rằng vẫn là hai mắt bốc lửa, “Xin em đó, đi thay quần áo.” Thật sự là không khí phách mà.

“Hừ.”

“Xem ra sau này nhà họ Long thật sự sẽ con đàn cháu đống nha.” Ông nội Long vui vô cùng thì thảo tự nói.

“Đúng vậy nha.” Mẹ Long cũng rất phấn chấn, sau này trong nhà sẽ càng ngày càng náo nhiệt, mà bà đã mong chờ từ lâu lắm rồi.

Chỉ có một người đàn ông mặc lễ phục chú rể khó chịu nghĩ, lại thêm mấy tháng cấm dục.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Chung Nhà, Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.